பன்னாட்டுத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்
மலர்.01 – இதழ்.01 – மே, 2025 – காலாண்டிதழ்

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

Volume 01 – Issue 01 – May 2025 – Quarterly

An international open access, peer- reviewed, Online Multi – disciplinary Tamil refereed journal

Email: boomiirjt@gmail.com
www.boomiirjt.com

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

அன்னிமகள் நாடகத்தில் விழாக்கள்

முனைவர் சு. இளமாறன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வு மையம்,

இலக்குமிபுரம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

நெய்யூர் , கன்னியாகுமரி- 629802.

அலைபேசி : 9787302211

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சில வரலாற்று நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள் கால எல்லைகளைக் கடந்து நிற்கின்றன. அந்த வகையில் அன்னிமகள் என்னும் நாடகம் வரலாற்று நிகழ்வுகளைத் தாங்கி கற்பனையோடு புனையப்பட்ட நாடகமாகும். இந்நாடகத்தில் கற்பனையாகச் சில கதைமாந்தர்கள் படைக்கப்பெற்றுள்ளன. பெரும்பான்மையானக் கதைமாந்தர்கள் வரலாற்று நிகழ்வுகளோடு தொடர்புடைய மாந்தர்களாகும்.இந்நாடகம் படிப்பவர்க்கு, இலக்கியத்தின் வழி வரலாற்றுப் பார்வையைத் தூண்டுகிறது. அக்காலத்தில் கண்களைப் பிடுங்குவது என்பது ஒரு கொடிய தண்டனையாகும்.கொலையை விடக் கொடுமையான தண்டனையாகும்.கண்களைப் பறிப்பது வாழ் நாளெல்லாம் உள்ளத்தைத் துன்புறுத்தும் நிகழ்வாகும். இதனால் தான், அன்னியின் கண் களைந்த செய்தியினைப் பரணர் பாடினார். இந்நாடகத்தில் வேள் எவ்வி என்னும் கதைமாந்தர் படைக்கப்பட்டிருப்பது இன்னொரு சிறப்பாகும்.தமிழர்களின் இனஒற்றுமையைத் தன் உயிர்துடிப்பாகப் கொண்டு, அறம் பலவற்றை உரைக்கும் கதைமாந்தராக நாடகத்தில் வலம் வருகின்றார். இனத்தின் வீழ்ச்சியும் எவ்வியின் வீழ்ச்சியும் ஒன்றே என்பதனை உணரும் வண்ணம் நாடகம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. அறத்திற்கும் மறத்திற்கும் இடையே நடந்த போராட்டத்தினை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்நாடகத்தில் தமிழரின் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக, விழாக்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. இந்திர விழா, வெற்றி விழா, ஏறுதழுவுதல் விழா, ஆகியவை குறித்தான பதிவுகள் உள்ளன.

திறவுச் சொற்கள்

அன்னிமகள், அன்னிமிஞிலி , இந்திர விழா, வெற்றி விழா, ஏறுதழுவுதல் விழா, வேள் எவ்வி, திதியன்

முன்னுரை

திராவிட இயக்கச் சிந்தனையில் ஈடுபாடு கொண்ட புலவர். ஆ. பழனி, தமிழுக்காகத் தொண்டு செய்தவர். பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மைகளைத் திறனாய்வு செய்து புதிய இலக்கிய வகைமைகளில் புதுமையாக்கியவர். அனிச்சஅடி, அன்னிமகள், சாலிமைந்தன், காரல் மார்க்சு, களங்கண்ட கவிதைகள், பாரதிதாசன் பாரதிக்குத் தாசனா?, பண்டிதமணியின் நாடகத்தமிழ், சிலப்பதிகாரக் காப்பியக் கட்டமைப்பு, பாண்டியன் பரிசில் வரலாற்றுப் பார்வை, கம்பன் காட்டும் போரற்ற உலகம், திருக்குறள் உரைகளும் சில குறைகளும் ஆகிய நூல்களைப் படைத்தவர். தூய்மையான சிந்தனையாளரான இவரின் “அன்னிமகள்” என்னும் நாடகத்தில் பயின்று வரும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை இக்கட்டுரை சுட்டுகிறது.

அன்னிமகள்

குறுக்கை நாட்டின் தலைவன் அன்னியும் அவன் மகள் அன்னிமிஞிலியும் புகார் நகரில் நடைபெறும் இந்திரவிழாவினைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அவ்வேளையில் அழுந்தூர் வேளிர் குலத் தலைவன் ததியன் அன்னிமிஞிலியைக் கண்டு அவளது அழகில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தான் திதியன். அன்னிமிஞிலியின் தோழி மாதரியிடம் அவனும் அவளும் தங்களது உள்ளக் குறிப்பினைப் பரிமாறிக்கொண்டனர். முல்லை நில மக்களின் குல ஒழுக்கப்படி குறுக்கையில் ஏறுதழுவும் விழா நடைபெறுகின்றது. இந்நிகழ்வில ஆடவர்கள் அனைவரும் கலந்து கொள்கின்றனர். அன்னிமிஞிலி வளர்த்த வெண்காற் காரியை, கோசர்குலக் குறுமகள் கதக்கண்ணன் அடக்கமுடியாமல் தோற்றான். ஆனால் அழுந்தூர் திதியன் அக்காளையை அடக்கி வெற்றி கொள்கிறான். ஆனால் அன்னியோ, தம்

குடிக்கும் வேளிர் குடிக்கும் பலநாள் பகையதனால் மணம் உடம்படுதல் இயலாது என மறுத்துவிடுகிறான். இதனால் சினம் கொண்ட திதியன் அன்னிமிஞிலியைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொள்வேன் என்று சூளுரைத்துச் செல்கிறான்.

சில காலம் சென்ற பின் திதியன் படையொடு வந்து குறுக்கையை வளைத்துக் கொள்கிறனான். நீடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட வேள் எவ்வி என்னும் வேளிர் குலத் தலைவன் அறங்கள் பலவற்றைக் கூறி, போரைத் தவிர்க்கின்றார். வேள் எவ்வி திதியனிடம் திருமணத்தை நடத்தி வைப்பதாக உறுதி கூறுகின்றார். இந்நிலையில் கூடல் நகரில் இருந்த கோசர் தலைவன் அகுதையும் நெய்தலங்கானலில் இருந்த கோசர் தலைவன் சினவாழியும் சோழ நாட்டை அடிமைப்படுத்த முனைகின்றனர். அதே நேரத்தில், தமிழ் வேந்தரை ஒற்றுமைப்படுத்தும் எண்ணமுடைய வேள் எவ்வியை ஒழித்து விடவேண்டுமென அகுதை சூழ்ச்சி செய்கின்றான். இச்சூழ்ச்சியின் படி திதியனைப் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் செல்லுமாறு செய்து, தனிமைப் படுத்தப் பட்ட வேள் எவ்வியைப் புலர்காலைப் பொழுதில் வந்து தாக்கி, வஞ்சனை செய்து வேள்எவ்வியை அகுதை கொன்று விடுகிறான். அன்னிமிஞிலியின் வெண்காற்காரி கோசர்களுக்குரிய பயிரை மேய்ந்தது. அதனைப் பற்றி கட்ட வந்த இரண்டு பேரை அவ்வெண்காற் காரி குற்றிக் கொன்று விட்டது. இதனால் சினமுற்ற கோசர், அன்னியின் ஆ காப்பாளன் தத்தனைக்கொன்று ஆனிரையைக் கவர்ந்து சென்றனர். பணிந்து போவதே தக்கது என்று கருதிய அன்னி கோசரிடத்து குற்றம் பொறுத்து ஆனிரைகளை விடுவிக்குமாறு வேண்டினான். ஆனால் வஞ்சனை எண்ணம் கொண்ட கேசர், அன்னியையும் உடன் வந்த இருவரின் கண்களையும் களைந்து விரட்டினர். இதனை கண்ட அன்னிமிஞிலி கடுஞ்சினம் கொண்டு, கண்களை களைந்த கோசரைப் பழிவாங்காது, கலத்தில் உண்ணேன்: மாற்றுடை உடுத்தேன்: பூம்புனல் ஆடேன்: தேமலர் சூடேன் எனச் சூளுரைக்கின்றாள்.

இந்தசமயத்தில் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் இருந்து மீண்ட திதியன் எவ்வி கொல்லப்பட்டதையும் அன்னி கண் பறிக்கப்படட்ட நிகழ்வுகளை அறிகின்றான். அன்னிமிஞிலியின் போர் முயற்சிகளை மாற்றுருவத்தில் கண்காணித்து வருகின்றான். அன்னிமிஞிலியைச் சந்தித்து, உன்னுடைய போர் முயற்சியைக் கைவிட்டு விடுக என வேண்டுகிறான். நானே உன் சூளுரையை நிறைவேற்றி வைப்பதாக உறுதி கூறுகிறான். திதியன் சோழ மன்னன் இளஞ்சேட் சென்னியின் உதவியோடு கூடல் நகரையும் நெய்தலங்கானலையும் முற்றுகையிடுகிறான். அகுதை, பாண்டிய மன்னன் மற்றும் சினவாழி ஆகியோரின் உதவிக் கிடைக்காமையால் தவிக்கின்றான். கதக்கண்ணனும் சினவாழியும் கோட்டையை அடைத்து வெளியே வராமையால் திதியன் கோட்டைக்கு எரியூட்டுகிறான். கோசர்கள் கூண்டோடு அழிக்கப்பட்டனர். வேறு வழியில்லாத அகுதை, சோழ மன்னன் சென்னியிடம் பணிந்தான். தன் சூளுரை நிறைவேறிய களிப்பில் அன்னிமிஞிலி பூம்புனலாடித் தேமலர் சூடி, திதியன் முன் வருகிறான். தன் வீரத் தோள்களுக்கு அவளை மாலையாக்கித் திதியன் மகிழ்ந்தான்.

கதை மாந்தர்கள்

அன்னி	குறுக்கையில் வாழ்ந்த ஆயர் குலத்தலைவன்
திதியன்	அழுந்தூர் வேளிர் தலைவன்
வேள் எவ்வி	நீடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட வேளிர் குலத்தலைவன்
அகுதை	கூடல்நகரில் வாழ்ந்த கோசர்களின் தலைவன்
சினவாழி	நெய்தலங்கானலில் வாழ்ந்த கோசர்களின் தலைவன்
கதக்கண்ணன்	சினவாழியின் இளவல்
இளஞ்சேட்சென்னி	சோழப் பேரரசன்
வெள்ளெருக்கிலையார்(ம)குடவாயிற்கீரத்னர்	புலவர்கள்
தத்தன்	அன்னியின் ஆ காப்போன்
கீரன்	அன்னியின் நண்பன்
அன்னிமிஞிலி	அன்னியின் மகள்
மாதிரி	அன்னிமிஞிலியின் தோழி
ஏலங்குழலி	வேள் எவ்வியின் மனைவி
மற்றும்	அமைச்சர்கள், காவலர்கள், ஏவலர்கள், கண்டோர், வழிப்போக்கர், படைத்தலைவர்

நாடகத்தின் சிறப்புகள்

இந்நாடகம் வரலாற்று வழி நாடகமாகக் கருதப்படுகிறது. சங்கப் பாடல்களில் காணப்படும் அகப் புற மரபுகள் இந்நாடகத்தில் விரவி காணப்படுகின்றது. முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. நெய்தல் நிலக் குடியினராகக் கதையில் இடம்பெறும் கோசர் குடியினர் வந்தேறியவர் ஆவார். தமிழினத்தின் ஒற்றுமையைப் பேசும் வேள் எவ்வி என்னும் கதைமாந்தர், நாடகக் கதையின் அவலச்சுவையினை மிகுவித்து உணர்ச்சியூட்டும் பாத்திரமாகத் திகழ்கிறார். திதியன் தன் காதலை, பாங்கனிடம் வெளிப்படுத்தும் இடத்தில் பாங்கன் வினாவலும் தலைவன் உற்றது உரைத்தலும் ஆகிய அகப்பொருள் மரபுகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. போர்க்கருவிகளின் வருணைகள், போர்க்கள வருணனையும் புறநானூற்றுக் காலத்தை நினைப்பூட்டுகின்றன.இந்நாடகக் கதையின் மையக்கருத்து அகநானூற்றின் 262- ஆம் பாடலிருந்து வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அதோடுமட்டுமல்லாமல் அகநானூற்றின் 45,115 126,145,196, 266, 366 ஆகிய பாடல்களில் இடம்பெறும் செய்திகள் நாடகத்தின் புனைகதைக்கு உறுதுணையாக இருக்கின்றன. கருவிகள் அனைத்தும் போர் உருவாக்கம் பெறுவதற்கன்று எழுகின்ற போரைத் தடுப்பதற்குப் பயன்பட வேண்டும். போர்க்கருவிகள் செய்வதற்குப் பயன்படும் செல்வத்தினைப் பயன்படுத்தி உழுபடைகள் செய்து நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்று கதைமாந்தர்களின் வழியே ஆசிரியர் பரிந்துரைக்கின்றார். போரற்ற சமுதாயத்தைக் காணவிழையும் பாங்கினை இந்நாடகம் திறம்பட எடுத்துரைக்கிறது. இதுவே நாடகத்தின் உயிர்நாடியான கருத்தாகவும் அமைகிறது.

விழாக்கள்

பரந்துபட்ட மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி எடுக்கும் நிகழ்வினை விழா என்கிறோம். விழவு, சாறு, திருவிழா, பண்டிகை, நோன்பு, திருநாள் என விழாவிற்கு வேறுபெயர்களாகச் சுட்டுவர். “விழாக்கள் உடலுக்கு ஓய்வும், உள்ளத்திற்கு இன்பமும் தரவல்லன. எனவே மக்கள் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டாடுவதால் விழா என்று அழைக்கப்படுகிறது. விழா எனும் சொல் விழை என்ற சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது. இதற்கு விருப்பம், பற்று ஆகியபொருள்கள் உள”(கா.மு.பாபுஜி: பக்.5) எனக் கூறுகின்றார்“ மனிதன் வேட்டையாடினான். ஓய்வாக இருந்தபோது தன் களைப்பைப் போக்க ஆடிப்பாடினான். இதன் பயனாக விழா கொண்டாடி மகிழ்ந்தான். கிழமைக்கு ஒருநாள் விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டான். சங்ககாலத்தில் தைந்நீராடல், கார்த்திகை விழா, ஓணவிழா, இந்திரவிழா, உள்ளி விழா, பூந்தொடை விழா முதலிய விழாக்கள் குறிக்கின்றன”(பா.இறையரசன்: பக்.238) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்திர விழா

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் கொண்டாடிய விழாக்களில் முதன்மையானது இந்திர விழா என்பதாகும். மருத நிலத்தின் தெய்வமாக வணங்கப்பட்ட கடவுள் இந்திரனுக்கு அந்நிலத்துக்குரிய பெரும் பொழுதான இளவேனில் பருவத்தில், இந்திரனை வழபடுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட விழா இந்திரவிழா எனப்பட்டது. மழையின் கடவுளான இந்திரனை வணங்கி, உழவுத் தொழிலுக்குத் தேவையான மழையை வேண்டிப் பெறுவதே இந்திரவிழா கொண்டாடியதன் நோக்கமாயிற்று. சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையிலும் மணிமேகலையில் விழாவறைகாதையிலும் இந்திரவிழா பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இவ்விழா 28 நாள்கள் நடைபெற்றது, இந்திர வழிபாடு மற்றும் இந்திர விழா எடுக்கும் வழக்கம் பண்டைத் தமிழர்களிடையே நிலவிய செய்தியினைப் பற்றிய முதல் குறிப்பு , எட்டுத்தொகை நூலான ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. ஐங்குறுநூறில் மருதத் திணையைப் பாடும் ஓரம்போகியார் தலைவி கூற்றாக இடம்பெறும் “இந்திர விழவில் பூவின் அன்ன” (ஐங். 62) என்னும் பாடல் சான்று பகிர்கிறது. அன்னிமகள் நாடகத்தில் முதற் அங்கம், முதற்களத்தில் அன்னி, அன்னிமிஞிலி, மாதரி, திதியன், பாங்கன் ஆகியோர் புகார் நகரில் இந்திரவிழாவினைக் காண்பதாகக் காட்சியமைக்கப்பட்டுள்ளது. “இந்திரன் விழாவிற் கெழுந்ததால் அவனுடன்/ வந்ததோ அவன்றன் வண்ண கார்முகம்/ எனச்சொலு மாறு வண்ண எழினிகள்/ நிரைத்துக் கட்டிய நெடுங்கூடாரம்/ விளங்கித் தோன்றும் விழியுணா உண்ணுக”(ஆ. பழநி: பக்.7) “இந்திர விழவின் எழில் நலங் காணிய/ வந்தஅந் நாளில் வன்படைக் கருவிகள்/அங்காடி மருங்கில் ஆருயிர் தளிர்ப்பக் ஃகண்டுளே மன்றே என அவன் கழறினான் “(ஆ. பழநி: பக்.30) என்னும் அடிகள் இந்திரவிழா பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. புகார்த்துறையில் நடைபெற்ற இந்திரவிழாக் கோலங்கள், அங்காடிகள், குரவையாட்டங்கள், இசைவாத்தியங்கள், நறுமணங்கள், பூவிலைத் தோரணங்கள், மக்களும் மக்களின் மனங்கள் ஆகியவை காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வெற்றி விழா

பகை மன்னனின் பொருட்டு எழுந்த போரின் விளைவாக கிடைக்கும் வெற்றியினை, பண்டைத்தமிழ் மக்கள்

கொண்டாடினார்கள். "இன்று நாம் காணும் இவ்வுலகமே மக்கள் இனம் மற்ற இயற்கையோடு ஓயாது நடத்திய போராட்டத்தின் உறுபயன் ஆகும்." (கா.கோவிந்தன்:பக்7) வெற்றிப்பெற்ற மறவனின் வில்லினை வைத்துக் கொண்டாடும் விழவாகும்., தங்களின் வீரத்தை மக்கள் முன்னிலையில் வெளிப்படுத்துவார்கள. தம்மீது பட்ட அடியால் வடுவழுந்திய நெற்றியையும் உடையவர்கள் மறவர்கள். "மள்ளர் குழிஇய விழவினானும்" (குறும்.31:1) என்று குறுந்தொகை கூறுகிறது. போரிலே வெற்றி கண்ட வில்லினைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டு வீரர்கள் கூடி எடுக்கும் விழாவாக அமைந்துள்ளது.

அகுதையை எவ்வி அரிமண வாயிலில் வென்றமையால் வெற்றிவிழாக் கொண்டாடப்படுகிறது. 'தோரணம் நாற்றுமின் தொங்கல் சாற்றுமின்/போரடு தானைப் புரவலற் கிரிந்த/ வல்வேல் அகுதையின் வயப்படை மான/ மென்கால் துரக்க மேல்வருந் தோறும்/ அழிவுறும் வண்ணம் அகிற்புகை ஆக்குமின்/எழில்படு தூணெலாம் ஓவியம் ஏற்றுமின்/ திருக்கிலா நல்லறம் தேர்நதறி புலவோர்/ இருக்கைகள் முறைமுறை எழிலுறப் புனைமின்."(ஆ.பழநி: பக்.16)'பொன்வினை மலிந்த புகாரறு சிறப்பின்/ மன்னுடை இருக்கை மலரணை சாத்துமின்/ நன்மண மலரிதழ் நன்கனம் தூவுமின்/இன்மண நன்னீர் எங்கணும் தெளிமின்" (ஆ. பழநி: பக்.17) 'ஆழியைக் கலக்கி அவற்றி அமிழ்துறை/தாழியைக் கொணர்ந்த தறுகணர் களத்தில்/ ஆற்றிய வெல்லாம் அரும்படைத் தலைவர்/ போற்றி மொழிகதில்: புரையிலா மறவரும்/ வென்றிவண் வந்த வீரரும் உண்டு/ வென்றிக்குத் தம்முயிர் விடுத்தாரும் உண்டு/ மறத்துறை சிறந்து மாண்டவர்க கெல்லாம்/ திறத்தினுக் கேற்பச் சிறப்புச்செய்தல்/ அரசியல் நெறியாம் ஆதலின் மொழிக" (ஆ. பழநி:பக்.19) என்னும் அடிகள் வெற்றி விழா நிகழ்வுகளைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. அறவோர்க்கும் மறவோர்க்கும் சிறப்புச் செய்த நிகழ்வுகளையும் மன்னனைப் போற்றிப் புகழ்ந்ததையும் புலவர்.ஆ.பழநி, நாடகத்தில் கவிநயத்தோடு எளிமையாகப் படைத்திருக்கிறார்.

ஏறுதழுவுதல் விழா

'கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவானை மறுமையும்ஃபுல்லாளே ஆய மகள்ஃஅஞ்சார் கொலை ஏறு கொள்பவர் அல்லாதஃநெஞ்சிலார் தோய்ப்பதற்கு அரிய - உயிர்துறந்துஃநைவாரா ஆய மகள் தோள்" (கலி.முல்லை.103 63-64) என ஏறுதழுவும் இளைஞர்களைப் பண்டைத்தமிழ்ப் பெண்கள் விரும்பி மணம் முடித்தமையை முல்லைக்கலி குறிப்பிடுகின்றது. பழந்தமிழ் நூலான, மலைபடுகடாம் நூலிலும் (330-335), பட்டினப்பாலையிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் ஏறு தழுவுதல் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. தமிழர்களின் திருமண வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய ஏறு தழுவுதல் சிறந்த பண்பாட்டுக் கூறாகும்.

அன்னிமகள் நாடகத்தில் ஏறுதழுவுதல் நிகழ்வு விரிவாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏறுதழுவதற்குக் காளைகள் கொண்டுவரப்பட்டன. தழுவோரும் காண்போரும் குழுமியிருந்தனர். மகளிர் பரண்கள் மீது அமர்ந்து ஏறுதழுவுதல் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு களித்தனர்.' தன்னிழல் காண்டொறும் சினத்தால் தரையினைப்/ புண்டிசெயும் ஏறுகள் புகும்;அதன் வலியினை/ அடக்கியும் இமிலிடை அணைந்தும் வெற்றியின்/ தொடக்கினை எய்தினோர் துப்புடைக் கோட்டுக்/ காளைக் குரியயவள் கடிமலர் கமழும்ஃ தோளுக் குரியவர் ஆகுவீர்" (ஆ. பழநி: பக்.33) 'ஏற்றினைத் தழுவி எதிரிலா நல்லிசைப்/ பேற்றினைப் பெறாஉம் பீடுசால் தறுகணீர்/ மறத்தினைக் காணவும் மரபுநெறி வழாநற் / றிறத்தினைக் காணவும் திரண்டுள சான்றீர்" (ஆ. பழநி: பக்.115) "ஏற்றை அடக்கிமேல் அவனெங் கணவனெனப்/போற்றுவர் பெண்டிர் மிளிலிக்கும் பொருந்தும்,/ பகையெனும் கனலால் பைங்கொடி மிஞிலியின்/ நகையினை எரிக்க நண்ணினை கொல்லோ?"(ஆ. பழநி: பக்.115) ஆகிய செய்யுளடிகள் ஏறுதழுவுதலை வீரத்தோடும் அறத்தோடும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

- அன்னிமகள் நாடகத்தில் மூன்று விழாக்கள் பற்றிய விரிவான செய்திகள் உள்ளன. இம்மூன்று விழாக்களும் தமிழரின் பண்பாட்டின் மிக முக்கிய கூறுகளாகும்.
- தமிழரின் வீரப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக ஏறுதழுவுதல் மற்றும் வெற்றி விழா பற்றியும் மகிழ்ச்சிக் குறியீட்டின் அடையாளமாக இந்திர விழா பற்றியும் பதிவுகள் உள்ளன.
- இப்பதிவுகள் யாவும் சங்க இலக்கியச் சாயலோடும் கற்பனை நயத்தோடும் புனையப்பட்டுள்ளன.
- அறத்தின் நாயகனாகவும் தமிழரின் இன ஒற்றுமையின் தூதுவனாக வேள் எவ்வி என்னும் கதாப்பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எதிர்மறை பாத்திரங்களாக அகுதை, சினவாழி, கதைக்கண்ணன் ஆகியோர் இடம்பெறுகின்றனர்.

- பெண்ணின் வீரத்தினை வெளிப்படுத்தும் விதமாக, அன்னிஞிமிலி என்னும் கதைமாந்தரை இலக்கியப் பண்போடு காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- திதியன், அன்னிஞிமிலி என்னும் இரு கதைமாந்தர்களும் சங்க இலக்கிய அகமாண்புகளை அறத்தோடு நாடகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

துணை நூற் பட்டியல்

1. இறையரசன், பா. தமிழர் நாகரிக வரலாறு, பூம்பூகார் பதிப்பகம், சென்னை- 600 108, முதற் பதிப்பு 1993
2. கோவிந்தன், கா. பண்டைத் தமிழர் போர் நெறி, தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம், சென்னை -64, முதற்பதிப்பு 2003
3. பழனி, ஆ. அன்னிமகள்(செய்யுள் நாடகம்), எழில் வெளியீட்டகம், 48, அம்பலக்காரர் தெரு, காட்டுத் தலைவாயில், காரைக்குடி-1, முதற்பதிப்பு 1978
4. பாபுஜி, கா.மு. சிலப்பதிகாரத்தில் விழாக்கள், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-108, முதற் பதிப்பு 1991
5. சங்க இலக்கியம் நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை-600098, மூன்றாம் பதிப்பு 2007

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

செவ்விலக்கியத்தில் நாட்டுப்புற மக்களின் தொழில்கள்

முனைவர் உமா சங்கரி. பா
உதவிப் பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை
வள்ளியம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
அண்ணாநகர், சென்னை – 600 102.
மின்னஞ்சல் ; umasankari1989@gmail.com
கைப்பேசி: 9941700592

ஆய்வுச் சுருக்கம்

செவ்விலக்கியத்தில் நாட்டுப்புற மக்களின் தொழில்கள் ஏன்ற தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வு தமிழர்களின் பண்பாட்டில் தொழில்கள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதையும், அந்த தொழில்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் எவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது என்பதையும் ஒப்பிட்டு விளக்குகிறது. பண்பாடு என்பதன் வரையறை விளக்கப்பட்டு சங்க கால மக்களின் பன்பாடு எத்தகையது என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க கால மக்களின் தொழில் நிலையின் பரினாம வளர்ச்சி விளக்கப்பட்டுள்ளது. தச்சுத் தொழில்,கொல்லத் தொழில், மண்பாண்டத் தொழில் போன்றவை செவ்விலக்கியங்களில் எவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பது ஆய்ந்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது. உப்பளத் தொழில், சலவைத் தொழில் போன்றவையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

முதன்மைச் சொற்கள்

செவ்விலக்கியங்கள், பண்பாடு, சங்க காலம், தொழில்கள், தச்சுத் தொழில், நெசவுத் தொழில்

முன்னுரை

செவ்விலக்கியங்கள் மக்களின் பண்பாட்டைத் தன்னுள் பொதிந்து வைத்துள்ளது. மேலும் அவை இக்காலத்திலும் நாட்டுப்புற மக்களின் பண்பாட்டோடு ஒன்றிப்போவதையும் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. பண்பாடு என்பது ஒற்றைச் சொல்லல்ல. மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை விளக்கியுரைப்பதாகும். இருப்பிடம், உணவு, உடை, தொழில், நம்பிக்கை, விழாக்கள், வழிபாடுகள், மொழி போன்றவை பரந்து விரிந்த நாகரிகத்தின் வெளிப்பாடாகும். சங்க கால மக்களின் சாதி அமைப்புகள், உணவு முறைகள், நிலத்தையும் தொழிலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன . இத்தகைய தொழில் அமைப்புகள் எவ்வாறாக சமூகத்தில் காணப்படுகின்றனவோ அவ்வாறாகவே சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் பலவாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்வியலோடு இரண்டற கலந்துள்ள தொழில் முறைகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது உள்ளவாறே காணப்படுகின்றது. தொழில்கள் என்பது பண்பாடோடு பின்னிப் பிணைந்தவை ஆகும்.

பண்பாடு

மனிதனால் குழுவாய் இயங்கும் சமுதாயம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையான பண்பாட்டை கொண்டிருக்கிறது. அஃதாவது தங்களுக்கென்று பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், உணவு, இருப்பிடம், தொழில், மொழி, கல்வி என்பவை ஆகும். இதனையே தற்காலத் தமிழக அகராதி "குறிப்பிட்ட நாடு, இடம் போன்றவற்றை சேர்ந்த மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், மதம், மொழி, கலைகள், சிந்தனை வெளிப்பாடு, வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும் பொருள்கள் போன்றவற்றின் மொத்தம் கலாச்சாரம் எனவும் பிறரிடத்தில் அல்லது பலர் முன்னிலையில் ஒருவர் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை எனவும் இரண்டு பொருள்களை குறிப்பிடுகின்றன"[1]. "பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாக சேர்ந்து செயல்படும்போது உண்டாகும் நடத்தை முறைகளின் சேர்மம் ஆகும். இது அந்தந்த சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே உரியது. உயிரியல் நிலையில் மரபுரிமையாக வராதது"[2] என்று வரையறுக்கப்படுகிறது.

இத்தகைய பண்பாடு தமிழர்களிடையே பழங்காலம் தொட்டி சிறந்து வளர்ந்துள்ளது. இன்றைய மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்கு முன்னோடிகளாய் திகழ்ந்தவர்கள் தமிழர்களே ஆவர். தமிழர்தம் பண்பாட்டினை அவர்களின் இலக்கியங்களிலும் அறிய முடிகின்றன. புறநானூற்று பாடல்கள் ஆன "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" (புறம்.92) , "உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்" (புறம்.182), "பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகல்"(கலி.16), "முந்தையிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்"(நற்.355) என்று பண்பாடு குறித்து சங்க பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

சங்கத்தமிழர்கள் அகப்பண்பாட்டையும் புறப்பண்பாட்டையும் வேறுபடுத்தி கண்டிலர். அயராது உழைத்து, அவ் உழைப்பில் பிறர் நலம் பேணுவதாய் வாழ்ந்தவர் அக வாழ்விலும் ஒருவரின் அன்பு பாராட்டுகையிலும் குறிப்பாலன்றி பேரையோ குலங்களையோ குறிப்பிடாமல் இருந்தனர். அப்பண்பாட்டை வரையறையாகவும் கொண்டிருந்தனர் அகவாழ்விலும் புற வாழ்விலும் இரண்டற கலந்த பண்பாடானது சங்க கால மக்களுக்கு மட்டுமின்றி நாட்டுபுற மக்களிடையேயும் தொழில் உணவு வழிபாடு நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றின் வழி ஒன்றி போவதை அறிய முடிகின்றது.

சங்க கால மக்களின் தொழில் நிலை

மனித இனத்தின் வளர்ச்சிக்காலம் காட்டுமிராண்டி நிலையிலிருந்தும் நாடோடி நிலையில் இருந்தும் மாறி இன்றைக்கு நாகரிகமான நிலையை எட்டி இருக்கின்றது. இந்நிலையை அடைவதற்கு பல்வேறு காலங்களையும், நாகரீக மாற்றத்தையும் கண்டுள்ளது. காடுகளிலும் குகைகளிலும் வாழ்ந்த மனிதன் சங்கீத குறிப்புகளையே மொழியாகவும் கொண்டு வாழ்ந்தான். அத்தகைய மனிதன் செய்தி பரிமாற்றத்திற்காக பண்பாட்டின் முதன்மையான மொழியை பயன்படுத்தினான். அவ்வாறே அவன் நீர் வளம் மிகுந்த இடங்களில் நாகரிகங்களை தோற்றுவித்தான். அவ்வாறாக தோன்றியதே சிந்து சமவெளி நாகரிகம், மஞ்சள் ஆற்று நாகரிகம், ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ போன்றவை ஆகும். நாகரிகங்களின் முதற்கட்ட வளர்ச்சியே குழுவாக வாழ்தல் இயங்குதல் ஆகும். "உணவு சேகரித்தலும், வேட்டையாடுதலும் முதலில் உலகெங்கும் நிலவிற்று ஆனால் அதை தொடர்ந்த மாறுதல்கள் அந்தந்த சூழ்நிலையை பொறுத்தது ஆயிற்று. சில இடங்களில் கால்நடை பொருளாதாரத்திற்கும், விவசாய பொருளாதாரத்திற்கும் மாறினர். இவற்றின் முன்னேற்றம் இனக்குழு முறைக்கு வழி செய்தன."[3]

பண்டைய சமுதாய முறைமையில் தாய் வழி சமுதாயம் வழக்கில் இருந்தது. இக்காலத்தில் பெண்கள் மதிக்கப்பட்டனர். காடுகிழாள், கொற்றவை முதலான பெண் தெய்வங்கள் வழிபாட்டிற்கு உரியனவாயின. வேட்டை சமுதாயத்தின் பிற்கால வளர்ச்சி நிலையில் தந்தை வழி சமுதாயம் மறுமலர்ச்சி பெற்றது. ஆயினும் நிலை பெறவில்லை. விவசாய தொழில் நிலைத்த ஒன்றாக சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த போது தாய் வழி சமுதாய முறை முடிவுக்கு வந்தது. சங்க காலம் இனக்குழு வாழ்க்கை முடிந்து மக்கள் சமுதாயம் உருவான காலமாகும். இதனை சங்க இலக்கியங்களின் வழியாக தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியும். இனக்குழு வாழ்க்கை முறைக்கு அடுத்த காலம் சங்க காலம் ஆதலின் அதன் எச்சங்கள் பலவற்றையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடியும்.

திணைகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்ட சங்க இலக்கியங்களில் காடுகளை அழித்து நாட்டை உருவாக்குதல், விளைநிலங்களை உருவாக்குதல், உழவுத் தொழில் செய்தல், வேட்டையாடுதல், கால்நடை வளர்ப்பு முதலான கூறுகள் காணப்படுகின்றன. இதனை இனக்குழு வாழ்க்கையின் எச்சம் என்றே கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்களில் உணவு சேகரிக்கும் வாழ்க்கை நிலை, வேட்டையாடும் வாழ்க்கை நிலை, கால்நடை வளர்ப்பு நிலை, பயிர்த்தொழில் செய்யும் வாழ்க்கை நிலை, காடுகளை எரித்து பயிர் செய்யும் வாழ்க்கை நிலை ஆகியவை சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இன்றைய வளர்ச்சி அடைந்த சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்தமான நிகழ்வுகளும் சங்ககாலத்திலேயே கட்டமைக்கப்பட்டவை. மன்னர்கள் கோலோட்சிய அக்காலம் பல்வேறு சமுதாயக் கோட்பாடுகளை உருவாக்கியிருந்தன. சங்க காலத்தில் கல்வி முதலான கலைகள் எல்லாம் சிறந்து இருந்தன. இனக்குழு நிலையில் இருந்து மீண்டும் மேன்மையான சமுதாயமாக அமைந்திருந்தது. மக்கள் வாழ்வியலில் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வுகளை சங்க இலக்கிய பதிவுகள் சுட்டுகின்றன. அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நாற்பிரிவினர் சமூகத்தின் மேல் தளத்தில் இருந்துள்ளனர்.

இவர்களைத் தவிர சமூகத்தின் நல்வாழ்வுக்கு உதவும் தொழில்களைச் செய்த தொழில் பிரிவினர் பலர் இருந்துள்ளனர். "குறிஞ்சி நிலத்தவர் குறவர் என்றும், முல்லை நிலத்தவர் ஆயர் என்றும், மருத நிலத்தவர் உழவர் என்றும், நெய்தல் நிலத்தவர் பரதவர் என்றும், பாலை நிலத்தவர் எயினர் என்றும் வழங்கப்பட்டனர். இவர்கள் அல்லாமல் தச்சர், கொல்லர், குறவர், வண்ணார், நெசவாளர், உமனர், பறையர், பாணர் சூடியர், கடம்பர், நட்டுவர், கனியர், பரத்தையர் முதலான பல வகுப்பர்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்"[4] உற்று நோக்குகிற போது சங்க காலத்தில் சாதிய பாகுபாடும் வருணப்பிரிவும் கவனிக்கத்தக்க வகையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்பதை அறிய முடிகிறது.

நாட்டை ஆளும் தன்மையோர் அரசர் என்றும், நாடு நலம் பெற வேள்வி செய்வார்கள் அந்தணர் என்றும், வியாபாரத் தொழில் செய்பவர்கள் வணிகர் என்றும், விவசாயத் தொழில் செய்பவர்கள் வேளாளர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். சங்ககால மட்டுமின்றி இன்றளவும் கிராமப்புறங்களிலும் நாட்டுப்புற மக்கள் இடையேயும் தொழில் முறை சாதி பாகுபாடு இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

செவிலக்கியங்களும் நாட்டுப்புறத் தொழில்களும்

தச்சுத் தொழில்

மரங்களைக் கொண்டு கைவினைப் பொருள்களைச் செய்பவர்கள் தச்சர்கள் எனப்பட்டனர். பண்டைக் காலத்தில் மன்னர்களுக் தேவையான தேர்தல் முதலானவற்றைச் செய்வதிலும் வீட்டு உபயோகப் பொருட்களைச் செய்வதிலும் இவர்கள் முக்கிய பங்காற்றினர்.

"வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன்
திங்கள் வலித்த காலம் னோனே" (புறம்.87)

மாதம் எட்டு தேர்கள் செய்யும் தச்சன் மாதம் முழுவதும் முயன்று ஒரு தேர்ச் சக்கரத்தைச் செய்து முடித்தான் என்னும் தொழில் திறம் புறநானூற்றுப் பாடலில் புலப்படுகிறது.

"அகனகர் வியன் முற்றத்துச்
..
முக்காற் சிறுதேர் முன்று வழி விளங்கும்" (பட்டினம்.20-25)
"தசறான் கெய்திய பனைமருள் நோன்றாள்
பேரள வெய்திய பெருமபெயர் பாண்டில்" (நெடு.115-123)

சிறுவர்களின் சிறுதேர் குறித்த செய்தியை பட்டினப்பாலையிலும் , நெடுநல்வாடையில் கட்டில் வேலைபாட்டின் சிறப்பும் அதன் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றன. இதே தச்சரை ஆசாரி என்று கூறும் வழக்கு நாட்டுப்புறத்தில் இருக்கின்றது

"அஞ்சு கிளி ரெண்டெழுதி
அம்மா என்னும் பேரெழுதி
கொஞ்சு கிளி ரெண்டெழுதி
கொண்டு வந்தார் ஆசாரி"[5]

இதன் மூலம் தச்சுத்தொழில் காலம் காலமாக அமைந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

கொல்லத் தொழில்

கொல்லத் தொழில் செய்பவர்கள் மன்னனுக்குரிய போர் கருவிகளைச் செய்து கொடுத்தலே முக்கியக் கடமையாகக் கொண்டனர்.

"வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே" (புறம்.312)

என கொல்லர்க்குரிய கடமையைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. ஆ.தட்சிணாமூர்த்தி சங்க இலக்கியத்தில் கொல்லர்கள் பெறும் இடத்தை "தமிழர்கள் உலோகத் தொழிலில் மிகவும் மேம்பட்டிருந்தனர். இரும்பு செய் கொல்லரும் பொன் செய் கொல்லரும் தனித்தனியே பேசப்படுகின்றனர். போர்கள் நிறைந்த அக்காலத்தில் வாளும், வேலும் பிற போர் கருவிகளும் செய்ய எண்ணற்ற கொல்லர்கள் தேவைப்பட்டிருப்பர். வெயில் காய்ந்து வெம்மை ஏறிய பாறையினை 'உலைக்கல்லன்ன பாறை' என்று புலவர்கள் துன்ப மகளிரின் பெருமூச்சுக்கு பேசினர். 'ஊதுலைக் குருகினை' உவமையாக கூறியுள்ளனர்.

அதியமானின் படைக்கலன்கள் சிதைந்தும் நுனி மழுங்கியும் கொற்றுறைக் குற்றில்லத்தில் இருந்ததாக ஔவையார் பாடுவார்"[6] என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் பொற்கொல்லர் பற்றிய செய்தியை "பொன் செய் கன்னம் பொழிய வெள்ளி என்னும் அடிகளால் அறிய முடிகின்றன" இதுபோலவே நாட்டார் வழக்கிலும் கொல்லறை தட்டான் என்னும் சொல்லால் அழைக்கும் வழக்கம் இருக்கின்றதை அறிய முடிகின்றது.

"கம்மலுக்கு அரும்பு வெச்சாண்டி
ஆச்சாரி அண்ணன், ஆரழகன்
வன்னிய தட்டான் வடிவழகன்
கம்மலிலேயும் கொஞ்சம், கொஞ்சம்
பழுது யிண்ணாண்டி"[7]

மண்பாண்டத் தொழில்

மண் கொண்டு தாழிகளும் இல்லப் பயன்பாடு பொருள்களும் செய்பவர்கள் குயவர் எனப்பட்டனர். கலம் செய் கோ என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். மண்பாண்டம் செய்யும் குயவர்கள் பச்சை மண்ணால் கலங்களைச் செய்து அவற்றை சூளையில் வைத்து சுட்டு பயன்படுத்தினர். வீட்டுக்குப் பயன்படும் பொருள்களைச் செய்யும் தொழில் ஒருபுறம் இருக்க, இறந்தவர்களைப் புதைக்க பெரிய மண்பாண்டங்களும் செய்யப்பட்டன அது முதுமக்கள் தாழி எனப்பட்டது. இதனை,

"இருள் திணிந்தன்ன குரு உத்திரன் பருவப் புகை
அகலிரு விசும்பின் ஊன்றும் சூளை" *(புறம்.228)*
"கவி செந்தாழிக் கவிபுறத்து இருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும் வெருவா" *(புறம்.238)*

என்ற பாடல் வரிகள் மண்பாண்டத் தொழிலை உணர்த்துகிறது. மேலும் இக்காலத்திற்குச் சான்றாக கிராமங்களில் காணப்படும் அய்யனார் போன்ற காவல் தெய்வங்களின் சிலைகள் யாவும் மண்பாண்ட கலைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட களிமண் சிற்பமாகும்.

நெசவுத் தொழில்

மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் கண்டறிந்த அரிய பொருள் ஆடையாகும். தமிழகத்தில் பண்டைக்காலம் முதலே நெசவுத்தொழில் சிறந்து இருந்தமையை சங்க பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. மென்மையான ஆடைகள் நெய்யப்பட்ட வழக்கத்தை அறிய முடிகின்றது.

"பிறங்கிய முத்தரை முப்பத்திருகாழ்
நிறங்கிளா பூந்துகில் நீர்மையின் உடீஇ" *(சிலம்பு.கடலாடு.87-88)*
"நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய உன் கனிந்து
அரவுரியன்ன அறுவை நல்கி" *(பொரு.82-83)*

சங்ககாலம் போலவே நெசவுத் தொழிலானது இன்றளவும் பாரம்பரியமாக கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. மேலும் நெசவாளர்களை சோனியர் என்று நாட்டார் வழக்கில் குறிக்கின்றனர்.

துணிவெளுக்கும் தொழில்

உடைகளை வெளுத்துக் கொடுக்கும் தொழில் செய்பவர்கள் வண்ணார் என்றும் காளியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். வண்ணார் இன பெண்கள் புலைத்தி எனப்பட்டனர். அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய சங்க இலக்கியங்கள் இவர்களின் தொழில் முறையினையும் வாழ்க்கை முறையினையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். இவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்காகப் பிறரையே சார்ந்து இருந்தனர. வாழ்க்கை ஏழ்மை தழுவியதாக இருந்தது என்பதை பாக்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

"பசைவிரல் புலைத்து நெடிது பிசைந்தூட்டிய
பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன்காழ் அல்குல்" *(அகம்.38)*

"வறனில் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகார்புகர் கொண்ட புண்பூங் கலிங்கமொடு" (நற்றி.90)
"களர்ப்படு கட்வல் தோண்டி நாளும்
புலைத்தி கழிய வெள்ளருவை"(புறம்.311)

இப்பாடல்கள் உடைகளை வண்ணார்கள் பசையிட்டு காயச் செய்தமையினையும் அவர்களின் வாழ்க்கை வறுமை நிலையாய் இருந்ததையும், ஊற்றுக்கிணறுகள் தோண்டித் துணிகளை வெளுத்தமையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்ற. இன்றளவும் பிறப்பு, இறப்பு, பூப்பெய்தல் போன்ற சடங்குகளில் வண்ணார்களின் பங்களிப்பைக் காண முடிகிறது.

நெய்தல் நிலத் தொழில்

கடலும் கடல் சார்ந்த இடத்தைச் சேர்ந்த அவர்கள் மீன் பிடி தொழிலும் உப்பு விளைவிக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். "பரதவர் காயவிட்ட மீனை விற்பனைக்காக படகுகளில் கொண்டு வந்ததை மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது"[8]. இதேபோல் நாட்டுப்புறப் பாடல் ஒன்றில் கடலில் மீன் பிடிக்கும் அசதி தெரியாமல் இருக்க பாடும் பாடல் ஒன்று இடம்பெறுகிறது அதாவது

"மின்னல் வலை அரிச்சுவடி-ஐலசா
பிடிக்கும் மீன்கள் நம் பொருட்கள்-ஐலசா
அடிக்கும் அலையே நம் தோழன்-ஐலசா
அருமை மேகம் தமது குடை-ஐலசா"[9]

மீன் பிடிப்பவர்கள் பரதவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவதைப் போலவே உப்பு விளைவித்து உப்பளத்தில் பணிபுரிபவர்கள் உமணர் என்றும், உமண மகளிர் மெட்டியர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

"உப்புக் காய்ச்சும் தொழில் தமிழ்நாட்டு புராதான தொழில்களில் ஒன்று, இத்தொழில் மிகவும் கடினமானது அளத்தில் நீரில் உரைந்து இருக்கும் உப்பு காலைக் கீரி வேதனையை உண்டாக்கும்"[10] என்று நா.வானமாமலை உப்பளப் பாடல்கள் குறித்து குறிப்பிடுகிறார். புதிதாக உப்பள வேலைக்கு வருபவர்கள் படும் துயரங்களை நாட்டுப்புறப் பாடல் ஒன்று குறிக்கின்றது

"காரப்பாடு அளத்திலேயும்
கழுத்து அளவு தண்ணிலே
நீந்தத் தெரியாம நிற்கிறாளே
என் தோழி"[11]

இவ்வாறாக நாட்டுப்புற தொழில் முறைகளும் அவற்றில் கடைப்பிடிக்கப்படும் வழிமுறைகளும் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளது உள்ளவாறே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

முடிவுரை

செவ்விலக்கியங்கள் உலக நாகரிகத்திற்கு பல விழுமியங்களை வழங்கியிருக்கின்றன. மனித சமுதாயம் பல நாடுகளில் நிலைபெறாக் காலத்திலே மிகப் பெரிய சமுதாயக் கட்டமைப்ப நிலை நாட்டியது பண்டைய தமிழர்களின் சமுதாயமாகும். இன்று இயங்கும் தொழில்கள் பழங்காலத்தில் நில அடிப்படையில் இயங்கியமையை செவ்விலக்கியப் பாடல்கள் நமக்கு எடுத்தியம்புகின்றமையை அறிய முடிகின்றது. தொழில் சார்ந்த சொற்கள் இலக்கியங்களில் இனம் காண முடிகின்றது. பழந்தமிழர்களின் வாழ்வியல் முறைகளின் முதன்மையான தொழில்கள் இன்றளவும் நீடிக்கின்றதையும் அவற்றின் தொன்மையையும் அறிந்து கொள்வது இவ்வாய்வின் பயனாக அமைகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. க்ரியா, தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.887
2. சி.பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.160
3. கா.சுப்பிரமணியன், சங்க காலச் சமுதாயம், ப.2
4. அ.தட்சினாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பன்பாடும், ப.43-44

5. நா.வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.100
6. அ.தட்சினாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.45
7. நா.வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.91-99
8. பட்டினப்பாலை, 185-193
9. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.55
10. நா.வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.141
11. நா.வானமாமலை, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், ப.142

துணைநூற் பட்டியல்

1. க்ரியா, க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, சென்னை, 2009.
2. சக்திவேல்.சு, நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1983
3. சுப்பிரமணியன்.கா, சங்க காலச் சமுதாயம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட், சென்னை, 1993.
4. தட்சினாமூர்த்தி.அ, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், யாழ் வெளியீடு, சென்னை, 1994
5. பக்தவச்சல பாரதி.சி, பண்பாட்டு மானிடவியல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1990
6. வானமாமலை.நா, தமிழர் நாட்டுப் பாடல்கள், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட், சென்னை, 2004.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

பெண்ணுடல் அரசியலும் பாலியல் வெளிப்பாடும்

(கவிஞர் சசிகலா பாபு-வின் கவிதைகளை முன்வைத்து)

முனைவர் பால்சிங். ரா
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பெட் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, வள்ளியூர்
கைப்பேசி : 9442008694
மின்னஞ்சல்: hebsipaul@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பெண்களின் மன இயல்புகள், உணர்வுகள், உடல் அரசியல் போன்றவை தீர்க்கமாக திட்டமிட்டு கட்டமைக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. ஆணை முதன்மையாகக் கொண்ட சமூகத்திற்கு ஏற்றவாறு பெண்ணுடல் அரசியலையும் பாலியல் வெளிப்பாடுகளையும் இதுகாறும் வரையிலான பேரிலக்கியங்களும், கவிதைகளும் பேசி வந்துள்ளன. இவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட கவிதைக் குரல் சமகாலத்தில் வெளிவரத் துவங்கியுள்ளன. இதன் தீவிரக் குரலாகக் வெளிப்படுபவர் சசிகலா பாபு. இவரின் கவிதைகள் பெண்ணுடல் அரசியலையும் பாலியல் வெளிப்பாடு களையும் நேரெதிர் நிலையிலிருந்து அலசுகின்றன. பெண்களின் மன உணர்வுகளையு உடல் ரீதியான உணர்வுகளையும் மிக அணுக்கமாக இவர் கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகிறன. பெண்ணுடல் சார்ந்த அனுபவங்களான பாலூட்டல், பிரசவம், மாதவிடாய், சுயஇன்பம், பாலுணர்வனுபவம், பாலியல் சுதந்திரம் உள்ளிட்ட உணர்வுகளை வேறுபட்ட பார்வையில் சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதனை இக்கட்டுரையானது விரிவாக ஆராய்கிறது. பெண்ணுடல் அரசியல் மையப்புள்ளியிலிருந்து இக்கட்டுரை துவக்கம் பெறுகிறது.

குறிச்சொற்கள்

பெண்ணுடல், பெண் மைய எடுத்துரைப்பு, பாலியல்பு, பாலியல் சமத்துவம், பாலுணர்வு, பெண்ணுடல் அரசியல்.

முன்னுரை

பெண்களின் இயல்பான வாழ்க்கை முறை, மன உணர்வுகள் போன்றவற்றை, ஆணை மையமிட்ட சமூகத்திற்கேற்றவாறு கட்டமைத்தும், அதனை நியாயப்படுத்தியும் சங்கப்பாடல்கள் பலவும் வெளிவந்திருக்கின்றன. பெண் என்பவள் ஆணை முன் வைத்த சமூகம், குடும்பம் என்ற அமைப்பிற்குள் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டுமென்ற நிர்பந்தத்தில் ஆணாதிக்க அரசியல் உள்ளது. களவு, கற்பு என்ற கருத்தாக்கங்களில் கற்பு, பெண்களை மனரீதியாகவும் உடல்ரீதியாகவும் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதுவே, கன்னி, மனைவி, பரத்தை, கைம்மை என்ற நான்கு நிலைகளில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டுகிறது. ஆனால் இப்போக்கிற்கு எதிரான பெண் குரல்களும் சங்கப்பாடல்களில் ஒலிக்கின்றன. சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் தந்தை வழிச் சமூகப்போக்குகள் முதன்மை பெற்றிருந்தாலும் கூட தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்கள் தென்படுகின்றன. இதனொரு பகுதியாக மரபிற்கு மாறாகக் காதல் உணர்வையும், உடல் வேட்கையையும் மனத்தடைகளற்று வெளிப்படையாகக் கவிதையில் யாத்திருப்பது இன்றைய பெண் கவிஞர்களுக்கு உந்துதல்களாக உள்ளது. அவ்வகையில் பெண்ணுடல் அடையாளங்களையும் பாலுறவையும் மையமாகக் கொண்டு கவிதை பாடும் இன்றைய பெண்கவிஞர்களின் குரல்கள் ஆணாதிக்க அரசியலுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான கவிக்குரல்களாகப் பதிவாகியுள்ளன. இதில் சுகிர்தாராணி, சல்மா, மாலதி மைத்ரி, உமா மகேஸ்வரி, தமிழச்சி தங்கப் பாண்டியன், வெண்ணிலா, சசிகலா பாபு இவர்களின் கவிதைக் குரல்கள் குறிப்பிட்டுச்

சொல்லப்பட்ட வேண்டியவையாக உள்ளன. பெண் தனது உடலையும் மனத்தினையும் பெண் என்ற நிலையில் அவள் எதிர்கொண்ட அனுபவங்களையும் செறிவான மொழியில் கவிதையாக்கும் கவிஞர்களில் சசிகலா பாபு முக்கியமானவர். அவ்வகையில் இவரின் கவிதைகள் ஊடாக வெளிப்படும் பெண்ணுடல் அரசியலையும் கருத்தாங்களையும் இக்கட்டுரையின் வழியாக முன் வைக்கலாம்.

பெண்ணுடலை எழுதுதல்: [Ecriture Feminine]

பெண்களின் எழுத்துக்கள் என்பது பெண்ணுடலிலிருந்தும் அதன் தனித்துவமான உணர்வுகளிலிருந்தும் தோற்றம் பெறுகின்றன எனக் கொள்வதே பெண்ணுடலை எழுதுதல் என்ற கோட்பாடாகும். பெண்கள் தனித்துவமான உணர்வு, உளவியல், பாலியல்பு கொண்டவர்கள் எனவும் அதற்கு அவர்களது உடல் சார்ந்த வேறுபாடுகளே அடிப்படையாக அமைகின்றன என்று லூயிஸ் இரிகாரே என்ற பெண்ணியவாதி கூறுகிறார் (1985:67). பெண்ணுடலை எழுதுதல் என்ற கோட்பாட்டைக் கழிந்த நூற்றாண்டின் எழுபதுகளில், ஆன்னி லெக்லக் (Annie Leclerc), சேவியர் கௌத்திர் (Xavier Gauthier), மார்கிரெட் டூராஸ் (Marguerite Duras) ஆகிய பிரெஞ்சுப் பெண்ணியவாதிகள் அறிமுகப்படுத்தினர். பின்னர் இரண்டாம் கட்டமாக ஹெலன் சிசு (Helen Schulz) லூஸ் இரிகாரே (Luce Irigarey) போன்றோர் முன்னெடுத்தனர். பெண்களின் எழுத்துகள் தொடர்பான இக்கோட்பாடு அவர்களின் தனித்துவங்களுக்கு மதிப்பளித்தல், உடலைக் கொண்டாடுதல் என்ற அடிப்படையில் அமைந்தது. பெண்களது தனித்துவமான உடல், உள, உணர்வு வேறுபாடுகளைப் போலவே அவர்களது எழுத்தும் தனித்துவமானது என்பது இவர்களது கருத்தாகும். பெண்களது உடல், பாலியல்பு போன்ற எழுத்தின் ஊற்றுவாயாக அமைவதால் அச்செயற்பாட்டைப் பெண்ணுடலை எழுதுதல் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழில் இவ்வெழுத்துக்கள் சங்ககாலம் முதல் சமகாலம் வரை பெண் கவிஞர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இதில் உடல் சார்ந்த அனுபவங்களினூடாக, உடல் சார்ந்த படிமங்களும் வெளிப்பட்டுக் கவிதையை அழகியல் உச்சமாக்குகின்றன. தற்காலப் பெண்ணியக் கவிஞர்களில் சுகிர்தாராணி, தமிழச்சி தங்கப்பாண்டியன் உள்ளிட்ட நவீன கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளில், பெண்களது பாலுணர்வு, காதலுணர்வு என்பவற்றைத் தனித்த மொழியில் பெண் உடல் சார்ந்த அனுபவங்கள் வழியாக முன்னிறுத்துகின்றனர். இதில் பெண்களுடைய உடல் சார்ந்த அனுபவங்களான பிரசவம், பாலூட்டல், மாதவிடாய், சுயஇன்பம், பாலுணர்வனுபவம், பாலியல் சுதந்திரம் மற்றும் உடல் சார்ந்த உபாதைகள் போன்றவற்றைக் கவிதையின் கருப்பொருளாகக் கட்டமைத்துப் பெண்ணுடல் அரசியலையும் பாலியல் வெளிப்பாட்டையும் பேசுபவர் கவிஞர் சசிகலா பாபு. அவரின் மறையத் தொடங்கும் உடல்கிண்ணம் கவிதைத் தொகுப்பின் வழியாக இதனைக் காணலாம்.

தாய்மையுணர்வை - அனுபவத்தைக் கவிதையாக்குதல்

பெண்களின் உடல், உளம் சார்ந்த உணர்வுகளில் தாய்மை என்பது மிக முக்கியமானது. காலந்தோறும் இவ்வுணர்வை ஒருவித புனிதமாகக் கருதி, அதனுள் பெண் அடையும், வலியை, வேதனையை மறைத்தே வந்திருக்கின்றனர். ஒரு பெண்ணிற்கு நிகழ்த்தப்படும் இத்திட்டமிட்ட வன்முறையைக் கேள்விக்குட்-படுத்துகிறார் சசிகலா பாபு.

“ஒவ்வொருமுறை ஊசி
இறங்கும் போதும்
சற்றுமுன்னர் பெற்ற
சிசுவை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்
இல்லையேல்
மரணிப்போமா என
நம்ப வேண்டியிருக்கும்
எல்லாம் ஆயிற்றா?
இப்போது
கழிவறை செல்லுங்கள்

வெளியேறும்

கொஞ்சும் சிறுநீருக்காய்

அரைமணி நேரம்

அங்கேயே கதறியழுங்கள்

ஆனால்

சத்தம் வெளியே கேட்காமல்" (ம.தொ.உ.கி., ப.18)

ஒரு பெண் கருத்தரித்தலிருந்து குழந்தை பெற்றெடுக்கும் வரை அடையும் உடல்சார் அனுபவங்கள், வலிகள், கொந்தளிப்புகள் எளிதில் கடந்து செல்லத்தக்க ஒன்றாக உள்ளன. இப்புறக்கணிப்பிற்குப் பின்னும் அரசியல் உள்ளது. அதுவே இவ்வுடல்சார் அனுபவத்தை வெளிக்காட்டாமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. ஆனால் கவிஞர் சசிகலா பாபு அத்தடையைத் தாண்டுகிறார்.

"முன்னரே சொல்ல மறந்துவிட்டேன்

வலி தொடங்கும் முன்னரே

அந்த செவிலி

அந்தரங்க மயிர்களை

மழிக்கும் போது

கண்களை மூடிக்கொள்ளவும்

அவளது கத்தியின் வேகம்

உங்களை அச்சுறுத்தக்கூடும்" (ம.தொ.உ.கி., ப.18)

என்ற கவிதை வரிகள் அதிர்ச்சியூட்டுகிறது. பெண்ணின் பிரசவ அறைக்குள், நடக்கும் உடல்சார் நிகழ்வுகள் மிருகவதை போல் கவிஞரால் உணர வைக்கப்படுகிறது. அதுவே கவிதையை அர்த்தப்படுத்துகிறது. பெண்கள் தாய்மைப்பேற்றிற்குள் கொள்ளும் இவ்வுணர்வோட்டத்தோடு உடல், உள அனுபவங்கள் ஒத்திசைவாக்கம் பெற்று, சசிகலா பாபு கவிதையைப் புதுமையாக்கம் செய்கிறார்.

பாலியல்பு

பெண்ணுடல் என்பது ஆணின் உரிமைப்பொருளாக, போகப் பொருளாக இருந்து வரும் கருத்தாக்கங்களுக்கெதிரான கலகக்குரலாகப் பெண்களின் கவிதைகள் எழுந்து வருகின்றன. பெண்மை, பெண் பாலியல்பு, பாலுணர்வு, பெண்ணுடல் பற்றிய மரபு ரீதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட மனித நடத்தை விதிகளையும் கருத்தியற் கூற்றுக்களையும் மறுதலிக்கும் பெண்ணியவாதிகளின் குரல்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் துவக்கம் பெற்றன. 'பகுத்தறிவு அடிப்படையில் பார்க்கிற போது உடல் என்பது வெளித்தெரிகின்ற திடப்பொருளாகும். ஆனால் குறியீட்டு முறைமையினுள் வைத்துப் பார்க்கிறபோது உடல் என்பது ஒரு சமூகக்குறியீடாகும். பால் (Sex) உடற்கூறு சார்ந்த யதார்த்தம் என்றால் பாலியல் (Sexuality) என்பது பண்பாட்டடிப்படையில் கட்டப்பட்டதாகும். சமூகம் தனது பால்நிலை மாதிரிகளை (Gender Types) உருவாக்குகின்ற முறைமையாகப் பாலியல் (Sexuality) அமைகிறது. அதேபோல் சமூகத்திற்கும் பாலுக்கும் (Sex) இடையிலான உறவைப் புனைகிற முறைமையாகவும் பாலியல் அமைகின்றது' என்கிறார் நெல்லி ஃபர்மன் (Nelly Furman, 1985 :73).

பெண்ணின் பாலியல்பு (Sexuality) என்பது இயல்பானதாகவோ பெண்ணிலையின் நின்றோ அணுகப்படுவதில்லை. மாறாக ஆண்நிலையில் நின்றே கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இதனால் உடன்படுதல் (Consent) என்பதை மையமாக வைத்தே பெண்ணின் பாலியல்பு கட்டமைக்கப்படுகின்றது என்கிறார் மிகச்சிறந்த பெண்ணியவாதியான சாராமில்ஸ் (2003:90). இவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று பெண்களின் பாலியல்பு மற்றும் அது சார்ந்த நடத்தைகளை ஆண்களே மொழி இலக்கியங்கள் வழியாக வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர். (விதிவிலக்கு பெண்கள் பாடிய ஒரு சில சங்கப்பாடல்கள்) இலக்கியங்கள் வழி கட்டமைக்கப்பட்ட இத்தளைகளைப் புதுவரிசையில் சுழலும் நவீன தமிழ்க் கவிஞர்கள் தகர்க்கின்றனர். இதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியவர் சசிகலா பாபு. இதற்கு இவரது கவிதை வரிகளே சான்று கூறும்.

"ஆகப்பெரும் இன்பந்தரும்
உடலை
நாம் இத்தனை
விலக்க வேண்டாம்
உன் உச்சங்களில்
அரேபியத்தாரை புறாபோல்
நீயெழுப்பும் ஓசை
எத்தனை அழகானது தெரியுமா?" (ம.தொ.உ.கி., ப.20)

"ஒவ்வொரு உச்சத்தின் பின்னும்
முத்தங்கள் எதிர்பார்த்து
ஏமாறுபவள்களுக்காய்
முத்தச் சத்தத்துடன்
பெய்கிறது
இன்றைய மழை" (ம.தொ.உ.கி., ப.65)

தமது பாலியல்பு பற்றி வெளிக்காட்ட படிமங்களையும், குறியீடுகளையும் தேடி அலையாமல் நேரடியாக வெளிப்படுத்த அசாத்தியத் துணிச்சலும் புலமையும் வேண்டும் சசிகலா பாபு இதனை இயல்பாகப் பெற்றிருக்கிறார்.

தமது பாலுணர்வை அன்றாட மொழியிலும் இலக்கிய மொழியுலுமாக நேரடியாக வெளிக்காட்டப் பெண்களுக்கு இத்தனை நூற்றாண்டுகள் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. சசிகலா பாபு அதன் சமீபத்திய தூண்டுகோலாகிறார். பல சிறப்புகளையும், நுண்ணிய தன்மையினையும் உடைய பாலியல்பைப் பிறர் அறியாது மறைக்க வேண்டிய தேவையில்லை என்பதைத் தன் கவிதைகளினூடாக உணர்த்துகிறார்.

"என தாரண்ய வாயில்
உடைத்துக் கொண்டு
அந்நியனாய் நுழையும் போது
வெடித்துச் சரிகின்றன
மகரந்தப் பூக்கள்" (ம.தொ.உ.கி., ப.37)

சமகாலக் கவிதைகளின் மேல் மரபுகளின் இறுக்கம் காரணமாகப் பெண் கவிகள் தமது பாலியல்பை வெளிப்படுத்த இயலாத நிலை சமீபகாலம் வரை இருந்தது. ஆனால் சசிகலா பாபு மிகச் சுலபமாக அதை மீறுகிறார் என்பதற்கு இவ்வரிகளே சாட்சி. பெண்ணின் பாலுணர்வை எல்லையற்றதாகவும் கட்டற்றதாகவும் விவரிக்கும் பல கவிதை வரிகள் சசிகலா பாபுவின் கவிதைத் தொகுப்பினுள் காணமுடிகிறது.

உடல் எனும் கவிதைப் பாடுபொருள்

இரண்டாயிரம் ஆண்டு கவிதைப் பாரம்பரியம் கொண்ட தமிழ்க் கவிதை மரபில் பெண் உடல் என்பது பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் பாடுபொருளாக, பேசு பொருளாக இருந்து வந்திருக்கிறது ஆனால் அது ஆணின் பார்வையில் உருவகம் பெற்று மையப்படுத்தப்பட்டதாகவும், ஆன்மீகம் எனும் பொருண்மையில் அழுத்தம் பெற்றதாகவும் பெரும்பாலும் பாடப்பட்டிருக்கிறது. பெண்கள் தங்களின் உடலைத் தாங்களே புனைவுவெளியில் வைத்த போது மேற்கொண்ட மரபு தலைகீழாக மாறியது. இருப்பினும் ஒருகட்டத்தில் பெண்களின் கவிதை வெளி உடலை மட்டுமே பாடுபொருளாகக் கொண்டு, கவிதைக்கும் உணர்வுகளுக்குமான பெரும் இடைவெளியை உருவாக்கியது. இச்சூழலில் பெண் உடல் என்பது அவர்களுக்கே புதிராக, விவரிக்க முடியாத வலியாக, முரணாக மாறிவிட்ட நிலை புரிந்து கொள்ளத்தக்கது. இப்பின்னணியில் சசிகலா பாபு-வின் கவிதைகள் பெண்ணுடல் குறித்து முன்வைத்த முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்கின்றன. பெண்ணுடல் என்பது உறுப்பாக, கருவியாக, மொழியாக ஒரு ஆண் காண்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாற்றாக ஒரு பெண் காணும் நோக்கில் சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

“நீ உதாசீனம் செய்த
என் உடல் இப்போது
நொடிக்கு நொடி
உச்சத்தில் திளைக்கிறது
பாறை போல் இறுகி
உள்ளே அழுந்துகிறது
என் உறுதி” (ம.தொ.உ.கி., ப.73)

இக்கவிதைக் குரலின் உள்ளே பொதிந்துள்ள உறுதியை, வலியை ஒரு சராசரி வாசகனும் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். பெண்ணுடல் புறக்கணிப்பின் எல்லைக்குச் சென்று விட்ட நிலையில் அதிலிருந்து மீளச் செய்யும் உறுதியான வரிகள் இவை. உடலை ஒரு கிண்ணமாகக் கருதுவது கிறிஸ்தவ, பாகனிய மரபுகளில் தொடர்ச்சியாகப் பயின்றுவரும் குறியீடு. தமிழ் மரபில் பெண்ணுடலை நிலமாகவும், ஆணை ஏராகவும் உருவகப்படுத்திப் பார்ப்பதைப் போன்றே, கிறிஸ்தவ மரபில் பெண் கிண்ணம். ஆண் வாள். கன்னிமேரியைப் பரிசுத்த ஆவி நிரப்பிய கிண்ணமாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இத்தொன்மத்தை ஒத்த மனதுடன் ஏற்கிறார் கவி சசிகலாபாபு. பெண்ணுடல் திரும்பத் திரும்ப இவ்வுருவகத்தை அடியொற்றியதாகக் கவிதையில் காணக்கிடக்கின்றன.

“வாய்பிளந்த திமிங்கலம் போல்
வானோக்கி கிடந்தது
ஒற்றைப் பாறை” (ம.தொ.உ.கி., ப.36)
“தடாகம் கண்ட தாகப்பறவையென” (ம.தொ.உ.கி., ப.36)
ஒவ்வொரு
கிண்ணமாய்
கண்ணிலிருந்து மறை
காத்திருக்கும்
ஒரு உடல் கிண்ணம்” (ம.தொ.உ.கி., ப.63)

இக்கவிதை வரிகளில் பெண்ணுடலை நிலமாகவும், கிண்ணமாகவும், தடாகமாகவும் உருவகப்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. ஒரு தேய்வழக்கான உருவகப்படுத்துதல் என்றாலும் கவிதையின் நுணுக்கம் அதில்தான் வெளிப்படுகிறது. புதிய புதியக் காட்சிப் படிமங்களாலும், பிடிபடாத உருவகங்களாலும் வாசகனைத் திணறடிக்காமல் எளிய உருவகங்கள் வழி சொல்ல வந்த, உணர்த்த வந்த விஷயத்தை எளிமையாக உணர்த்திவிடுவது சசிகலா பாபுவின் பலமாகும். அதை மிகச் சரியாக செய்கிறார். ஆணின் காமம் ஓரிடத்தில் மட்டும் குவிந்திருக்கும் நிலையில் பெண்ணின் உடல் கொள்ளும் காமம் முழுவதுமாகப் பரவிக்கிடப்பதை வெளிப்படுத்த அவருக்குத் தயக்கமிருக்கவில்லை. அதை உருவகப்படுத்தியிருப்பது ஆணாதிக்கச் சமூகத்திற்கு விடப்படும் சவாலாகவே கருதமுடிகிறது. மட்டுமின்றி, பெண்ணுடல் பற்றிய ஆண்மொழியைப் பகடியும் செய்கிறது.

வரையற்ற பாலுணர்வு

“தந்தை வழி அமைப்பைத் தகர்ப்பதற்காகப் பெண்கள் வரையற்ற பாலுறவு கொள்ளலாம் என்றும், ஓரினச் சேர்க்கையில் ஈடுபடலாம் என்றும், தீவிரப் பெண்ணியவாதிகள் (Radical Feminists) கருதுகின்றனர்” (இரா. பிரேமா 2001:56) சமூகம், அரசியல், கலாச்சாரம் உள்ளிட்ட அதிகார அமைப்புகள் முன்வைக்கும் அனைத்துவித அடக்குமுறைகளையும் தகர்த்தெறிய தீவிரப் பெண்ணியவாதிகள் துடிக்கின்றனர். இதனை ஆமோதிக்கும் நிலையிலேயே அவர்களின் கலை இலக்கியங்களும் ஆண் முதன்மையைத், தனிச் சொத்துரிமையைத், தந்தை வழிச் சமூக அமைப்பை எதிர்த்துக் குரல் எழுப்புகின்றன. இதனொரு பகுதியாக வரையற்ற பாலுணர்வு அல்லது ஒருபாலுறவு ஆகியவைகளை முன் வைக்கின்றனர். தமிழில் கவிஞர் சுகிர்தாராணியின் கவிதைகள் இத்தளத்தில் குறிப்பிடத்தக்கனவாக உள்ளன. மறுப்பதற்கில்லை. அவரின் தொடர்ச்சியாகக் கவிஞர் சசிகலா பாபுவையும் கூறலாம்.

"உங்களைக்
கடப்பதுபோல்
அத்தனை எளிதாயில்லை
உங்கள் உடலைக் கடப்பது எனும்
பெண்களைக் கண்டு
அஞ்சாதீர்" (ம.தொ.உ.கி., ப.21)

"குகைக்குள்
நிமிரும்
உணர்ச்சிகள்
சித்திரங்களாய்
கற்பாறைகளில்
ஏறிப்
படுத்துக் கொள்ளும்" (ம.தொ.உ.கி., ப.67)

என்னும் கவிதை தீர்க்க முடியாத விரக தாபத்தைத் தீர்க்கும் வாயில்களைத் தேடும் பெண்ணின் குரலாக உள்ளது. இதற்கு வடிகாலாக, ஆண் ´ பெண் உறவாக முடிவு அமைய வேண்டும் என்பதல்ல. மாறாக மாற்றுவழிப் பால் உறவு முறை கோரும் குறியீடுகளாகச் சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் வினைபுரிகின்றன.

"நடந்துவந்த பாதையை
சுருட்டி
கக்கத்தில் இடுக்கி
நடக்கும்
துறவி" (ம.தொ.உ.கி., ப.64)

இக்கவிதையில் பாதையைச் சுருட்டி கக்கத்தில் இடுக்கி நடக்கும் துறவி பல பொருண்மைக்கான குறியீடு. ஆண்வழி வாரிசுரிமை முறையை உறுதி செய்கின்ற வகையில் பெண்ணுடல் கண்காணிக்கப்படவும் உரிமைப் பொருளாக்கப்படவும் தேவை ஏற்பட்டு, கற்பு என்பது புனிதமாக வழிவழியாக கற்பிதம் செய்யப்பட்டது. இதனை உடைத்தெழ நவீனப் பெண்ணியவாதிகள் பல தளங்களில் தயாராகினர். அதிலொன்றே வரையற்ற பாலுணர்வு. இதினை வலியுறுத்தும் முகமாகக் கற்பெனும் கட்டிலிருந்து வெளியேறக் கவிதை வழி முயற்சி, கவிஞர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அதிலொரு கண்ணியாக சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் உள்ளன.

ஒரு காலக்கட்டம் வரையிலும் திட்டமிட்டுக் கட்டமைக்கப்பட்ட விதிகளும் புனிதமாக எண்ணி கடக்க முடியாமல் செய்துவிட்ட தடைகளும் சேர்ந்து பெண்களுக்கான பாலியல் சமத்துவத்தைச் சீர்கெடுத்துவிட்டன என்பதே பெண்ணியவாதிகளின் குற்றச்சாட்டாக உள்ளது. எனவே அதனைச் சீர் செய்வதற்கான தீர்வாக வரையற்ற பாலுறவை அவர்கள் முன் வைக்கின்றனர். சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் அதற்கான ஆதரவுக் குரலாக வெளிப்படுகின்றன.

பெண் மைய எடுத்துரைப்பு

பெண் கவிஞர்களுடைய தனித்தன்மை வாய்ந்த எடுத்துரைப்பு உத்திகளில் முதன்மையானது பெண்கள் தங்களுக்கிடையே உரையாடிக் கொள்வதாக அமையும் உரையாடல் உத்தியாகும். அடிப்படையில் இவ்வுத்தி உரையாடல் முன்வைப்புகளில், இருபாலினத்தாரை விளிக்காமல், விளிப்பவது இன்னொரு பெண்ணை அல்லது பெண்கள் கூட்டத்தை நோக்கி விளிப்பதாகக் கவிதைகள் புனைவதாகும். இதில் உரைப்பவரும் கேட்பவரும் பெண்களாகவே அமைந்து விடுவதால் சமூக கட்டுக்களுக்கெதிரான வலுவான குரலாக வெளிப்படும். அதுவே புறச்சூழலில் பெண்களுக்கிடையிலான உணர்வு மற்றும் உளநிலை சார்ந்த ஒருமுகத்தன்மையை வளர்த்தெடுக்கும் நவீன பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் இவ்வெடுத்துரைப்பு உத்தி புதிய கருத்தியல் தளங்களில் பெண்களின் குரலை அர்த்தப்படுத்திவிடுகின்றன. கவிஞர் சசிகலா பாபுவின் கவிதைகளும் இவ்வுத்தியிலேயே பெண்ணுடல் அரசியலைப் பேசுகின்றன.

"ஆகப்பெரும் இன்பந்தரும்
உடலை
நாம் இத்தனை
விலக்க வேண்டாம்" *(ம.தொ.உ.கி., ப.20)*
"உங்களைப் புதைக்க
உங்கள் பொம்மைகள்
உங்களைப் போல்
தயங்குவதேயில்லை" *(ம.தொ.உ.கி., ப.32)*

என்று உடலரசியலைப் பேசும் கவிதைகள் பெண் மைய எடுத்துரைப்பு உத்தியில் அமையக் காணலாம். எல்லா எடுத்துரைப்புகளிலும் கேட்பவர் என்ற நிலை தோற்றுவிக்கப்படுவதில்லை என்றாலும் குறிப்பிட்ட உணர்வுநிலையைக் காட்ட சசிகலா பாபு இதனைப் பயன்படுத்துகிறார்.

பெண்களின் எடுத்துரைப்பில் உரைப்பவர் கேட்பவர்களுக்கிடையில் காணப்படும் நெருக்கத்திற்கு மற்றுமொரு பரிமாணம் உண்டு. இவ்வெடுத்துரைப்பு உத்தி உரைப்பவரும் கேட்பவருமாகிய பெண்கள் சமூக அதிகார உறவில் ஒரே நிலையை, ஒரே கருத்தியலைப் பகிர்ந்து கொள்வதை மறைமுகமாகச் சுட்டுகிறது. அதுவே உணர்வு, உள, உடல் அனுபவங்களை உறுதி செய்து முன்னிலைபடுத்துகின்றது கவிஞர் சசிகலா பாபுவின் கவிதை வெளி, பெண் மைய எடுத்துரைப்பின் வழியாக பெண்நிலை நின்ற அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் வாசகர்களிடம் எளிதாகக் கடத்திவிடுகின்றன.

தொகுப்புரை

பெண் என்பவள் ஆணை முன் வைத்த சமூகம், குடும்பம் என்ற அமைப்பிற்குள் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டுமென்ற நிர்பந்தத்தில் ஆணாதிக்க அரசியல் உள்ளது. களவு, கற்பு என்ற கருத்தாக்கங்களில் கற்பு, பெண்களை மனரீதியாகவும் உடல்ரீதியாகவும் கட்டுப்படுத்துகிறது.

சங்கப் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் தந்தை வழிச் சமூகப்போக்குகள் முதன்மை பெற்றிருந்தாலும் கூட தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சங்கள் தென்படுகின்றன. இதனொரு பகுதியாக மரபிற்கு மாறாகக் காதல் உணர்வையும், உடல் வேட்கையையும் மனத்தடைகளற்று வெளிப்படையாகக் கவிதையில் யாத்திருப்பது இன்றைய பெண் கவிஞர்களுக்கு உந்துதல்களாக உள்ளது.

தற்காலப் பெண்ணியக் கவிஞர்களில் சுகிர்தாராணி, தமிழச்சி தங்கப்பாண்டியன் உள்ளிட்ட நவீன கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளில், பெண்களது பாலுணர்வு, காதலுணர்வு என்பவற்றைத் தனித்த மொழியில் பெண் உடல் சார்ந்த அனுபவங்கள் வழியாக முன்னிறுத்துகின்றனர்.

ஒரு பெண் கருத்தரித்தலிருந்து குழந்தை பெற்றெடுக்கும் வரை அடையும் உடல்சார் அனுபவங்கள், வலிகள், கொந்தளிப்புகள் எளிதில் கடந்து செல்லத்தக்க ஒன்றாக உள்ளன. இப்புறக்கணிப்பிற்குப் பின்னும் அரசியல் உள்ளது. அதுவே இவ்வுடல்சார் அனுபவத்தை வெளிக்காட்டாமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. ஆனால் கவிஞர் சசிகலா பாபு அத்தடையைத் தாண்டுகிறார். தமது பாலியல்பு பற்றி வெளிக்காட்ட படிமங்களையும், குறியீடுகளையும் தேடி அலையாமல் நேரடியாக வெளிப்படுத்த அசாத்தியத் துணிச்சலும் புலமையும் வேண்டும் சசிகலா பாபு இதனை இயல்பாகப் பெற்றிருக்கிறார்.

சசிகலா பாபு-வின் கவிதைகள் பெண்ணுடல் குறித்து முன்வைத்த முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்கின்றன. பெண்ணுடல் என்பது உறுப்பாக, கருவியாக, மொழியாக ஒரு ஆண் காண்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாற்றாக ஒரு பெண் காணும் நோக்கில் சசிகலா பாபுவின் கவிதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

துணை நூல்கள்

1. சசிகலா பாபு, 2017, மறையத் தொடங்கும் உடல் கிண்ணம், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்
2. பிரேமா, இரா., 2001, பெண்ணியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.

3. Irigarey Luce, 1985, This Sex which is not one, Trans, c, Porter with C, Burke Cornell University Press.
4. Sara Mills, 2003, Gender and Politeness, Cambridge.
5. Furman, Nelly. 1980, Women and Language in Literature and Society, Praeger.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

கி. ராஜநாராயணன் சிறுகதைகள் காட்டும் கரிசல் மக்களின் வாழ்வியல்

பா. மோகனா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

ஸ்ரீ முத்துக்குமரன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

சிக்கராயபுரம், சென்னை-600069

அலைபேசி எண்:6369720082

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கி.ராஜநாராயணன் இயல்பில் ஒரு விவசாயி. ஒரு தேர்ந்த கதை சொல்லி. கரிசல் வட்டார அகராதி என்று மக்கள் தமிழுக்கு அகராதி உருவாக்கிய முன்னோடி இவரே. கரிசல் நிலத்தை தன் இலக்கியத்தில் எழுதியவர். "நான் மழைக்குத் தான் பள்ளிக்கூடம் பக்கம் ஒதுங்கியவன்.பள்ளியைப் பார்க்காமல் மழையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டேன்." என்று கூறும் இவரின் கதைக்களமும் கதை சொல்லும் முறையும் இலக்கியத்தில் தனித்த இடம் கொண்டவை. நாட்டுப்புற கதைக் களஞ்சியம் உருவாக்கியவர்.கி.ராவின் சிறுகதைகளில் காணலாகும் கரிசல் மக்களின் வாழ்வியல் குறித்து ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

கி.ராஜநாராயணன், கரிசல். நிலைநிறுத்தல் சிறுகதை, கதவு சிறுகதை, வேட்டி சிறுகதை

முன்னுரை

கரிசல் இலக்கியம் என்பது இலக்கிய வகைப்பாட்டில் மண் சார்ந்த பொருண்மையை குறிப்பிடுகிறது மண் சார்ந்த மக்கள் வாழ்வியல் குறித்தும் வாழ்வாதாரத்திற்காக நிலம் சார்ந்த அவர்களின் நீர், உணவு, வாழ்விட அமைப்பு போன்ற மண்ணோடு மக்கள் கொண்ட உறவைப் பற்றியும் விளக்குவதே கரிசல் இலக்கியத்தின் சாராம்சம் எனலாம். மண்ணையும் மனிதனையும் நேசிக்கிற எதார்த்தமான சிறுகதைகள் ஏராளமாய் வருகின்ற சூழலில் கரிசல் வட்டார சிறுகதைகள் கிராமிய சூழலையும் அங்கு வாழும் ஏழை எளியவர்களின் ஆசைகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் அவர்கள் வாழ்வில் நிகழும் அவலங்களையும் நயமுடன் சித்தரிப்பதோடு ஒவ்வொரு கதையும் மனித உணர்வுகளையும் அவர்களின் வாழ்வியல் போராட்டங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்து காட்டும் நோக்கில் இவ்வாய்வு அமைகிறது.

நிலைநிறுத்தல் சிறுகதை காட்டும் மக்களின் வாழ்வியல்

கதை முழுவதும் மாசணத்தின் வறுமை வாழ்வும் மழை இல்லாமல் தவிக்கும் கரிசல் மக்களின் வாழ்வியல் துன்பங்களையும் அழகாக நம் மனதில் நிலைநிறுத்தல் என்ற சிறுகதை வாயிலாக நிலை நிறுத்தியுள்ளார் கி.ரா அவர்கள். புரட்டாசி முதல் பட்டத்தில் விதைக்க எல்லோருமே தயார். பருவ மழையைத் தான் காணோம். நடுப்பட்டத்திலும் பெய்யவில்லை.சம்சாரிகளின் நெற்றி சுருங்கியது. முகம் கடுக்க ஆரம்பித்தது. மழைக்கஞ்சி எடுத்தார்கள். கொடும்பாவி கட்டி இழுத்து ஒப்பு சொல்லி 'அழுதார்கள்'. கிராம தேவதைகளுக்கெல்லாம் கொடை நடத்தி, பலி கொடுத்து, அவைகளின் மனசை குளிர்வித்தார்கள். வேலைகள் ஸ்தம்பித்துப் போனதால் கூலிகள் பட்டினி கிடந்தார்கள். மாசாணத்தின் வீட்டில் ஐப்பசியின் அடை மழைக்காக கொஞ்சம் சேமித்து வைத்திருந்த தானியமும் தீர்ந்தது."இனி மண்ணை திங்க வேண்டியதுதான்" என்று சொன்னால் மாசாணத்தி.

பட்டினி ஊரோடு ஆரம்பமானது. ஓரளவு வசதியான வீடுகளில் மட்டும் அடுப்பு புகைந்தது. மாசாணம் இரண்டு நாள் பட்டினி இருந்தான். ராத்திரியில் தூக்கமே வரவில்லை. 'குத்துப்பட்டவன் தூங்கினாலும் குறை வைத்துக் காரணம்

தூங்க முடியுமா' மூணாவது நாள் மதியம் ஒரு முடிவோடு நேரே பார்வதி அம்மன் கோவில் முன் வந்து நின்றான். கைநீட்டிக் கூப்பி அதே நிலையில் ஒன்று இரண்டு நிமிடங்கள் கிடந்தான் ஊர்க்காரர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். எழுந்திருந்த மாசாணம் தரையை கிள்ளி நெற்றியில் இட்டு சத்தம் போட்டு உரக்கச் சொன்னான். மழை பெய்கிற வரை இங்கேயே அம்மனுக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து வயணம் காக்கப் போவதாகவும் மழை பெய்யாமல் போனால் பட்டினி இருந்து இங்கேயே உயிரை விடப் போவதாகவும் சொல்லி சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

மறுநாளும் மாசாணம் அதே நிலையில் இருந்தான் மூணாம் நாள் காலையில் மஞ்சள் வெயில் அடித்தது. அலசிவிட்டதை போல் வானம் சுத்த நீலமாய் இருந்தது."டொர்க் டொறக்"என்று ஒரு சொரித் தவளை சத்தம் கொடுத்தது. நெல்லிக்காய் அளவுள்ள கனமுள்ள குளிர்ந்த தூற்றல் முகத்தில் தலையில் கையில் விழ ஆரம்பித்தது. மாசாணம் கண்ணை திறந்து பார்த்தான் "ஈஸ்வரி…" என்று சொல்லிக்கொண்டே தனக்கு பக்கத்தில் உருண்டு வந்த ஒரு ஆலங்கட்டியை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டான். ஆனந்தமாக எல்லோரும் நனைந்து கொண்டே கைத்தாங்கலாக நடத்திக் கொண்டு ஊர்வலம் போல் மாசாணம் வீட்டுக்குப் போனார்கள். சூடான பசும் பாலை சில்வர் டம்ளரில் விட்டு "இந்தா" மாசாணம், "குடி" என்று பிரியத்தோடு நீட்டினார் பெரிய முதலாளி. அதை வாங்கிக் கொண்டான். வாங்கிக் கொண்டு எல்லோருடைய முகத்தையும் பார்த்தான். மாசணத்தியின் முகத்தையும் தான். "போதும்" என்று சொன்ன போதும் "இன்னும் கொஞ்சம்" என்று பெரிய முதலாளி சொன்னதும் எல்லோரும் "இன்னுங்கொஞ்சம் இன்னுங்கொஞ்சம்".(கரிசல் கதைகள், பக்.208,209,210,211,212,213) என்று அவனை வற்புறுத்தினார்கள்.

கதவு சிறுகதை காட்டும் மக்களின் வாழ்வியல்

வானம் பார்த்த பூமி மானாவரி காடு என்று இயற்கை கட்டமைத்த வாழ்வியல் நில அமைப்பைக் கொண்டது கரிசல் நிலம். இவர்களின் அக வாழ்வியல் மனப்போராட்டம் சார்ந்தது. ஏனெனில் கரிசல் நிலம் இயற்கையால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நிலம் என்று பா. ஜெயபிரகாசம் (2019) 'கரிசல் வெள்ளாமை' என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

கதவு என்னும் உயிரற்ற பொருள் கூட கி.ராவின் படைப்பு ஆளுமையால் உயிரோட்டம் பெறுகிறது. "கதை முழுவதும் லட்சுமி,சீனிவாசன் எனும் இரு சிறுவர்களின் வழி ஏழ்மை வாழ்வு சித்தரிக்கப்படுகிறது. கதவு அவர்கள் பயணம் செய்யும் பேருந்தாகிறது. வாழ்ந்துகெட்ட குடும்பத்தின் பணக்கார பழமையை காட்டும் கதவின் மீது சிறுவர்கள் விளையாடி மகிழ்கிறார்கள். கதவை தன் தோழனாகவும் நினைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அப்பா மணிமுத்தாறில் கூலி வேலை செய்கிறார்; அம்மா காட்டு வேலைக்கு சென்று விடுகிறாள்.

ஊர் தலையாரி வருகிறார். உங்கள் ஐயா எங்கே? என கேட்கிறான். குழந்தைகள் ஊருக்கு போய் இருப்பதைக் கூற, வந்தார் தீர்வை (வரி) கட்டச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். மறுநாளும் வந்து கேட்கும்போது அம்மா அய்யா அவர்கள் ஊரில இல்ல மணிமுத்தாறு போய் அஞ்சு மாசம் ஆச்சு ஒரு தகவலையும் காணோம் மூணு வருசமா மழை தண்ணி இல்லையே நாங்க என்னத்த வச்சி உங்களுக்கு தீர்வை பாக்கியைக் கொடுப்போம்? ஏதோ காட்டுல போய் கூலி வேலை செய்து இந்த கொளந்தைகளை காப்பாத்துறதே பெரிய காரியம். உங்களுக்கு தெரியாதா? என்றாள்." (கி. ராஜநாராயணன் கதைகள், பக்.17). தீர்வை வரி கட்டாததால் தலையாரி ஆட்களைக் கொண்டு கதவை தூக்கிச் செல்கிறார். கதவு இல்லாததால் கைக்குழந்தையைத் தேள் கடித்து விடுகிறது. அதனால் குழந்தை இறந்து விடுகிறது. இரவில் கடும் குளிரில் நடுங்குகிறார்கள்; காய்ச்சி வைத்திருந்த கஞ்சியைக் கதவு இல்லாததால் நாய் குடித்து விடுகிறது. அவர்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். தூக்கிச் செல்லப்பட்ட கதவு பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள சாவடியில் உள்ளதை கண்டு பூரிக்கிறார்கள். கண்ணீர் வடிக்கின்றனர். அதை பலமாக பற்றிக் கொண்டிருந்தனர் என முடிக்கிறார். கதை முழுவதும் ஏழ்மை இழையோடுவதைக் காண முடிகிறது.

வேட்டி சிறுகதை காட்டும் மக்களின் வாழ்வியல்

மக்கள் மானம் காக்க ஆடை நெய்தவன் தன்மானம் காக்க முடியாமல் கிழிந்த வேட்டியை அணிந்து அவமானத்தால் பட்டினி கிடக்கும் அவல நிலையை வேட்டி சிறுகதை அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறது. வறுமை காரணமாக ஒரே வேட்டியை துவைத்து துவைத்து உடுத்த வேண்டியுள்ளது. காற்றாட வெளியில் போக நினைத்தவருக்கு கலி புளியம்பழம்

உருவில் தொற்றிக் கொள்கிறது. அதைக் குனிந்து எடுக்க முயலும் போது வேட்டி ரெண்டாக ஒரு சாண் நீளத்திற்கு தைக்க முடியாதவாறு பிய்ந்துபோய்விடுகிறது.

1942 ஆகஸ்டு புரட்சியின் போது மக்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். அரசு காவலர்கள் மூலம் அடக்குமுறை செய்தது. போராடுபவர்களை கொடுமைப்படுத்தியது. அந்த நேரத்தில் ஒரு அரசியல்வாதி தூங்கா நாயக்கரின் வீட்டில் ஒளிந்து கொள்ள போலீஸ் வந்து தூங்காநாயக்கரை அடித்து நச்சி எடுத்து விடுகின்றனர். பின்பு விட்டு விடுகிறார்கள். 'ஆகஸ்ட் வீரர்' எனும் பட்டத்தை நூலிழையில் தவற விட்டதால் சுதந்திர போராட்ட தியாகிகளுக்குக் கிடைக்கும் பென்ஷனும் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. கிராமத்தில் ஒவ்வொரு பணக்காரர்களுக்கும் இருக்கும் வேட்டிகளையும் குழாய்களையும் நினைத்து தன்னுடைய வறுமை நிலைமைக்கு நொந்து கொள்கிறார். சுதந்திர தின வெள்ளி விழாவை கொண்டாடுவதற்கு நிதி வசூலிக்க தியாகிகள் வருகிறார்கள் தான் இருக்கும் நிலையில் தூங்காநாயக்கருக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. பரபரப்போடு எழுந்து நின்று இடது கையால் வேட்டியின் பிய்ந்த கிழிசலை மறைத்துக் கொண்டு அவர்களை வரவேற்கத் தயாரானார். (மேலும் பக்.213,217,218) ஏழைகளின் வாழ்வு மட்டும் நைந்த வேட்டியைப் போல் எப்பொழுதும் கந்தலாகவே இருப்பதை இக்கதை உணர்த்துகிறது.

முடிவுரை

சமுதாயத்தில் நிலவும் அவலங்களை தன் எழுத்தாற்றல் மூலம் வெளிப்படுத்தி இருக்கும் கி.ராவின் திறன் பாராட்டுதற்குரியது. கரிசல் மக்களின் வாழ்வியலை கரிசனத்தோடு தன் கதைகளில் படம் பிடித்து காட்டியிருக்கும் கி.ராவின் எழுத்துத் திறமைக்கு நான் என்றென்றும் அடிமை.

துணைநூல்கள்

1. கி.ராஜநாராயணன், கரிசல் கதைகள், அன்னம் பதிப்பகம், ஜனவரி 2007

2.கி.ராஜநாராயணன் கதைகள், அகரம் பதிப்பகம், டிசம்பர் 2020

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

மு. மேத்தா கவிதைகளில் பெண்ணிய சிந்தனைகள்

திருமதி ரா. வசுமதி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்),
முதுகலை தமிழாய்வுத்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி,
வேலூர்- 632002
மின்னஞ்சல்: vasumathiarumugam05@gmail.com
கைப்பேசி : 9791324371
Orcid : https://orcid.org/0009-0009-3643-0292

முனைவர் ச. சுமதி
இணைப் பேராசிரியர்,
துறைத்தலைவர்,
முதுகலை தமிழாய்வுத்துறை,
முத்துரங்கம் அரசினர் கலைக்கல்லூரி,
வேலூர்-632002
மின்னஞ்சல்:drcsumathi@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலகில் பெண்மையை போற்றாத கவிஞர் இல்லை எனலாம். “பெண்மை இல்லா கவிதை மாலுமி இல்லா நாவாய்” என்பதெல்லாம் இலக்கியத்தின் எழுத்துவடிவத்தில் மட்டுமே உள்ளது நடைமுறையில் பெண்ணிய வாழ்வு என்பது பல்வேறு விதமான இன்னல்களையே அனுபவித்து வருகின்றன குழந்தை பருவத்தில் கொண்டாடியவர்கள் காலம் செல்லச் செல்ல அவளை ஒரு அடிமையாக நினைத்து இறக்கி வைக்க நினைக்கும் போது அவள் படும் துயரங்கள் ஏராலம். காதல் என்ற கடலில் விழுந்தவன் அங்கிருந்து திருமணம் என்ற தோணியில் பயணிக்கும் போது அவளடையும் இன்னல்கள் ஏராளம் மனைவியாய், மருமகளாய், தாயாய் யாரும் மதிப்பதில்லை வரதட்சனை என்ற புயலில் சிக்கி கரையேர நினைக்கையில் மீண்டும் கடலில் தள்ளப்படுகிறாள் இவற்றையெல்லாம் கடந்து வருகையில் விதவை என்ற சீற்றத்தில் சிக்கி சின்னாபின்னமாவதை அழகான கவிதைகளில் மு.மேத்தா அவர்கள் வடித்துச் சென்றதை மையமாக வைத்து வரையப்பட்டது இவ்வாய்வு.

குறிப்புச் சொற்கள்

பெண் – வேதகால பெண் – சங்ககால பெண் – இக்காலபெண் – மு.மேத்தா கவிதையில் பெண்கள் – காதல் – கைக்கிளைக் காதல் – காதல் தோல்வி – திருமணம் – இல்லறத்தில் பெண் – தாய்மை – விதவை

முன்னுரை

ஆதிகாலந்தொட்டு பெண்மையை போற்றாதவரில்லை மனித வாழ்வின் இன்றியமையாத செயல்பாடுகள் அனைத்தும் பெண்மையை மையமிட்டதாகவே அமைந்துள்ளது. பெண்மை இல்லாத வாழ்வு நிலவு இல்லாத இருள்போன்றது அத்தகு சிறப்பு மிக்க பெண்மையை பாடாத கவிஞர்கள் இல்லை. அவளைப் பற்றிய செய்திகள் இல்லாத இலக்கியமே இல்லை எனலாம். பெண்ணைப் பற்றிய செய்திகளை பெண்களே எழுதுவதைக் காட்டிலும் ஆண் எழுத்தாளர் எழுதுவதே சிறப்புடையது எனலாம். அந்த வகையில் மு.மேத்தா அவர்களின் கவிதைகளிலும் பெண்மை பற்றிய செய்திகள் பலவற்றை வரைநச்து சென்றுள்ளார். அதனை எடுத்தியம்புவதே அவ்வாய்வின் நோக்கம்.

பெண்

பெண்களை ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும், கவிஞர்களும் உயர்த்தி தெய்வமாகவும், பூமியாகவும், நதியாகவும், மலராகவும், தாயாகவும் போற்றிப் புனைந்துள்ளனர். அந்த வகையில் “பெண் மகளாகத் தோன்றி மனைவியாக வாழ்ந்து தாயாகத் தொண்டு செய்து தெய்வமாகக் காட்சியளிக்கிறாள்” என்று திரு.வி.க. சிறப்பிக்கின்றார். (திரு.வி.க. பெண்ணின் பெருமை, ப.350. திருவரசு புத்தக நிலையம், சென்னை, மு.ப.2001)

வேதகால பெண்கள்

இன்றைய காலகட்டத்தில் பெண் குழந்தைகள் பிறந்தால் பெற்றோருக்கு சுமை என்ற எண்ணமே பல பின்தங்கிய கிராமப் புறங்களில் இருந்து வருகிறது. ஆனால் வேதகாலத்தில் “அதர்வன வேதத்தில் பெண் பிறப்பதையே விழா எடுப்பதற்கான நிகழ்வாகக் கருதுகிறது.” (மித்ரா, உண்ணாமலை.வீ, பாவேந்தரின் புதியதோர் உலகம் செய்வோம். மணிமேகலை பிரசூரம், தி.நகர். சென்னை – 17. மு.ப.1999)

சங்க கால பெண்கள்

சங்க கால மகளிர் கல்வி முறையில் பின்தங்கியவராக இருப்பினும் இல்லறப்பண்பில் தலைசிறந்தவர்களாக விளங்கினர் என்பதை பல தொகை நூல்கள் சான்றுபகர்கின்றன. ஆணின் கடமை பொருள் தேடுவதாகவும் பெண்ணானவள் அதனை பாதுகாப்பவளாகவும் கணவனே கண்ணெனக்காப்பவளாகவும் விளங்கினால் என்பதை,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்
மனையுறை மகளீர்க்கு ஆடவர் உயிர்” (குறுந்தொகை, பா.எ.135:1-2)

சான்று பகர்கிறது.

இக்கால பெண்கள்

காலச்சூழல் மாறும் நிலையில் பெண்களின் நிலையும் மாறத் தொடங்கியது. சங்ககால பெண்கள் இல்லறக் கடமையை இனிதே நடத்திய காலத்தை காட்டிலும் இடைக்காலத்தில் அயலோர் வருகையில் பல்வேறு இன்னல்களுன்னு ஆளாகினர். அந்நிய படையெடுப்பின் காரணமாக கலப்பு மணம் ஏற்பட்டதால் பெண்மை புகழ்தல், இகழ்தல் என்ற சூழல் ஏற்பட்டது.

“மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கே – நல்ல
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா” (கவிபாடல்கள், பா.24)

என்கிறார் கவிமணி.

மு.மேத்தா கவிதையில் பெண்கள்

பல்வேறு பொருண்மையில் கவிதை புனைந்து சமுதாய சிக்கல்களை படம்பிடித்துக் காட்டும் மு.மேத்தா அவர்கள் “என்கவிதைகள் இந்தச் சமுதாத்தைக் காண உதவும் ஜன்னல்கள்” என்கிறார். அச்சமுதாய ஜன்னல்கள் வழியே பெண்ககளைப் பற்றிய செய்திகள் பலவற்றை பறைசாற்றிச் செல்கிறார் அதிலும் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் நடப்பியல் சூழலில் வரதட்சணைக் கொடுமை, திருமணம் ஆகாத பெண்கள், ஆணாதிக்க சூழலில் அல்லாடும் பெண்கள் என பல்வேறு பரிணாமங்களில் விளக்குகின்றன.

காதல்

ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரை உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவான உணர்வு காதல் இக்காதல் ஊடலும் கூடலும் நிறைந்ததாக அமைந்தது. இவ்வூடலும் கூடலும் வாழ்வின் இருபக்கங்கள் உள்ளதெனலாம். அவ்வகையில்,

“யாரினும் காதலம் என்றேனா ஊடினாள்
யாரினும் யாரினும் என்று” (திருக்குறள், 1314)

வள்ளுவரின் குறளை அடியொற்றி காதலரின் வாழ்வைப் பற்றி கூறுகையில், “மனித வாழ்வு எனும் பூந்தோட்டத்தில் நுழைந்து தழுவும் இளந்தென்றலே காதல்.

Ee நமக்கு ஊட்டுகின்ற சிலிர்ப்பும் நெகிழ்ச்சியும், சொல்லுக்கு அடங்காதவை அதிலே வன்மையுமுண்டு, மென்மையுமுண்டு மலரினும் மென்மையானது காதல் அதனால் காதலுக்கு என்றும் முதுமை இல்லை.” (சாலை.இளந்திரையன், புதிய தமிழ்க்கவிதை, ப.28) ஆண், பெண் இருவரின் நிலைப்பாட்டையும் காதல் வழி கூறுகையில்,

“குழந்தைகள்
கையில் கிடைத்த
பொம்மை போல்

உன் கையில்

கிடைத்திருக்கிறது

என் காதல்" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.9)

கைக்கிளைக் காதல்

காதல் அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொது என்று அறிந்ததே அக்காதல் வெற்றி தோல்வியில் முடிவதற்கு முன் நிகழக்கூடிய செயல்பாடே கைக்கிளை இதனை,

"கலந்த பொழுதும் காட்சியும் அன்ன" (தொல்.பொருள்.நூ.ப.18)

என்று கண்கள் நோக்கி காதலில் முடிவதைத் தொல்காப்பியர் கூறிச் சென்றுள்ளார் இதனை ஒருதலைக் காமம் என்று கூறுவதையும், "அவற்றுள் கைக்கிளை உடையது ஒருதலைக் காமம்" (நம்பியகப்பொருள் விளக்கம், நூ.எ.3) தொல்காப்பியரும், நம்பியும் கூறிய ஒருதலைக் காதலை மு.மேத்தா அவர்கள் காதல் நிறைவேறாத காரணத்தால் காதலிக்கு சொல்லுவதாக புனையப்பட்டை கவிதை,

"அவசியம் அனுப்பிவை

உன் திருமண

அழைப்பிதழை

பரிசு விழுந்தது

யாருக்கென்று

பார்த்துக் கொள்கிறேன்!" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.42)

காதல் தோல்வி

அரும்பிய காதலை சொல்லாமல் நெஞ்சத்திற்குச் சொல்லி கைக்கிளையாக இருந்து பின்பு அன்புடைக் காமமாகி துள்ளித்திருந்து ஊர் சுற்றிய காலங்களில் பல்வேறு நீங்கா நினைவுகளைப் பெற்று பின்பு ஒரு சூழலில் அக்காதல் தோல்வி அடைந்ததால் அந்நினைவுகளை அழித்து விட்டதை,

"எரித்து முடித்தேன் உன்

காதல் கடிதங்களை

சாம்பலாய் நான்" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.10)

திருமணம்

திருமணம் பெண்ணிற்கு கிடைக்கும் பெறும் மதிப்பு இவை மனங்களின் சங்கமத்தால் ஒன்றிணையும் ஆனால், "ஒவ்வொரு பெண்ணும் பூப்படைந்து திருமணம் செய்து, குழந்தைப்பேறு அடைவதால் மட்டுமே அவளது வாழ்வு அர்த்தமுடையதாக அமையும்" (மு.முருகேஷ், பெண்ணியம் பேசும் ஹைக்கூ, ப.73) என்பது தமிழரின் திட்பமான நம்பிக்கை.

இன்று ஏனோ பணங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. அத்திருமணம் வியாபாரமாக மாறிவிட்டதை வரதட்சணை என்ற கொடூர அரக்கன்கையில் அகப்பட்ட மென்மையானவள் வாழ்க்கையோ,

"தெருவிலே அந்த

தேவதை நடந்தால்

லட்சம் விழிகளில்

அவளுக்கு

லட்சார்ச்சனை!

ஆனால்

அவள்

வாழவேண்டுமானால்

தரவேண்டுமாம்

வரதட்சணை!" (ஒருவானம் இரு சிறகு, ப.12)

தட்சணை தர இயலாத பெண்களின் நிலைபற்றி கூறுகையில் திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்று சொல்வதெல்லாம் அக்காலம் . இக்காலத்திலோ வரதட்சணையினால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன என்பதை,

"வைர அட்டிகையும்
வரதட்சணை பாக்கிகளும்
உன்னுடைய
தந்தை வந்து
உடனே
தராவிட்டால்
தோகையே
தொடமாட்டேன் – என்று
இளைஞர்கள் சொல்வது
இன்றைய இல்லறம்! (காத்திருந்த காற்று, ப.33)

இன்றைய சூழலில் வரதட்சணை என்ற ஆயுதத்தை கையில் கொண்டு பெண்களை துன்புறுத்துகின்றனார்.அன்று கணவனுக்காக ஊரைக் கொளுத்தினாள் கண்ணகி இன்றோ வரதட்சணை கொடுமைகளாக கட்டிய மனைவியையே கொளுத்துகின்றனர் கணவர்கள் என்பதை,

"ஒரே ஒரு கண்ணகி
ஊரை எரித்தாள்
அதற்காக
ஊர்கள் தோறும்
எத்தனை கண்ணகிகளை
கோவலர்களே வந்து
கொளுத்துகிறார்கள்!" (என்னுடைய போதி மரங்கள், ப.54)

சொல்கின்றார்.

கணவன் வீட்டில் பெண்கள்

வரதட்சணை வழங்கி கணவன் வீட்டிற்குச் சென்ற பெண்களின் நிலையை பற்றி கூறுகையில் கூட்டுக்குடும்பமாக வாழும் இடத்தில் மாமனார் மாமியார் உற்றார் உறவினரின் செயல்பாடுகள் பெண்ணிற்கு வருத்தத்தைத் தருவதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவளின் கணவன் யார்பக்கம் பேசுவது என்று தெரியாமல் அல்லாடும் போது வருத்தப்படுபவளாகவே,

"பழமொழிகளைச் சொல்லி
பயமுறுத்தும் மாமியார்
பொன்மொழிகளைச் சொல்லிப்
புண்படுத்தும் மாமனார்
தன்மொழியைச் சொல்லத்
தடுமாறும் கணவன்" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.29)

பெண் வாழ்வதை விளித்துச் சொல்கின்றார்.

தாய்மை

கணவன் வீட்டில் பல்வேறு விதமான இன்னல்களுக்கு ஆளான பெண்கள் தன்னுடைய கடமையை செய்ய ஒரு போதும் தவறியதில்லை. பெண்ணின் கடமையாக அதிலும் திருமணமான பெண்ணின் கடமையாக,

"ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்கு கடனே" (புறநானூறு, பா.எ.312:1-2)

என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

ஒவ்வொரு ஆடவனும் தன்னுடைய கடமைகளைப் பற்றி சிந்திப்பதில்லை பல ஆடவன் சாதாரண செயல்களுக்கும் முகம் சுளிக்கும் சூழல் இன்றைய காலகட்டத்தில் தினந்தோறும் நம் கண்களாலும் காதுகளாலும் கண்டு கேட்கிறோம் ஆனால் பெண்ணோ அவர்களைப் போல் முகம் அளிப்பதில்லை என்பதை,

"எதிரே
இடது தோளிலும்
வலது தோளிலும்
இடுப்பிலும்
மாற்றி மாற்றி
வைத்ததன்றி
தன் குழந்தையைக்
கீழே
இறக்கிவைக்காத
தாயைப் பார்த்துத்
தலை குனிந்தான்!" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.74)

இக்காட்சியைக்கண்ட இளைஞன் தன் தலையை குனிந்து கொள்ள வைப்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

விதவை

சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலைகளில் மிகவும் கொடுமையானது கைம்பெண் வாழ்க்கை இதனை,

"நாட்டில் விதவைகள் நிலை எளியோரை
வலியோர் அடக்கும் கொடுங்கோண்மையே" (பெரியார், குடியரசு இதழ், 1929)

இங்கு யாருடைய வாழ்வில் எப்பொழுது என்ன நடக்கும் என்று எவறாலும் கணிக்க இயலாது, இன்று உள்ளவகள் நாளை இல்லை. மனித வாழ்க்கை இன்பமும் துன்பமும் நிறைந்தது அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வதே உத்தமம் அன்று முதல் இன்றுவரை பெண்களுக்கு என்று இறைவன் விடுத்த சாபம் என்றே கூறலாம். இதனை,

"நாணத்தில் கவிழும்
செந்தாமரையை
நளினமாய் எச்சரிக்கிறது
விதவையாய் நிற்கும்
வெள்ளைத் தாமரை" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.60)

கணவனை இழக்கும் பெண்கள் இழிவு படுத்தப்படுவதுமுண்டு மலர் தூவி வரவேற்பளிப்பதுமுண்டு இரு அரசாங்கத்தின் பேராசையால் சாதாரண மனிதனின் உயிர் பிரிக்கப்படும் போது அங்கு வென்ற நாடு விழாக்கோலம் பூணுகிறது தோற்ற நாட்டில் பறைமுழக்கம் கேட்கிறது. இதனை,

"மகளீர் கூட்டம்
வரவேற்பளித்தது
மலர்களைத்தூவி
எதிரி நாட்டு பெண்களை
விதவைகளாக்கி வந்த வீரர்களுக்கு" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.80)

வெற்றி விழா நடக்கிறது.

பெண்கள் சீரழிவு

பாலியல் வணிகம் (Sex Trade) பாலியல் தொழில் (Sex work) ஆனது பண்டைய சமூகத்தில் "தாசித் தொழில்" என்றே அழைக்கப்பட்டு வந்தது காலனித்துவ ஆட்சியுடன் ஆங்கிலேயே ஆணாதிக்க விழுமியங்களுக்கு அமைய ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த சட்டங்கள் அடையாளப்படுத்தப்படலாயிற்று" (மி.மௌனம் சுமக்கும், ப.96).

பெண்ணாக பிறந்து பேதை, பொதும்மை, மங்கை, மடந்தை, அறிவை, தெரிவை, பேரிளம் பெண் என்ற பல்வேறு படிநிலைகளைக் கடந்து தெய்வமாக போற்றப்பட்ட பெண் ஆண்களின் இச்சைக்காகவும், வறுமையின் கொடுமைக்காகவும் திசைமாறும் தென்றல்கள் பல புயலாக மாறி புறப்படுகின்றதை,

"நீ தாலி கட்டாமல்
வாழ்ந்தது கூடத்
தவறில்ல – ஒரு
வேலி கட்டி
வாழ்ந்திருக்கக் கூடாதா!" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.62)

என்று இன்றைய பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை குறிக்கோள் இல்லாமல் வாழ்ந்து மடிவதை,

"இனி
உனக்கு
கூரிய நகங்களால் கீறும்
இரவுகளும் இல்லை!
கொள்ளிக் கட்டைகளாய்ச் சீறும்
பகல்களும் இல்லை!" (ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, ப.65)

அவலச்சுவையில் கூறிச்செல்கிறார்.

முடிவுரை

பெண் என்பவள் பலகாலம் தாயகவும், சேயாகவும், நதியாகவும், புயலாகவும், பூமியாகவும் போற்றியவர்கள் அவள் பிறப்பில் விழா எடுத்தனர். அவள் வாழ்க்கை நடத்துவதைக் கண்டு வியந்து போற்றினர், காதலில் களித்த அவள் தன்னைச் சுற்றி உள்ள உறவினரை ஆதரிக்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தவள் திருமண பந்தத்தில் மட்டும் எத்தனை எத்தனை இன்னல்களை சுமக்கின்றாள். வரதட்சணை கொடுமையாள் அவள் அடையும் துயரத்திற்கு அளவில்லை எனலாம். பெண் இறந்தால் ஆண் மறு மணம் செய்து கொள்ளும் பழக்கம் காலங்காலமாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் நவீன காலத்திலும் பெண் கணவனை இழந்து வாழ்வில் வறுமைப்பிடியில் சிக்கி சீரழிக்கப்படுவதை மு.மேத்தா அவர்களின் கவிதை வழி அறியலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. திரு.வி.க. பெண்ணின் பெருமை, திருவரசு புத்தக நிலையம், சென்னை, மு.ப.2001.
2. மித்ரா, உண்ணாமலை.வீ., பாவுந்தரின் புதியதோர் உலகம் செய்வோம், மணிமேகலை பிரசூரம், மு.ப.1999.
3. சாலை.இளந்திரையன், புதிய தமிழக்கவிதை
4. மு.மேத்தா., ஆகாயத்துக்கு அடுத்த வீடு, கவிதா பப்ளிகேஷன், தி.நகர், சென்னை-17.
5. முனைவர் ச.திருஞானசம்பந்தர்., அகப்பொருள்விளக்கம், கதிர்பதிப்பகம், திருவையாறு, மு.ப.2010.
6. மு.முருகேஷ் பெண்ணியம் பேசும் தமிழ் ஹைக்கூ, சிகரம் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி, மு.ப.2013.
7. மு.மேத்தா, என்னுடைய போதிமரம், கவிதா வெளியீடு, தி.நகர், சென்னை, பதிப்பு – 1984.
8. சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன் (உரை), திருக்குறள், தாமரை பதிப்பகம், சென்னை,. ஐந்தாம் பதிப்பு 2018.
9. மாணிக்கனார்., புறநானூறு மூலமும் உரையும், வர்த்தமானர் பதிப்பகம், தி.நகர். சென்னை. பதிப்பு-1999.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் கல்விச் சிந்தனையும் சமுதாயப் பற்றும்

முனைவர் ம. சித்ரகலா
உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
ந.க.ம. கல்லூரி, பொள்ளாச்சி.
கைப்பேசி- 9842250753
மின்னஞ்சல். chitrababu1996@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் கல்விச் சிந்தனையும் சமுதாயப் பற்றும் என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையில் மகான்களின் பன்முக அறிவை ஆராய்ந்து தெளிந்தால் சமுதாயம் மேன்மையுறும் என்ற வகையில் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் பன்முகத் திறன் பற்றியும், இன்றைய காலகட்டத்தில் வணிக நோக்கத்தோடு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கல்விக் கொள்கையை மாற்றும் பொருட்டும் மாணாக்கர்களின் புரிதல் தன்மையை மேம்படுத்தும் பொருட்டும், கல்வியின் இன்றியமையாத தன்மை, தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம், அனைத்து மாணாக்கர்களுக்கும் உயர்வு தாழ்வு பார்க்காத ஒருங்கிணைந்த கல்விமுறையின் அவசியம், பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தின் கற்பித்தல் முறையும் கற்றல் முறையும், கற்பித்தலின் நோக்கம் ஆகியவைகளைப் பற்றி ஆராய்வதோடு, ஆசிரியர்கள் எவ்வாறு சமுதாய மேம்பாட்டிற்கு உதவ வேண்டும் என்பவைகளைப் பற்றியும் ஆராய்வது இன்றைய காலகட்ட சமுதாயத்திற்கு நலம் பயக்கும் என்ற வகையில் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

குறிச்சொற்கள்

ஸ்ரீஅரவிந்தர், கல்விச்சிந்தனை, சமுதாயப் பற்று, ஆசிரமப் பள்ளி, புதுச்சேரி, அரவிந்தர் ஆசிரமம்

முன்னுரை

மானுட சமுதாயத்தை ஒரு இலக்கு நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் உன்னத நோக்கு உடையவர்கள் சான்றோர்கள். இவர்கள் மானிட சமுதாயத்தைப் பக்குவப்படுத்தவும், நெறிப்படுத்தவும், கல்வியும் ஆன்மீகமும் சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்தவர்கள். அவ்வழியில் மனிதனை அழைத்துச் சென்றாலே மனிதவளம் சிறக்கும் என்றும், மனிதம் சிறந்தால் நாடு சிறப்புறும் என்றும் உணர்ந்து கல்வி கற்றலின் அவசியத்தைப் பறை சாட்டுகின்றனர். கல்வியின் வழி மனித சமுதாயத்திற்கு நல்ல வாழ்க்கைப் பாதையை அடையாளம்காட்டி அவர்களை உயர் நிலைக்கு உயர்த்துவதோடு அன்பும், அறமும், ஒழுக்கமும், நடுவுநிலையும், நல்நட்பும், உயிரிரக்கமும் மன அமைதியும் பகுத்தாயும் திறனை மேம்படுத்தி மனிதன் உன்னத வாழ்வு வாழவேண்டும் என்ற முற்போக்கு சிந்தனையாளராகத் திகழ்பவர்கள் சான்றோர்கள். அவ்வகையில் மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் கல்வி சிந்தனைகளை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஸ்ரீஅரவிந்தரின் பன்முக நோக்கு

ஸ்ரீஅரவிந்தர் இந்திய சுதந்திர விழா நாளான ஆகஸ்ட் 15- இல் வட இந்தியாவில் உள்ள கொல்கத்தா நகரில் கிருஷ்ண தனகோஷ், ஸ்வர்ண லதா தம்பதியருக்கு 1872- இல் மகனாகப்பிறந்தவர். இவர் தன்னுடைய தொடக்கக் கல்வியை டார்ஜிலிங்கிலுள்ள "லோரெட்டோ கான்வென்ட்டில்" தொடர்ந்தார். லண்டனிலுள்ள கேம்ப்ரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில், இளங்கலை கல்வியைத் தொடங்கி பட்டமும் பெற்றார்." விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும்" என்பதற்கு ஏற்ப, படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே முற்போற்கு சிந்தனையாளராகவும், சிறந்த தேசிய வாதியாகவும்,

மெய்யியலாளராகவும், ஆன்மீகத்தலைவராகவும், கவிஞராகவும் தன் வாழ்வைச் சமுதாயத்திற்காக அற்பணித்த பன்முக வித்தகர். இவர் சிவில் சர்வீஸ் என்கிற இந்தியக் குடிமையியல் பணிக்கான பட்டம் பெற்றவர். பிரிட்டனின் கல்லூரிப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

இந்தியா பிரிட்டனுக்கு அடிமையாக இருந்த நிலை அறிந்து இந்திய விடுதலைப் பேராட்ட இயக்கத்தில் சேர்ந்தார். இந்திய அடிமை நிலையை அகற்றி வெளியேற வேண்டும் என்று எண்ணினார். சிறிது காலம் காங்கரஸ் இயக்கத்தில் தலைவராக இருந்தார். இவர் எந்த கருத்துக்களையும் செயல்களையும் நேரடியாக முன்வைக்காமல் மறைமுகமாக தன் கருத்துக்களை வெளியிட்டார். 1906-ஆம் ஆண்டு வங்காளம் சென்றார். அப்போது வங்கப் பிரிவினை இவரின் மனதை வெகுவாக பாதித்தது. அதன் பிறகு இவர் அலிப்புர் குண்டு வெடிப்பில் ஓர் ஆண்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் இருந்த அவருக்கு கிருஷ்ண அருளால் ஈர்க்கப்பட்டு ஆன்மீக ஈடுபாட்டில் மனதை செலுத்தினார்.

1910-ஆம் ஆண்டு புதுச்சேரியில் கர்மயோகி என்ற நாளிதழை ஆரம்பித்து அதில் தன்னுடைய கருத்துக்களை விதைத்தார். மேலும், ஆன்மீக சம்பந்தமான ஆர்யா என்ற மாத பத்திரிக்கையையும் வெளியிட்டார். இவர் சிறந்த கோட்பாடுகளையும், தத்துவங்களையும், சித்தாந்தங்களையும் வெளியிட்டார். ஆரம்ப கால கட்டத்தில் இவரின் சித்தாந்தங்களையும் வேத தத்துவங்களையும் கேட்பவர் சிலரே இருந்தனர். காலப் போக்கில் இது பலவாக பெருகியது.

மீரா அல்ஃபாஸா என்ற பெண்மணி அனைத்து திறமையும் உடையவராகத் திகழ்ந்தார். இவரை திறன்மிகு குழந்தை(Gifted child) என்று குறிப்பிடலாம். இவரின் அறிவுத் தேடல், உள்ளுணர்வைத் அறியும், ஆர்வம் போன்ற பண்புகளை உடையவராக இருந்தார். தன்னுடைய தேடலை அறிந்தவர் ஸ்ரீஅரவிந்தர் என்பதை உணர்ந்து 1916- இல் தன் கணவரோடு அரவிந்தரைச் சந்தித்தார். கருத்துகள் ஒன்றி அமைய அரவிந்தரை தனது ஞான குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு அவரோடு தங்கி அவருடைய கருத்துக்களையும் போதனைகளையும் கனவையும் மெய்ப்படத் துணையாக இருந்தார். இவர் அன்னை என்று அன்பாக அழைக்கப்பட்டார். இவர் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் புதிய கல்விக் கொள்கைகயையும் கோட்பாடுகளையும் ஏற்படுத்தி, கல்விக் கேள்விகளில் உலகம் உய்ய வழிவகைசெய்ய உறுதுணையாக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வி

கல்வி என்பது குழந்தைகளின் அறிவு மற்றும் மன வளர்ச்சிக்கும், சிந்தனைத் திறன் மேம்பாட்டிற்கும், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும், பயன் உடையதாக அமைவதே. "கல்வி என்னும் சொல்லிற்கான ஆங்கிலச்சொல் Education என்பதாகும். இந்தச் சொல் education என்ற இலத்தின் மொழிச் சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். இந்த education சொல்லானது வளர்த்தல் என்ற பொருளைக் குறிக்கிறது. மேலும் இது கற்பித்தல்>பயிற்றுவித்தல் என்னும் பொருளைத் தரும் educo என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டது." (செந்தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் பேரகரமுதலி, ப. 504) என்று விளக்கம் அளிக்கின்றது. "கல்வி என்னும் சொல், கல் என்னும் முதனிலையினின்று தோன்றியதாகும். கல்லுதல், தோண்டுதல். மாந்தன் முதன் முதற் கற்ற கல்வி உழவுத் தொழிலாதலால் இகல்வி என்னும் சொல் முதலில் உழவுத் தொழிலையே குறித்திருத்தல் வேண்டும் இது ஆங்கிலத்தில் நிலப் பண்பாட்டையும் உளப் பண்பாட்டையும் ஒருங்கே உணர்த்தும் Culture, Cultivation என்னும் இரு சொற்களும் Col என்னும் ஒரே இலத்தின் வேர்ச் சொல்லினின்று தோன்றியிருப்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. கல்- col – culture" (ப. ந. பஃப. 111) என்று மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் குறிப்பிடும் கல்வி பற்றிய கருத்தை அறிய முடிகின்றது.

கல்வியின் இன்றியமையாமை

கல்வி ஒருவருக்கு கண் போன்றது. கல்வி இல்லாதவன் கண் இருந்தும் குருடன் போன்றவன். கல்விச் செல்வமே ஒருவருக்கு பெரும் செல்வம் என்பதை,

கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை (குறள். 400)

என்று வள்ளுவ பெருந்தகையும்,

மன்னனு மாசறக்கற் றோனுஞ் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்- மன்னற்குத்
தன் தேசமல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோற்குச்
சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு. (மூதுரை. பா. 26)

என்கிறார் ஔவைப் பிராட்டியும்

நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே (வெற்றிவேற்கை,பா. 35)

என்று அதிவீரராமபாண்டியரும் எடுத்தியம்புகின்றனர். மேலும் ”பெற்ற பிள்ளை கைவிட்டாலும் கற்ற கல்வி கைவிடாது” என்கிறார் மகாத்மா காந்தியடிகள். இந்த உலகையே மாற்றக் கூடிய ஒரு பலமான ஆயுதம் உண்டு அது தான் கல்வி என்கிறார் தென்னாப்பிரிக்க ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலா. படிப்பால் மட்டுமே பாரதத்தைப் பாராளச் செய்யலாம் என்றார் டாக்டர் அப்துல்கலாம். இவ்வாறு அறிவிற் சிறந்த புலவர்களும், அறிஞர்களும் மேதைகளும் கல்வியின் இன்றியமையாமையைப் பறை சாற்றுகின்றனர்.

கல்வி ஒருவர்க்குக் கண் போன்றது. அக்கல்வியை எப்படிக் கற்பது. பொருள் தேடும் நோக்கத்தோடு கற்பதா? அறிவைப் பெருக்க கற்பதா? தாய்மொழியில் கற்பதா? பிற மொழியில் கற்பதா? என்ற கேள்வி எழும். இன்றைய சூழலில் நம்மில் பலர் தாய் மொழியில் கல்வியா? தாய் மொழியான தமிழில் பேசுவதே தரக்குறைவு என்றும் கேவலம் என்றும் தாய் மொழிக் கல்வியில் படிப்பது சிறப்பன்று என்றும், ஆங்கில வழி கல்வியில் படிப்பதே சிறப்பைத் தரும் என்று ஆங்கில மோகத்தில் பணம் அதிகம் வசூலிக்கும் வணிகச் சந்தைகளாகத் திகழும் பள்ளிகளை நாடி செல்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களுடைய கனவே, Talk in English, Walk in English, Sleep in English என்ற ஆங்கில வார்த்தையைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இச்சூழலில் எம் மொழியில் கல்வி கற்றால் சிறப்பும் பகுத்தறியும் சிந்தனையும், படைப்பாக்கத் திறனும் மேம்படும். வாழ்வியல் முன்னேற்றத்திற்கும், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் எவ்வகையில் கற்றல் பயன் அளிக்கும் என்பதை ஆய்ந்த வல்லுநர்கள் அவரவர் அன்னை மொழியாகிய தாய் மொழியில் கற்கும் மொழி அறிவு பெற்றால்தான் சமூகத்துடன் இணக்கமாக வாழ முடியும் என்பதை திருவள்ளுவப் பெருந்தகை,

நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அத்தலம்
யாராத்து உள்ளதூஉம் அன்று (குறள் – 641)

என்று பாடியுள்ளார். தாய்மொழிக் கல்வி அவசியம் என்பதை கொள்கையாகவே பரப்பியவர் மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தர். அவரின் கல்விக் கொள்கையையும் சமுதாயப் பற்றும் சமுதாயத்தை ஏற்ற தாழ்வின்றி வாழ வழிவகுத்தது எனலாம்.

மொழிக் கொள்கை

மொழி நமது இருகண்கள். மொழி இழந்தவன் ஊமையாகிறான். மொழி வழி உலகைக் காண்பவன் உன்னதமாகிறான். மொழியைத் தன் தாய் மொழிவாயிலாகக் கற்றுக் கொள்ளும்போது மட்டும்தான் புரிதல் திறனும், சிந்தனைத் திறனும் வளரும். ஒரு வளமான நாட்டுக்கு அடிப்படையாக அமைவது வளமான கல்விமுறை. அக்கல்வியை அவரவர் தாய் மொழியில் கற்றலே சிறப்பை நல்கும் எனலாம். கல்வியைக் கற்றுக் கொடுக்கும் நோக்கமே ஒரு மாணவனின் சிந்தனை ஆற்றலை வளர்ப்பதும், படைப்பாக்கத்திறனை மேம்படுத்துவதும், நாகரிகமான சமுதாய முற்போக்குச் சிந்தனையுடைய மனிதராக மாற்றுவதும், சமுதாயப் பண்பாட்டையும், மரபுவழி வந்த உன்னதங்களை மேன்மையுறச் செய்வதுமே எனலாம். ஆக அன்னை மொழியில் கற்கும்போது சிந்தனைத் திறன் மேம்பட்டு சமுதாய முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்ற கருத்தாளுமை உணர்தல் வேண்டும்

கல்வி என்பது அனைவருக்கும் புரியும் வகையில் அமைதல் வேண்டும். கற்றவற்றை வெறும் மனனம் செய்து தேர்வு எழுதுவதும், மதிப்பெண் பெறுவதும் மட்டும் கல்வி அல்ல. கற்ற கல்வியால் நல்வழியில் சமுதாய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆகவே கல்வி அவரவர் தாய்மொழியாகிய அன்னை மொழியில் அமைய வேண்டும் என்பதை ஸ்ரீஅரவிந்தர் வலியுறுத்துகின்றார்.

அன்னை மொழிக்கு உரிய இடத்தைத் தருவதுடன் அம்மொழியை மதிக்கும் உணர்வும் வேண்டும் என்று கருதுகின்றார். இவரின் கல்விக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர் “ஒரு குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் எப்படியோ அதைப் போன்றது அவர்களது அன்னை மொழி. அன்னை மொழி என்ற ஆற்றில் சென்றால் அறிவு என்னும் கடலை அடையலாம்” என்று தாகூர் கூறுகின்றார்.

மேலும், அன்னை மொழியின் வழி கல்வி கற்பதன் மூலம், “நல்ல உயிர்த் துடிப்பான இலக்கியம், வரலாறு போன்றவற்றை உருவாக்கவும் கற்கவும் அன்னை மொழியே சிறந்த ஊடகமாகத் திகழும். மாறாக எழுத்துக் கூட்டி வாசித்து அகராதித் துணை நாடுதல் கல்வியின் ஆற்றொழுக்கத்தைத் தடை செய்யும். அன்னை மொழி தவிர்த்த ஏனைய ஊடகம் வெறும் முட்டாள் தனமான முயற்சியாகும். விரைவான வளர்ச்சிக்குக் குழந்தையை இட்டுச் செல்ல அவனையும் அவனைச் சூழவுள்ளவற்றையும், அவனுக்கு முன்னைகால கட்டத்தையும், எதிர்கொள்ளும் காலங்களையும் அன்னை மொழியையும் அறிமுகம் செய்துவைக்க வேண்டும். உள மாட்சியை மேம்படுத்தும் கதை, கட்டுரைகள் அன்னை மொழிமூலம் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட வேண்டும். வரலாறு, தத்துவம், விஞ்ஞானம், கலை போன்ற பாடங்களைக் கற்பதற்கான அஸ்திவாரத்தை அன்னை மொழிமூலம் சரியாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எழுத்தாற்றலை வளர்ப்பதற்கு இது சிறந்த ஊடகமாகும். கதை கேட்கும் உணர்வை வீர வணக்கங்களைக் குழந்தைகள் விரும்புவார்கள். அந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் அவற்றை அறிமுகஞ்செய்து வைக்க வேண்டும். விடயத்தை முதலிலே தெரிந்து கொள்ளட்டும் பின்பு அவனிடத்திற் பகுப்பாய்வு ஆற்றல் வளரும். எனவே உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் தீங்கிழைக்காத உண்மையான விளக்கத்துடன் கூடிய கல்வியைக் குழந்தை பெறுவதற்கு அன்னை மொழியே சிறந்த ஊடகம். முருகியல் உணர்வுகூட அன்னை மொழி மூலம் தான் சிறப்பாக வளர்க்கவும் வெளிக்கொரணவும் முடியும்.” (Aurobindo ashram, sri aurobindo and the mother on education. PP.33–34) என்கிறார் மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தர். அரவிந்தரின் இக்கொள்கையை தற்கால அறிவியலாளர்களும் அறிஞர்களும் ஆய்ந்து தெளிந்துள்ளனர். குழந்தைகளுக்கு புரியும் வகையில் அமையும் பாடமே சிந்தனை திறனையும், பகுத்தறிவையும் வளர்க்கும். இதன் வழி படைப்பாக்கத் திறன் வளர்வதோடு சமுதாயமும் நாடும் மேன்மையுறும் என்பது கண்கூடே எனலாம்.

ஒருகிணைந்த கல்விமுறை

ஒருகிணைந்த கல்விமுறை என்பது ஒட்டு மொத்த உலகம் முழுவதும் ஒரே கல்வி என்பதாகும். அதாவது குழந்தைகளிடம் உயர்வு, தாழ்வு, ஏழை, பணக்காரர் என்ற பாகுபாடின்றி அனைவருக்கும் ஒரே கல்விமுறை வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். மாணவர்களுக்கு கல்வி கற்க சுதந்திரம் தேவை. இதைபடி, அதைப்படி என்றும் பெற்றோர்களின் கனவுகளைக் குழந்தைகளின் கனவாகத் திணிப்பதும் இல்லாமல், அவரவர்கள் விருப்பப்படி, அவரவர்களுக்கு என்ன தேவையோ அதை படிக்க வேண்டும். கட்டாயப்படுத்தி கல்வியைப் புகுத்தக் கூடாது என்று வலியுறுத்துகிறார். இதன் அடிப்படையில் ஆசிரமப்பள்ளி ஆரம்பித்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆசிரமப் பள்ளி

1943- ஆம் ஆண்டு ஆசிரம பள்ளி உருவாக்குதல். மேலும், ஆசிரமக் கல்வி போலவே மகான் அரவிந்தரின் கல்விக் கனவை நினைவாக்க 1952- இல் அரவிந்தோ சர்வதேச பல்கலைக்கழகத்தைப் பாண்டிச்சேரியில் அன்னை அவர்கள் நிறுவுகிறார். இப்பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு யார் வேண்டுமானாலும் கல்வி பயிலலாம். காலையும் மாலையும் தியானப் பயிற்சி மற்றும் உடற்பயிற்சி, விளையாட்டு ஆகியவை நடைபெறும். இங்கு எளிய உணவு, சீரான உணவு வழங்கப்படும். இது ஒரு குருகுல கல்வி ஆகும். இங்கு பயிற்றுவிற்கும் ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் இல்லை. மாறாக வேலை செய்பவருடைய குடும்பத்திற்கு உணவு, உறைவிடம் இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. குறிப்பிட்ட சமய போதனை என்பது இங்கு இல்லை. மாணவர்கள் தங்களின் விருப்பத்திற்குஏற்ப எந்த பாடங்களை வேண்டுமானாலும் கற்கலாம். எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கற்கலாம். அவரவர் அவர்களுடைய கற்கும் திறனின் வேகத்திற்கு ஏற்ப கற்பித்தல் நடைபெறும்.

கற்றல் என்பது யாராலும் உற்பத்தி செய்ய முடியாது. ஒருவர் மனதிலிருந்து வரக்கூடியது. கல்வி கல்விக்காகவே “Education for Education. Sale nothing can be taught but caught” என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆங்கிலம், பிரான்சு, வடமொழி,

தாய்மொழி, ஐரோப்பிய மொழிகள் போன்ற எந்த மொழிகளில் வேண்டுமானாலும் பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். இங்கு படிக்கும் மாணவர்கள் விருப்பப்படி படிக்கலாமே தவிர இவர்கள் படித்த பாடத்திற்கான சான்றிதழ் வழங்கப்பட மாட்டாது. சிறியவர் முதல் பெரியவர்வரை யார் வேண்டுமானாலும் அங்கு சென்றுப டிக்கலாம். வயது வரம்பு கிடையாது. மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தரின் நோக்கமே உலக மக்கள் அனைவருக்கும் ஒருங்கிணைந்த உள் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதோடு அறிவியல் சார்ந்த பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து, அறிவியல் வளர்ச்சியையும், பண்பாட்டு வளர்ச்சியையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதுவார். இதனை, தொல்காப்பியர்,

"மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியி னாற்றிய அறிவன்" (தொல்.புறத்திணை.1020.3-4)

என்று கூறுவதில் அறிவன் என்பது வானியலையும் நிலவியலையும் நன்கு தெளிந்து அறிந்த அறிவியல் அறிஞன் என்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு வாழும் இடத்தையும் சூழலையும் தெளிவாக அறிதல் போல கற்ற கல்வியையும் தெளிவாக கற்றல் இன்றியமையாதது என்பது ஸ்ரீஅரவிந்தரின் கல்விக் கொள்கை எனலாம்.

கற்கும் முறை

கல்வி கற்றுக் கொடுக்கும் போது ஒரே முறையை பின்பற்றி கற்பித்தால் அது அனைத்து மாணவர்களுக்கும் புாியும் என சொல்ல முடியாது. மாணவர்களின் கற்கும் திறனுக்கு ஏற்ப கற்பித்தல் முறை அமைய வேண்டும். இதனைப் பவணந்தி முனிவர்,

"அன்ன மாவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடை மாணாக்கர்"(நன்னூல், 38)

என மாணவர்களை முதல் நிலை மாணாக்கர், இடைநிலை மாணாக்கர், கடைநிலை மாணாக்கர் என மூன்று நிலைகளில் பிரித்துக்காட்டி விளக்குகின்றார். அதுபோலவே மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பவும் புரிதல் திறனுக்கு ஏற்பவும் மூன்று முறைகளில் கல்வி கற்கும் முறை அமைந்துள்ளது. 1. விரிவான முறை 2. வினா வரிசை முறை 3. தியான முறை(மனதை ஒரு நிலைப் படுத்துதல்) என்ற முறையில் கற்பித்தல் நடைபெற்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வி என்பது கடந்த காலத்தைப் பற்றி மட்டும் கற்பதன்று. நிகழ்கால தேவைக்கு தயார்படுத்துவதே ஆகும். அதாவது முடிந்த செயல் பயனற்றது என்றும் எதிர்கால இலட்சியத்தை அடைய என்ன தேவை என்பதை உணர்ந்து படித்தலே சிறப்பு. நல்ல குடிமைப் பண்பினை வளர்ப்பது கல்வியின் தலையாய கடமையாகும். இது ஒழுக்கத்தின் மேன்மையை நிலை நாட்டுகின்றது. "கல்வியின் உண்மையான அடிப்படை மன ஆராய்ச்சியே எனலாம். மனம் நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டது.

1. கடந்த கால நினைவாற்றல்கள்
2. ஐந்து புலன்களின் வழியாக பெரும் உணர்வும், அறிவும்
3. நுண்ணறிவு- அறிவு கூறுகளில் மாற்றியமைக்கவும் திருத்தி அமைக்கவும் ஏற்புடைய வழிவகை செய்தல்.
4. உண்மையை உண்மையாக ஆராய்ந்து அறிதல்"

என இவ்வகைச் சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையில் கல்வி அமைய வேண்டும் என்று கருதுகின்றார்.

கவனக்குவிப்பு(Concentration) ஆராய்ந்தரிதல்(Reasoning) ஆகியவற்றைப் பெற கல்வி பயன்பட வேண்டும். அதாவது மாணவர்கள் கற்கும்போது ஏன், எதற்கு என்ற கேள்விகளோடு சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து ஆராய்ந்து அறிதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆராய்ந்து தேடித் தேடிக் கற்றால் ஒரு சிறந்த விஞ்ஞானியாக, அறிவியலாளராக உருவாக ஏதுவாக அமையும்.

கல்வியானது ஆன்மா விடுதலையும், பொருள்சார்ந்த வாழ்க்கை வளத்தையும் பெற்றுத்தர உதவுதல் வேண்டும் என்கிறார் மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தர். இவரின் தத்துவத்தை சுவாமி விவேகானந்தர், "கல்வி என்றால் என்ன? அது புத்தகங்களைப் படிப்பதா? இல்லை. அல்லது அது பல விதமானவற்றைக் குறித்த அறிவா? அதுவும் இல்லை. எத்தகைய

பயிற்சியின் மூலம் மனவுறுதியின் வேகமும் அதன் வெளிப்படும் தன்மையும் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு, பயன் தரும் வகையில் அமைகிறதோ, அந்தப் பயிற்சிதான் கல்வியாகும்" என்கிறார். மகான் அரவிந்தரின் கல்விச் சிந்தனை இதுவே என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது. மேலும் ஸ்ரீ ஆரவிந்தர்,

1. எதையும் யாருக்கும் கற்பிக்க முடியாது. அவரவர் தானே விரும்பி கற்க வேண்டும். ஆசிரியர் மாணவர்களின் கற்றலுக்கு உதவுவரே.
2. மனமே அறிவு வளர்ச்சிக்கான சாதனம். ஆசிரியரின் முதல் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்குச் சரியான புலப்பயிற்சி அளித்தல். புலப் பயிற்சியின் வழி உடல் வளர்ச்சிக்கு தூண்டுதல் அளிக்க வேண்டும்.
3. தெரிந்தவற்றிலிருந்து அறியாதவற்றிற்குச் செல்லல். அதாவது அருமைக்குப் பின்னரே தொலைவை நோக்கல் ஆகியவை கல்வி போக்காக அமைய வேண்டும்.

என்கிறார். ஸ்ரீஅரவிந்தரின் கல்விக் கருத்துக்களையும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் நடைமுறைப் படுத்தி வழி காட்டுவதற்கு இன்று புதுவையில் அரவிந்தர் ஆசிரமம் இயங்கி வருகின்றது. அரவிந்தர் வலியுறுத்திய அனைத்துலக ஆன்மீக ஒருமைப்பாட்டினுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அங்கு தற்பொழுது இயங்கிவரும் '**ஆரோவில்**' நகரம் விளங்குகின்றது.

ஆசிரியர்கள்

ஆசிரியர்கள் மாணவர்களோடு நேரடித் தொடர்பு உடையவர்களாகவும், வழி நடத்துபவர்களாகவும், சாதி மத பேதமில்லாத நல்ல நட்பு உடையவராகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பார் மகான் ஸ்ரீஅரவிந்தர். ஆசிரியர் மாணவர்கள் நேரடி தொடர்புடன் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை சுவாமி விவேகானந்தர், "குருகுல முறையில் ஆசிரியனோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு பயிற்சி பெறுவது தான் சிறந்த கல்வி முறை என்பது எனது கருத்து" என்றும், ஆசிரியரின் வாழ்க்கை ஒரு முன்மாதிரியாக அமையாமல் எந்த விதக் கல்வியையும் பெற முடியாது" என்றும் கருதுகின்றார். மேலும் ஆசிரியர் என்பவர் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை நன்னூல் "ஆசிரியர் என்பவர் அறிவால், அன்பால், அருளால், கல்வியால், கருணையால், கனிவால், பண்பால், பழக்கத்தால், பொறுமையால், பெருமையால், மேலும் பலவற்றாலும் சிறந்து விளங்குபவராக ஓர் ஆசிரியர் இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஆசிரியரே மாணவர்களின் சிறந்த முன் மாதிரியாகத் திகழ்பவர் என்றும் பிறரால் அறிய முடியாத கல்விப் பெருமையைக் கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்கள், பிறரால் முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலத்துடன் ஒப்பிடப்படுவதை,

"தெரிவரும் பெருமையும் திண்மையும் பொறையும்
பருவம் முயற்சி அளவிற் பயத்தலும்
மருவிய நன்னில மாண்பா கும்மே"

என்று நன்னூல் விளக்கம் அளிக்கின்றது. இதன்வழி ஆசிரியர் என்பவர் மாணவர்களின் அறிவை விரிவுபடுத்துபவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் ஏழை, பணக்காரர் என்ற பாகுபாடு கூடாது என்றும் வலியுறுத்துவது ஈங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

கல்வி கல்விக்காகவே என்ற முழக்கத்தை அன்று முதல் இன்றுவரை முழங்குகிறோம். கல்வி அவசியம் என்கிறோம். ஆனால், கல்விக் கூடங்கள் கல்விக்காக மட்டும் தான் இயங்குகின்றதா? வணிக நோக்கம் அங்கு இல்லையா என்பது சிந்திக்கத் தக்கதாகும். மேடை பேச்சிற்கு மட்டும் அனைவருக்கும் சமமான கல்வி என்றும் படிப்பில் ஏழை, பணக்காரர் பாகுபாடு கூடாது என்றும் பேச்சளவில் இல்லாமல் செயல் முறையில் அத்தகைய நாட்டமும் ஊக்கமும் உணர்வும் காட்டவில்லை என்பதை,

"கூட்டத்தில் கூடிநின்று கூடிப்பிதற்றல் இன்றி
நாட்டத்தில் கொள்ளாரடி - கிளியே
நாளில் மறப்பாரடி" (பாரதியார்கவிதைகள், பா. 58)

என்று பாரதியார் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கூறிய கூற்று இன்றும் மெய்யாகவே உள்ளது. 'சொல்வது ஒன்று செய்வது ஒன்று' என்பது இன்றைய வழக்கமாகி விட்டது. ஆனால் மகான் அரவிந்தர் மனதளவில் நினைத்ததை செயல் முறைப்படுத்தினார்.

இன்றும் அவர் கனவை நினைவாக்கிய ஆரோவில் பெங்களூரில் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மகான் அரவிந்தரின் உலகளாவிய கல்விச் சிந்தனையைப் போற்றுவோம்…..! சிந்திப்போம்…..! செயல்படுவோம்…….!

துணைநூற் பட்டியல்

1. மகான் அரவிந்தர் கண்ட கல்விச் சிந்தனைகள், என்.கே.தர்மலிங்கம், தமிழ்த் தென்றல் வெளியீடு, 1வதுபதிப்பு, 2017.
2. திருக்குறள், பரிமேலழகர், திருமகள் நிலையம், விசா பப்ளிக்கேஷன்ஸ், பதிப்பு 2015,
3. நன்னூல், சாமிநாத ஐயர், வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1918
4. பாரதியார் கவிதைகள், சி. சுப்பிரமணிய பாரதி, விகடன் பிரசுரம், அண்ணா சாலை, சென்னை – 600 002.
5. மகான் அரவிந்தர் கண்ட கல்விச் சிந்தனைகள், என். கே. தர்மலிங்கம், பரணி அச்சகம், நெல்லியடி, 2017.
6. விவேகானந்தர் பொன்மொழிகள், ப்ரியா பாலு, ஏகம் பதிப்பகம், சென்னை 2019.
7. செந்தமிழ்ச் சொற் பிறப்பியல் பேரகரமுதலி, பு.ஏ. இராமைய்யா இ.,ஆ.,ப., இயக்கக வெளியீடு, 2015

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

www.boomiirjt.com Volume 1, Issue1 May 2025

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஒப்பீட்டு நோக்கில் பட்டும் சிலம்பும்

முனைவர் ஆ. சந்திரன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத்துறை,

தூயநெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர்,

திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

Chandiranacn@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியத்திற்கும் அதனை அடுத்து உருவான இலக்கியங்களுக்கிடையிலான உறவு குறித்த சிந்தனைகள் பலரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, இலங்கை சார்ந்த அறிஞர் சிவத்தம்பி அவர்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான உறவு குறித்த சிந்தனையை முன் வைத்துள்ளார். அவரது கருத்தை வைத்து எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரத்தை வாசித்த பொழுது பத்துப்பாட்டிற்கும் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் இடையிலான உறவு என்பது மிக நெருக்கமாக இருப்பதை பார்க்க முடிகிறது. அதாவது, எட்டுத்தொகை மற்றும் சிலப்பதிகாரத்துக்கு இடையிலான ஒரு பாலமாக பத்துப்பாட்டின் பாடல்கள் அமைந்திருப்பது அறிய முடிகிறது. பத்துப்பாட்டின் தொடர்ச்சி என்பது சிலப்பதிகாரத்தின் முதல் 15 காதைகள் வரை தொடர்ச்சியான ஒரு உறவை அல்லது வளர் நிலையை கொண்டிருப்பதாக ஆய்வில் தெரிய வருகிறது. அது குறித்த ஒரு பார்வையை இந்தக் கட்டுரை முன்வைக்கிறது.

குறிச்சொல்

சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், ஒப்பாய்வு, சிலப்பதிகாரம் பத்துப்பாட்டு உறவு

முன்னுரை

சங்கப்பாடல்களில் ஒன்றான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகைப் பாடல்களில் இருந்து வளர்ந்த பாடல்களாகும். இவ்வளர்ச்சி அளவில் மட்டுமல்லாது பொருளிலும் ஏற்பட்ட ஒன்றாகும். அதாவது, இப்பாடல்கள் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் எட்டுத்தொகைப் பாடல்களுக்கும் இடைப்பட்ட வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளன என்று கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி முதலிய தற்கால அறிஞர்கள் சிலர் கூறியுள்ளனர். சிலப்பதிகாரம் தமிழில் தோன்றிய முதல் (தொடர்நிலைச் செய்யுள்) காப்பியம் என்ற பெருமைக்குரியது. இது முதல் காப்பியமாகத் திகழ்ந்தாலும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய தண்டியலங்காரம் கூறும் ‘பெருங்காப்பியம் பேசுங்காலை...” (தண்டி.9) என்ற காப்பிய இலக்கணங்களைப் பெற்ற ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது. இந்த வளாச்சிக்குத் தனிப் பாடல்களில் நீண்ட வரிகளைக் கொண்டுள்ள பத்துப்பட்டு ஒரு பாலமாக அமைந்துள்ளது. அது எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதை இவ்விரு நூல்களையும் சிறு சிறு கூறுகளாகப் பகுத்து அக்கூறுகளை ஒப்பிட்டுக் காண்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இயற்கை வளம் வருணனை

சிலப்பதிகாரத்தின் முதல் காதை மங்கல வாழ்த்துப்படலாகும். இது, திங்கள், கதிரவன், மழை, பூம்புகார் ஆகியவற்றை வாழ்த்துவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகைப் பாடல்களில் (பதிற்றுப்பத்து பரிபாடல் நீங்கலாக) முருகன், சிவன், திருமால் ஆகியோரை வாழ்த்திப் பாடுவதாக அமைந்துள்ள கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்று இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் நூல் தொகுத்தவரால் பின்னால் பாடப்பட்டவையாகும். ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளதைப் போல் இயற்கையை வாழ்த்திப்பாடுவதற்கான தொடக்கம் எட்டுத்தொகையில் இல்லை. இத்தகைய ஒரு போக்கு பத்துப்பாட்டில் ஆரம்பித்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. அதாவது, பத்துப்பாட்டிலுள்ள பட்டினப்பாலை மற்றும் மதுரைக்காஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ள இயற்கை வருணனைகளின் வளர்ச்சியே 30 காதைகளைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல வாழ்த்துப்பாடலாக வளர்ந்துள்ளது எனலாம்.

பத்துப்பாட்டிலுள்ள அனைத்துப் பாடல்களும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டுகின்றன. இப்பாடல்களில் முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை, மதுரைக்காஞ்சி, ஆகிய பாடல்களின் தொடக்கம் இயற்கை

வருணனைகளாக அமைந்துள்ளன. இவற்றில் முல்லைப்பாட்டும், நெடுநல்வாடையும் கார்கால மழையைப் பற்றியும், பட்டினப்பாலையும், மதுரைக்காஞ்சியும் முறையே காவிரி ஆறு மற்றும் இயற்கை சக்திகளான சூரிய சந்திரர்கள் மற்றும் மழை பற்றிய வருணனைகளையும் பாடலின் தொடக்கத்தில் கொண்டுள்ளன.

'காரும் மாலையும் முல்லை" (தொ.பொ.அகம்.952) என்று முல்லைத் திணைக்குரிய பெரும் பொழுதையும் சிறுபொழுதையும் பற்றிக் கூறுகிறது தொல்காப்பியம். காரும் மாலையும் முல்லைக் குரியனவாகக் கூறக் காரணம் 'பிரிந்து மீளும் தலைவன் திறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தி கூறுவது முல்லைப் பொருளாம். அம்முல்லைக்குரிய காலம் கார்காலம்" என்று விளக்கமளித்துள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். இத்தகைய கார்காலத்தில் பெய்த பெரும் மழையைப் பற்றி முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை ஆகிய இருப்பாடல்களின் தொடக்கத்திலும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

'அகன்ற இடத்தையுடைய உலகத்தை வளைத்து சக்கர வடிவமும் வலம்புரி சங்கின் வடிவமும் ஆகிய குறிகளைக் கொண்ட கைகளையுடையவனும் திருமகளைத் தன் வலப்பக்க மார்பில் தங்கச் செய்தவனும் மாவலி வார்த்த நீர் தன்கையில் நிறைந்து வழிந்த உடனே விண்ணிடத்தே நிமிர்ந்து நின்ற நெடியோனும் ஆகிய திருமால் போல் பேரொலி செய்கின்றதும் குளிர்ச்சி உடையதுமாகிய கடலின் நீரைப்பருகி வலப்பக்கமாக வானத்தே எழுந்து மலைகளைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டு உலகத்தை வளைத் தெழுந்த விரைந்து செல்லுதலையுடைய முகில் பெருமழை பெய்த சிறு பொழுதாகிய இழிந்த மாலைக் காலம் (1-6)" என்று முல்லைப்பாட்டில் மழை பொழிவு உவமையுடன் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் நெடுநல்வாடையில் 'உலகம் குளிரும்படி பருவந்தோறும் பொய்யாது மழை பொழிகின்ற முகில்கள் திரண்டு எழுந்து, அவை படிந்து கிடந்த மலையை வலப்பக்கமாகச் சூழ்ந்து மழையைப் பொழிந்தன (நெடு.1-2)" என்று கார்காலத்தில் பெய்த புது மழையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கார்கால வருணனை எட்டுத்தொகைப் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பட்டினப்பாலையை எடுத்துக்கொள்வோம். அப்பாடல், 'குற்றமில்லாத புகழினையுடைய வெள்ளி என்னும் மீன் தான் இயல்பாக நிற்கும் வட திசையின்கண் நில்லாமல் தென் திசையின்கண் நின்று வற்கடமாயினும் மலையைத் தலையாகக் கொண்ட காவிரி வற்றாமல் ஓடும். அந்நீர் பாய்வதால் கழனிகளில் கரும்புகள் விளைந்து காணப்படும். அக்கரும்பினைக் காய்ச்சும் புகை எங்கும் பரவி நிற்கும். அங்கு உயரமாக விளைந்த நெற்கூடுகளின் நிழல்களில் எருமையின் கன்றுகள் உறங்கும். குளைகளையுடைய தென்னை, வாழை முதலிய காய்கறிகளும் அங்கு விளைந்து காணப்படும் (1-20)" என்று இயற்கை சக்திகள் தம் செயலை மறப்பினும் காவிரி ஆறு பொன் கொழிக்கும் என்று காவிரி ஆற்றின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியும் இயற்கை வருணனையைப் பாடலின் தொடக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அது பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. 'உலகம் உயர்ந்த அலைகளையும் அகன்ற நிலப்பரப்புகளையும் கொண்டுள்ளது. அத்துடன் அது தேன் இறால் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் உயர்ந்த சிகரங்களையுடைய மலைகள் தோன்றிய பரப்பினையும் உடையது. காற்று வலப்பக்கமாக சுழன்று வீசவும் அசுவனி முதலான நட்சத்திரங்கள் நன்னெறியிலே செல்லவும் அவ்வாறே சூரிய சந்திரர்கள் தங்களின் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்யவும் இவ்வாறே வானம் தம் கடமையான மழைபெய்தலைச் செய்யும். அம்மழையால் திசைகள் எங்கும் பயிர்கள் செழித்து விளையும் (மது.கா.1-12)" என்று இயற்கை சக்திகளான சூரியன், சந்திரன் முதலியன தம் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்கின்றன என்றும், அதனால் ஒரு விதை விதைத்தால் ஆயிரம் விதையாக அவை பல்கிப் பெருகுகின்றன என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

அதாவது, முல்லைப்பாட்டு மற்றும் நெடுநல்வாடை மழைப்பொழிவைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவ்விரு பாடல்களும் அகப்பாடல்களாக இருப்பதாலும், அவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள கார்கால வருணனையை இயற்கை வருணனையாகக் கொள்ள இயலாது என்றாலும், மதுரைக்காஞ்சியிலும், பட்டினப்பாலையிலும் தொடக்கத்தில் இயற்கை வருணனை அமைந்துள்ளமையை நாம் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. மதுரைக்காஞ்சியில் இயற்கை சக்திகளான சூரியன் சந்திரன் முதலியன தம் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்ததால் பல்வித பயிர்கள் செழித்து விளைந்துள்ளன என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் பட்டினப்பாலையில் இயற்கை சக்திகள் தம் செயலை மறப்பினும் 'காவிரி ஆறு பொன் கொழிக்கும்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இவ்விரு (மதுரைக்காஞ்சி, பட்டினப்பாலை) பாடல்களின் தொடக்கமும் இயற்கை வருணனைகளாகவே அமைந்துள்ளன. இந்த இயற்கை வருணனைகளின் வளர்ச்சியே சிலம்பில் மங்கல வாழ்த்திற்கு மூலமாக அல்லது அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

தலைவன் - தலைவியின் செயல்பாடுகள்

சிலப்பதிகாரத்தில் தலைவன் - தலைவியாக விளங்கும் கோவலன் - கண்ணகியைப் பற்றிய அறிமுகம், அவர்களின் திருமணம், ஏழடுக்கு மாளிகையில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமை ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய வரிவான வருணனைகளுக்கான தொடக்கம் பத்துப்பாட்டில் காணப்படுகின்றன.

தலைவன் - தலைவியின் அறிமுகம்

'கண்ணகி, மழை போல் வாரி வழங்கும் கொடை வள்ளல் மாநாய்கன் எனும் பெருவணிகனின் குலம் தழைக்க வந்த பூங்கொடி போன்றவள். அவள் பன்னிரண்டு வயதுடைய அழகியதாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் போன்ற அழகிய தோற்றம் கொண்டவள்;; அவளை ஊர்மக்கள் அருந்ததி நட்சத்திரம் போன்ற குறையில்லா நிறமுடைய குணக்குன்று என்று போற்றுவர். இக்கண்ணகி வாழும் அதே புகாரில் வாழ்பவன், சோழ மன்னனின் தலைமை குடிமகன் எனும் சிறப்பினைப் பெற்ற மாசாத்துவானின் மகனான கோவலன். அவன் வாணிகம் செய்ய பல நாடுகள் சென்று பெரும் பொருள் ஈட்டிய புகழுடையவன். கனிமொழிமாதன் இவன் இன்மொழிகேட்டு, அன்பால் இவனை ஆண்களில் சிறந்த செவ்வேள் என்று பாராட்டுவர் (சிலம்பு1:24-40) என்று சிலப்பதிகாரத்தில் தலைவன் தலைவியின் (கோவலன் - கண்ணகி) அறிமுகம் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய ஒரு அறிமுகம் பத்துப்பாட்டிலுள்ள பாடல்களில் விரிவாக கூறப்படவில்லை என்றாலும் அதற்கான தொடக்கம் அதில் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தலைவியை நோக்கி வரும் தலைவன் ''எண்ணெய் தடவப்பெற்று, சுருண்ட நல்ல கருநிறம் அமைந்ததும், அகில், சந்தனம் போன்ற மணம் ஊட்டபட்டதுமான வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்யும் தன்மை கொண்ட நீலமணியின் நிறத்தை ஒத்த கரிய பெரிய மயிரினையுடைய தலையில், நிலம், மலை, சுனை மரக்கொம்புகள் முதலிய இடங்களில் பூத்தப் பல்வேறு வண்ணங்கள் கொண்ட மலர்களால் ஆன மாலையினை அணிந்த தலைவன் எங்களை நோக்கி வந்தான். அவன் அசோக மரத் தளிரினை ஒரு காதில் சொருகியிருந்தான். அது தோள் வரை கிடந்து அசைந்தது. மார்பிலே சந்தனத்தைப் பூசியிருந்தான். முன்கையிலே சிறந்த வில்லினை ஏந்தி, அம்புகளை ஆராய்ந்து பிடித்திருந்தான். பொன்னாலான வீரக் கழலணிந்திருந்தான். அக்கழல் அவன் அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் ஏறி இறங்கி அசைந்தது. அவன் காண்பதற்கு முருகன் போன்று காட்சியளித்தான் (குறிஞ்சி.107-127)" என்று (தோழியின் கூற்றாக) வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் வருணிக்கப்பட்டுள்ள இந்தத் தலைவனின் வருணனையே சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் - கண்ணகியின் விரிவான அறிமுகத்திற்கு வாயிலாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

திருமணம்

'மாநாய்கனின் மகளாகிய கண்ணகியையும், மசாத்துவானின் மகனாகிய கோவலனையும்; ஒரு நல்ல நாளில் மணமக்களாக நிச்சயித்தனர். பின்னர் பல்வித இசைக்கருவிகள் முழங்க கோவலன் கண்ணகியின் திருமணம் முதுமறையோன் கூறிய விதிப்படி (தீவலம்) நடைபெற்றது. அத்திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் மணமக்களை மணமாற வாழ்த்திச் சென்றனர் (சிலம்பு.1:40-65)" என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் - கண்ணகிக்கு திருமணம் நடைபெற்றது பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. பத்துப்பாட்டிலுள்ள பாடல்களில் தலைவன் தலைவிக்கு இடையே நடைபெற்ற திருமணத்தைப் பற்றிக் கூறப்படவில்லை. ஆனால் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டும் விதிவிலக்காக 'யானும் தலைவனும் கடத்தற்கு அரிய என் தந்தையின் அரிய காவலை மீறி கொண்ட களவு மணம் இது (குறிஞ்சி.16-17)" என்று தலைவன் - தலைவிக்கு நடைபெற்ற களவு மணம் பற்றித் தலைவி கூற்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பாடல்களில் களவிற்குப் பிறகே திருமணம் என்பது ஒரு வரம்பாக இருந்துள்ளது. அந்த வரைமுறையிலிருந்து மாறுபட்டு பெரியோர்களால் பார்த்து செய்யப்பட்ட களவு அல்லாத ஒரு திருமண வாழ்க்கை சிலம்பில் அறிமுகமாகின்றது.

ஏழடுக்கு மாளிகை

'பெருங்குடியில் பிறந்த குவளை மலர் போன்ற கண்ணகியும், துருவ நச்சத்திரம் போல் விளங்கிய அவள் கணவன் கோவலனும் வானுலகத் தச்சனே வந்து செய்தமைத்தது போன்று விளங்கிய, மாணிக்கக் கால்கள் அமைந்த கட்டிலின்மேல் எழுநிலை மாடத்தின் கீழ் ஒரு மாடத்தில் இனிதே இன்புற்றிருந்தனர். அவர்கள் பார்ப்பதற்கு ரதியும் மன்மதனும் போல் காட்சியளித்தனர். அவர்களிருவரும் இணைந்திருந்த காட்சி, பெருங்கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகைப் பகலிலும் இரவிலும் ஒளியூட்டி மகிழ்விக்கும் சூரியனும் சந்திரனும் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருந்த காட்சி போல் இருந்தது (சிலம்பு.2:14-27)" என்று காப்பியத்தின் தலைவன் தலைவியாகிய கோவலன், கண்ணகி ஏழடுக்கு மாளிகையில் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த தன்மையைப் பற்றிச் சிலப்பதிகரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஒரு வருணனை பத்துப்பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

தலைவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த தலைவி அவன் குறித்துச் சென்ற காலம் கடந்தும் அவன் வாராமமையால் மிகவும் வருத்தமடைந்தாள். “தன் மனக்கட்டுப்பாட்டினை அழந்து, தனிமையில் வருந்தினாள். பின்னர், இங்ஙனம் பிரிந்தாலன்றி அரசியல் நிகழாது போலமு; என்றும் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டாள். கழலும் வளையல்களைச் செறித்துக் கொண்டாள் மீண்டும் மயங்கினாள். பெருமூச்சுவிட்டாள். அம்பு தைத்த மயில்போல் நடுங்கினாள்.மீண்டும் அணிகலன்கள் நெகிழப்பெற்றன. தனக்குரிய இடம் எல்லாம் பொன்னாலும் மணியாலும் சிறப்புப் பெற்று உயர்ந்து விளங்கியது ஏழடுக்கு மாளிகை. அங்குப் பாவை விளக்கு ஏந்தி நின்ற தகளியில் பெரியதாய் விளக்குச்சுடர் நின்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதன்கண் கூடல் வாய்களினின்று சொரியும் பெரிய வாய்த்திரண்ட மழைநீர் அருவி போல் விழ, அதன் இனிய பல இசையாகிய ஓசையைக் கூர்ந்து செவி கொடுத்துக் கேட்டுத் தன் மனக்கருத்தை வேறொன்றில் செலுத்திக் கிடந்தாள் (முல்.83-88)” என்று ஏழடுக்கு மாளிகையில் வீற்றிருந்த தலைவி, தலைவனின் பிரிவை நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் துயரக் காட்சியை விவரிக்கிறது முல்லைப்பாட்டு. இதன்மூலம் தலைவனுடன் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் தலைவி ஏழடுக்கு மாளிகையில் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்திருப்பாள் என்பது புலனாகின்றது. இந்நிகழ்வே சிலப்பதிகாரத்தின் தலைவன் - தலைவி ஏழடுக்கு மாளிகையில் இருந்த காட்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம்.

தலைவன் - தலைவியைப் புகழ்தல்

அழகு மலர்மாலை போல் விளங்கிய கண்ணகியுடன் கூடி இல்லறம் நடத்தி வந்த கோவலன், ‘பாற்கடலில் திருமகளுடன் பிறந்த பிறைநிலவை நெற்றித் திருநுதலாகப் பெற்றவளே! அரூபியான மன்மதன், நீ என்னோடு போரிட்டு வெல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே தன்னுடைய கரும்புவில்லை உன் விற்புருவம் ஆக இருக்கவிட்டு விட்டானோ? தேவர்க்கரசன் இந்திரன், வானுலகைக் காக்கக் கைக்கொண்ட வச்சிரப்படையையே உன் இடையாக இருக்க விட்டுவிட்டானோ? முருகப் பெருமானுக்கு என்னுடன் போரிட எந்தவித காரணமும் இல்லை என்றாலும் என்னை வெல்ல வேண்டுமென்றே தன்னுடைய ஒளிபொருந்திய வேற்படையை உன்னிரு கண்களிலும் பொருந்த செய்துவிட்டானோ. நீலமணிக் கழுத்தும், நெடுந்தோகையும் உடைய கோல மயில்கள் உன் சாயலைக் கண்டு நாணிக்காட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டன. அழகிய நெற்றியை உடைய பெண்ணே! உன்னுடைய அழகிய நடையைக் கண்டு அன்னப்பறவை நீர் நிறைந்த தடாகத்தில் உள்ள மலர்களுக்கு இடையே சென்று மறைந்து கொண்டது. சின்னஞ்சிறு பச்சைக் கிளியும் கூட உன் பேச்சுக்குத் தோற்றுப்போனது. குழலும், யாழும், அமிழ்தொடு சேர்த்துக் கலந்தது போல் இனிக்கும் உன்னுடைய மழலைப் பேச்சுக்கு முன்னே தாங்கள் தோற்றுப் போனதை எண்ணி அவை வருந்தி நிற்கின்றன. அத்தகைய அழகு நடைபயிலும் ஆரணங்கே! உன்னுடைய மலர்க்கையை விட்டுப்பிரியாது என்றும் இணைந்து மகிழ்ந்திருக்கும் இனிமை உடையன என்னுடைய கைகள். இத்தகைய அழகு நிறைந்த உன்னுடைய மேனியில் குறையற்ற மங்கல அணி இருக்க ஏன் பிற மணிகளை வீணாகச் சூட்டுகின்றனர். உன் கூந்தலில் சில மலர்களைச் சூட்டினால் போதாதா? ஏன் வீணாக அழகிய பெரிய மாலைகளைச் சூட்டுகின்றனர். உன்னுடைய மார்பில் தொய்யில் கொடி எழுதினால் போதுமே. ஏன் பெரிய முத்துமாலை ஒன்றையும் சூட்டி உள்ளனர். இதனால் உன் நிலா முகத்தில் முத்து வியர்வை அரும்ப மெல்லிடையே இருந்த அணிகளின் பாரம் தாங்காது வாடி வருந்துகிறது. ‘மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே .. . ” (சிலம்பு.2:73-80) என்று கோவலன் கண்ணகியின் அழகினைப் பலவாறு புகழ்ந்து பாராட்டுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஒரு வருணிப்பு பத்துப்பாட்டிலுள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவியை விரும்பிய தலைவன், தலைவி தன்னை வரைந்துகொண்டு இல்லறம் நடத்த விரும்பினாள் என நினைத்து பின் வருமாறு கூறலானான். ‘விழாக்காலத்தின் போது வருவார்க்கு எல்லாம் அளவின்றி உண்பிக்கின்ற செல்வத்தையுடையது நம் இல்லம். அது எப்போதும் ஈகைக்குச் சிறந்த வாயிலையுடையது. நீ அங்கு வந்து பலரும் உண்ணுபடி செய்வாய். அச்சோறு பசிய சமைத்த நிணத்தோடு கூடியதும், நெய் மிக்கதும் ஆகிய உணவாகும். அதனை அவ்வாறு வந்தவர்க்கு நீ இடுதலால் குற்றமில்லாத உயர் குடிப்பிறந்த உயர்ந்தோர் தம் சுற்றத்தோடு வந்து விருந்துண்டு செல்வர். அவர்கள் சென்றபின் எஞ்சிய அடிசிலை பெருந்தகையாளே! நீ இடுவதும் நான் உண்பதும் உயர்ந்தோர் செயலாகும் (குறிஞ்சி.200-208)” என்று பத்துப்பாட்டில் தலைவன் தலைவியன் பண்புகளைப் பற்றி புகழ்ந்து கூறுகின்றான். இது சிலம்பில் உள்ளது போன்று தலைவியின் வடிவவருணனையாக அமையாவிட்டாலும் அதற்கு ஒரு படிமேல் சென்று அவளுடைய பண்பினை சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஒரு பண்பு சிலம்பிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அது,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர் எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் . .. .”(சிலம்பு.16.71-73)

என்ற கண்ணகியின் கூற்றின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறு தலைவன் - தலைவியின் அறிமுகம், ஏழடுக்கு மாளிகையில் அவர்கள் வீற்றிருத்தல், தலைவன் தலைவியைப் புகழ்தல் முதலியவைப் பத்துப்பாட்டிலும், சிலப்பதிகாரத்திலும் ஏறக்குறைய ஒரே தன்மையில் அமைந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது.

அந்திமாலையின் சிறப்பு

'விரிந்த தன் ஒளிக்கதிர்களால் உலகிற்கு உயிரளித்துக் காத்து வருகின்ற ஒற்றைச் சக்கரத்தேர் ஏறிவருகின்ற வலிமையுடைய கதிரவனைக் காணவில்லை. அழகிய வானத்தில் தன் வெண்முத்து ஒளிவீசிவரும் நிலவுச் செல்வம் எங்கு போய் ஒளிந்தது என்றும் தெரியவில்லை. அவை இரண்டும் உதிக்கும் திரைமுகம் நோக்கி தனது அழகிய கண்கள் சிந்தி உடல் எல்லாம் வியர்க்க, நீலக் கடலையே ஆடையாக உடுத்திய நில மடந்தை (பொன்மாலைப் பொழுது) வருத்தமுற்றுக் கொண்டிருந்தது (சிலம்பு.4:1-8) என்று சிலப்பதிகாரத்தில் அந்திமாலையின் அழகு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய வருணனை பத்துப்பாட்டிலுள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டில் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது. 'பல கதிர்களையுடைய ஞாயிறு தான் ஊர்ந்து செல்லும் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரோடு தன் ஒளி மறையும்படி மேற்கு மலையில் மறைந்தது. மான் கூட்டம் மரத்தடிகளில் வந்து கூடின. பசுவினுடைய கூட்டம் தம் கன்றுகளை அழைத்தவாறு ஊர் மன்றங்களில் புகுந்தன. ஆண் அன்றில் பறவைகள் பனைமரத்திலுள்ள தம் பெடையை அகவி அழைத்தன. பாம்பு இரைதேடும் பொருட்டுத் தம்பாலுள்ள மாணிக்கத்தை உமிழ்ந்தன. ஆங்காங்குள்ள இடையர்கள் ஆம்பல் என்னும் பண்ணினை எழுப்பினர். ஆம்பல் மலர்கள் தம் இதழ்களை அவிழ்த்து மலர்ந்தன. செல்வம் நிறைந்த இல்லங்களில் மகளிர் சுடரைப் பொருத்தி விளக்கை ஏற்றி வழிபட்டனர். அந்தணர் தம் அந்திக் கடனை ஆற்றினர். கானவர்கள் பரண்களின் மேல் தீக்கோல்களை மூட்டினர். மேகங்கள் பெரிய மலைச் சிகரங்களைச் சூழ்ந்து கருத்தன. காட்டிலுள்ள விலங்குகள் 'கல்" என்னும் ஆரவாரத்தினால் ஒன்றையொன்று அழைத்தன. பகைவர் மீது மிகச் சினந்து போர் மேற்செல்லும் வேந்தனைப்போல் அந்திமாலையானது விரைந்து வந்தது (குறிஞ்சி.215-230)"

கோவலர்களின் செயல்பாடுகளும்- மகளிர் விளக்கேற்றுதலும்

அந்திமாலைப் பொழுதில் 'புல்லாங்குழலில் முல்லைப் பண்ணை மீட்டியவாறே கோவலர் ஆநிரைகளோடு வீடுதிரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது மலர்ந்த முல்லைப் பூக்களில் தேனுண்ண மொய்க்கும் வண்டுகளை அப்புறம் விலகிச் செல்ல வைப்பது போல, வீசுகின்ற தென்றல் காற்று அந்த முல்லை மலர்களின் மணத்தை வாரிவந்து வீதி எல்லாம் பரவச் செய்தது. அழகு ஒளிரும் வளையல் அணிந்த பெண்கள் வீடுகளில் விளக்கேற்றிக்கொண்டிருந்தனர். அந்நேரத்தில் முறையாக வரி செலுத்தி வாழுகின்ற நல்ல குடிமக்கள் தலைமேல் கைவைத்து வருந்தி அழ, தீக்குணம் கொண்ட அரசன் இல்லாத வேளையில், அந்நாட்டில் புகுந்து பகைஅரசன் அதைத் தன் வசமாக்கிக் கொள்வதைப் போல, தனது வாழ்க்கைத் துணையாக இருந்த கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் மாலையில் தனிமைத் துயரில் வருந்த, கணவனுடன் இருந்த மகளிர் அதே அந்தி மாலைப் போதில் கணவனுடன் கூடி இன்புற்றிருந்தனர் (சிலம்பு.4:9-20)" என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலர்களின் செயல்பாடுகள், மாலை நேரத்தில் மகளிர் விளக்கேற்றுதல் ஆகியவற்றைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய வருணனை பத்துப்பாட்டிலுள்ள முல்லைப்பாட்டு மற்றும் நெடுநல்வடையிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. முல்லைப்பாட்டில் 'இடையர் குலமகள் குளிரால் நடுங்கிய தன்தோள்களின் மேல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றிருந்தாள் (முல்.13-15)" என்று கோவலரின் செயல்பாடும், 'அரசன் தங்கியுள்ள படைவீட்டில்; குறிய தொடியை அணிந்த முன்கையினையும், கூந்தல் அசைந்து கிடக்கின்ற அழகிய சிறிய முதுகினையும், திண்ணிய பிடியினையுடைய வாளை வரிந்து கட்டின கச்சிலே அணிந்தவருமாகிய மகளிர், இரவுப் பொழுதைப் பகல் பொழுதாக்கும் தன்மையில் பாவை விளக்குகளில் நெய்யை வேண்டும் அளவு வார்த்து விளக்குகளைச் சுடர்விட்டு எரியுமாறு செய்து கொண்டிருந்தனர் (முல்.45-49)" என்று மகளிர் விளக்கேற்றும் முறையும் பற்றி அழகாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன.

நெடுநல்வாடையில் 'கோவலர்கள் பெருமழை காரணமாக அந்நிலத்தை விட்டு மேடான நிலத்தை நோக்கி தம்மிடம் உள்ள பசு, எருமை, ஆடு முதலியவற்றுடன் சென்றனர். அவர்களின் உடல் குளிரால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அக்குளிரின் கொடுமையைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாமல் அவ்விடையர்கள் பலரும் ஒன்று கூடி நெருங்கியிருந்ததுடன், நெருப்பினைக் கொண்டு குளிரைப் போக்கிக்கொள்ள முயன்றனர். ஆயினும் குளிர்மிகுதியால் அவர்களுடைய பற்கள் பறை கொட்டின (நெடு.1-8)" என்று கோவலர்களின் செயல்பாடுகள் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதனைக் தொடர்ந்து 'இளம் பெண்டிர் மாலைப் பொழுது வந்தது எனத் திரிகளை இரும்பு விளக்கில் இட்டனர். நெய்வார்த்து கொளுத்தினர். நெல்லையும் மலர்களையும் தூவித் தம் இல்லத் தெய்வத்தை கைகுவித்து வணங்கினர் (நெடு.36-44).

யவனர்; அழகு பெறப்பண்ணின வேலைப்பாடு அமைந்த மாட்சிமை அமைந்த பாவை, தன் கையில் ஏந்தியிருக்கின்ற அழகிய அகல் நிறையும்படி பெரிய திரியை இட்டனர். பின்னர் அதில் நெய்யை வார்த்தனர். நெய்வற்றி ஒளி மங்கும் காலத்துத் தூண்டுதலும் நெய் வார்த்தலும் செய்து எல்லா இடங்களிலும் இருள் நீங்கச் செய்தனர் (நெடு.101-103)" என்று மகளிர் விளக்கேற்றும் முறை மற்றும் தெய்வத்தை வணங்குதல் ஆகியன அழகாகச் சித்தரிக்கபட்டுள்ளன.

தலைவன் தலைவியின் - மகிழ்ச்சி

'பிறை நிலவாகத் தோன்றுகின்ற பாண்டியர் குல முதல்வனான சந்திரன், மாலைப்பொழுது தருகின்ற துன்பங்களை எல்லாம் துரத்தி, எங்கும் தன் பால்நிலவொளியைப் பாயவிட்டான். நச்சத்திரங்களின் தலைவனான வெள்ளியின் ஒளியும் அந்நேரத்தில் புகாரில் புகுந்தது. வீட்டில் படர்ந்து வளர்ந்த முல்லையோடு மல்லியும் இன்னும் பலவகை மலர்களும் தூவிய அழகிய பஞ்சணையில் கோவலனும் மாதவியும் வீற்றிருந்தனர். மாதவி சிவந்த ஆடையும், ஆடைமேல் பவழ வடமேகலையும் அணிந்திருந்தாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித்தழுவியும் மாறி மாறி ஊடியும், கூடியும் இன்புற்றிருந்தனர் (சிலம்பு.4:21-34)" என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கோலனும் மாதவியும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்த நிலை மிகவும் அழகாகக் காட்சிப்படுத்தப்;பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு தலைவன் தலைவி மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைப் பற்றிக் குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் விவரம் வருமாறு. 'காட்டில் யாரும் அறியாமல் களவு மணம் புரிந்துகொண்ட தலைவனும் தலைவியும் இன்பத்தில் ஈடுபட்டனர். அந்த அரிய காட்டினிடத்தே நிகழ்ந்த அக்களிருதரு புணர்ச்சியை, வானின்கண் உறையும் தேவர்களும் வந்து தங்குவதான பூக்கள் நிறைந்த சோலையின்கண் அன்று எஞ்சிய பகற் பொழுதையெல்லாம் தங்கி மகழ்ச்சியுடன் கழித்தனர் (குறிஞ்சி.200-214)" இந்த தலை தலைவியின் களவு இன்பக் காட்சியே சிலம்பின் கோவலன் மாதவி இன்பக் காட்சிக்கு வாயிலாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

பிற மகளிர் பெற்ற மகிழ்ச்சி, தலைவியின் (கண்ணகியின்) துயரம், நகர வருணனை, வழி வருணனைகள், நகரவருணனை எனப் பலக் கூறுகள் இரண்டிலும் நெருக்கமான உறவுடையனவாக உள்ளன. இவற்றில் (மது.கா.254-326) வரிகளில் கூறப்பட்டுள்ள நிலவளம் முறையே மருத நிலவளம் - வலைஞர்கள் பெரிய மீன்களைக் கொண்டு வந்து விற்பர். அவர்கள் மீன்களைக் கொள்வதினால் மருத நிலத்தின்கண் ஓசைகள் ஏற்படும். மேலும் அந்நிலத்தில் கரும்பாலைகளின் ஓசையும், கள்ளுண்ட உழவர்கள் மாடுகளை நிலத்தின் கண் செலுத்தும் ஓசையும், நெல்லினை அறுவடை செய்யும் ஓசைகளும் எங்கும் கேட்கும். இவ்வளவு வளம் நிறைந்தது அம்மருத நிலம் (மது.கா.254-262), முல்லை நில வளம் - முற்றி விளைந்துள்ள எள்ளின் இளங்காய்கள் கருமை நிறம் எய்தவும், கரிய தாளினையுடைய வரகின் கதிர்கள் முற்றி ஈரம் புலரவும், ஆழமான குதிர்களில் அழகிய மணிகள் கிடந்து ஒளிவிடவும், ஆண்மான்கள் தம் பெண் மான்களுடன் இணைந்து துள்ளி விளையாடாமல் நிற்கவும், ஒளிகளையுடைய கொன்ற மலர்கள் அழகுடன் விளங்கவும், ஒப்பனை செய்ய வல்ல வேல்மகன் செய்த வெறிக் கூத்தாடும் களத்தை ஒத்ததாக இருந்தது அம்முல்லைக் காட்டின் அழகு தோற்றம் (மது.கா.262-285), குறிஞ்சி நிலவளம் - நறுமணமிக்க அகில், சந்தனம், போன்றவையும் நெல், கடுகு, போன்றவையும் இஞ்சி, மஞ்சள், பசிய மிளகு போன்றனவும் கல் தரையினில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய வளமிக்க குறிஞ்சி நிலத்தில் தினையைக் காக்கின்றவரின் ஆரவாரம், காட்டுப்பசுவினை ஓட்டுகின்றவரின் ஆரவாரம், ஆண்பன்றிகளைக் கொன்றதனால் உண்டான ஆரவாரம், வேங்கையின் பூக்களைக் கண்டு புலிபுலி எனக் கூறும் ஆரவாரம், இத்தகைய ஆரவாரத்தோடு வெள்ளிய அருவி ஏற்படுத்தும் ஆரவாரமும் சேர்ந்து ஒலிக்கிறது (மது.கா.286-301), பாலை நில வளம் - மூங்கிலின் பசுமையான புதர் எரிந்து சாம்பலானதால் யானைகள் மேய்வதற்கு வேறிடம் தேடிச் செல்ல ஆரம்பித்தன. அவ்விடம் அழகு கெட்டு ஊகம் புல் உலர்ந்து வைக்கோல் போல் காணப்பட்டன. அங்குள்ள குகைகள் சூறாவளியை முகந்து கொள்வதனால் காற்று மிகுந்து கடல் போல் ஒலிக்கும் ஆரவாரத்தையடைய அப்பகுதியில் இலைகளையும் தளிர்களையும் கொண்டு வேயப்பட்ட குழலில், மான் தோலாகிய படுக்கையினையும், தழைகள் கட்டப்பட்ட கண்ணியினையும் கடிய சொல்லினையும் உடைய இளைஞர்கள் வில்களைக் கையிற்கொண்டு வழிகள் சந்திக்கும் இடங்களில் ஆறலைக் கள்வர்கள் வாராமல் காத்து நின்றனர் (மது.கா.302-314), நெய்தல் நிலவளம் - முழங்கும் கடல் தந்த ஒளிவிளங்கும் முத்துக்களும், அங்கு விளையும் வெள்ளிய உப்புக்களும் மலைபோல் காட்சியளிக்கும். வலிமையினையுடைய வலைஞர்கள் மீன்களை அருத்த துடியின் கண் போன்ற துண்டங்களும், யவனர் முதலானோர் கொண்டு வந்த குதிரைகளும், அங்கு மிகுதியாகக் காணப்படும் (மது.கா.314-326) (இவ்வாறான பிற நெய்தல் உரிப் பொருளுடன் பிற வளங்களும் அங்குச் சிறந்து காணப்படும்) எனக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வைந்து நிலங்களும் அடுத்தடுத்து அமையாத சூழலில் இவ்வாறு புலவர் பாடியுள்ளார். இது புலவரின் உயர்வு நவிற்சியாகும். மதுரைக்காஞ்சியில் இடம்பெற்றுள்ள இந்த வருணனை சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள காலம் பற்றி வருணனைக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது மேற்கண்ட விளக்கங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

முடிவுரை

மேற்கண்ட விளக்கங்களிலிருந்து பத்துப்பாட்டிலுள்ள பாடல்களின் தொடர்ச்சியானது, சிலப்பதிகாரத்தின் முதல் 15 காதைகள்வரை அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. அது பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

- பட்டினப்பாலை மற்றும் மதுரைக்காஞ்சியின் இயற்கை வருணனைகள் சிலப்பதிகாரத்தின் முதல் காதையான மங்கல வாழ்த்துப் பாடலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.
- குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள அகச் செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்தின் மனையறம்படுத்த காதைக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.
- முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள மாலைக்கால வருணனைகள், தலைவன் தலைவியரின் காதல் நிகழ்வுகள் மற்றும் பட்டினப்பாலை, மதுரைக்காஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ள நகரிலுள்ள பெண்களின் செயல்பாடுகள் ஆகியவை சிலப்பதிகாரத்தின் அந்திமாலை சிறப்புச்செய் காதைக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.
- பட்டினப்பாலையில் புகார் நகரின் அழகிய தோற்றத்தினைப் பற்றியும், அந்நகரிலுள்ள வீதிகள், மாளிகைகள், கொடிகள், அங்காடிகள் முதலியவற்றினைப் பற்றியும் விரிவாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நகர வருணனையே சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள இந்திரவிழாவூரெடுத்த காதைக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது
- சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை ஆகிய மூன்று பாடல்களிலும்; கூறப்பட்டுள்ள வழிவருணனைகள் புவியியல் அமைப்பில் உள்ளது போன்றே முறையாக அமைந்துள்ளன. இவ்வழி வருணனைகளே சிலப்பதிகாரத்தில் புகாரிலிருந்து மதுரைக்குப் பயணம் மேற்கொள்ளும் கோவலன் கண்ணகியின் வழிப்பயண வருணனைகளுக்கு (நாடுகாண் காதை, காடுகாண்காதை, வேட்டுவரி, புறஞ்சேரியிறுத்த காதை) அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.
- மதுரைக் காஞ்சியில் கூறப்பட்டுள்ள மதுரை நகரின் அகழிலிருந்து தொடங்கி, நாளங்காடி, பலவகைக் கொடிகள், நகரின் பிற காட்சிகள், பௌத்த, அந்தண, அமண பள்ளிகள், அறமும் - நீதியும், பல்வேறு ஒலிகள், மகளிரின் செயல்கள், மறவரின் செயல்கள், கருவுற்றமகளிரின் செயல்கள், வெறியாட்டும் ஆரவாரமும், நள்ளிரவில் மதுரை, வைகறைப் பொழுது முதலிய மதுரை நகரின் பல்வேறு காட்சிகளே (687-699) சிலப்பதிகாரத்தின் ஊர்காண் காதை மற்றும் அடைக்கலக்காதைக்கு (அடைக்கலக்காதையின் முதல் பத்து வரிகள் வரை) அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.
- ஆக இவ்விரு நூல்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்ததில் பத்துப்பாட்டு சிலம்பின் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்கு வகிப்பது புலனாகின்றது. அதாவது, சிலம்பின் முதல் பதினைந்து காதைகளில் பத்துப்பாட்டின் உறவு அமைந்திருப்பது நன்கு புலனாகின்றது.
- இதன் மூலம் எட்டுத்தொகைப் பாடல்களுக்கும் சிலப்பதிகாரத்திற்கும் இடையேயான இலக்கிய வளர்ச்சி பெற்ற பாடல்களாகப் பத்துப்பாட்டுகள் அமைந்துள்ளன என்ற கார்த்கேசு சிவத்தம்பி முதலிய தற்கால அறிஞர்களின் கருத்து உறுதிபடுத்தப்படுகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. இராமமூர்த்தி, எல்., தமிழ் இலக்கியங்கள் கட்டவிழ்ப்பும் கட்டமைப்பும், பதிப்பு-1, காவ்யா, சென்னை, 2005.
2. இராசமாணிக்கனார், டாக்டர் மா., பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1970.
3. கைலாசபதி, க., தமிழ் வீரநிலைக்கவிதைகள், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2006.
4. சிவத்தம்பி, கா., தமிழின் கவிதையியல், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2007.
5. சிவத்தம்பி, கா., தொல்காப்பியமும் கவிதையியலும், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2007.
6. தமிழண்ணல், முனைவர்., குறிஞ்சிப்பாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு விளக்கம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1961.
7. மோகன் முனைவர் இரா.,(பதி.பா), பத்துப் பாட்டு மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி) லிட், சென்னை .

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

தமிழ்மொழி: பித்தும் தெளிவும் - ஓர் அயலக நோக்கு

முனைவர் ஏ. பிரேமானந்த்
புதுச்சேரி
மின்னஞ்சல்: epremanand87@gmail.com
கைப்பேசி: 9717768782, 9434288492

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலகில் தோன்றிய மொழிகள் பல. அம் மொழிகளில் சீரோடும் சிறப்போடும் விளங்குவது நம் தாய்மொழி தமிழே. பல்வேறு காலச் சூழல்களுக்கேற்ப மொழிகள் மறைவதும் மாற்றம் பெறுவதும் உண்டு. இச் சூழலில் தமிழ்நாட்டில் வழக்கிலிருந்த தமிழ்மொழி உலக நாடுகள் முழுவதும் கிளைத்திருப்பது தமிழ்மொழிக்கே கிடைத்த பெரும்பேறு. பல்வேறு காரணங்களால் தமிழர்கள் உலக நாடுகள் முழுக்கச் சுற்றி வருகின்றனர்; வசித்தும் வருகின்றனர்; தங்களுடைய வாழ்வியலையும் அமைத்துக் கொள்கின்றனர். இதனால் ‘தமிழ்க் கலாச்சாரம்’, ‘தமிழ்ப் பண்பாடு’உலக நாடு முழுவதும் கலக்கின்றது. மற்ற மொழிகளிலிருந்து தமிழ்மொழி எவ்வாறு தனித்துவம் பெற்றுத் திகழுகின்றது; தமிழ்மொழி உலக நாடுகளில் எவ்வாறு மதிப்புறு பெற்றிருக்கிறது;கல்வி நிலையங்களிலும் கல்விச் சாராத நிலையங்களிலும் தமிழ்மொழியின் முக்கியத்துவம் எவ்வாறு வெளிப்பட்டிருக்கின்றது என்பது குறித்து ***தமிழ்மொழி: பித்தும் தெளிவும் - ஓர் அயலக நோக்கு*** எனும் தலைப்பில் ஆராய்கிறது இக் கட்டுரை.

குறிச் சொற்கள்

தாய்மொழி - தமிழ்மொழி – பித்தும் – தெளிவும் – தமிழரும் – நிகண்டு – அகராதி – மலேசியா – சிங்கப்பூர் - மானிடம் – இலக்கியம் – இலக்கணம் – ஐரோப்பியர் வருகை – வீரமாமுனிவர் – ஜி.யு. போப் – இலங்கை – பல்கலைக்கழகம் –வெளி-மொழி – வெளி-பண்பாடு –வரலாறு – பண்பலை – தொலைக்காட்சி – திரைப்படம் – ஊடகம் – பத்திரிகைகள்.

I

உலகில் தோன்றிய தமிழும் தமிழரும் முதலும் முடிவுமாக விளங்குவர். எனினும், பிறர் நாட்டினரின் வருகையால் தமிழினத்தின் போக்கும் வாழ்வும் கேள்விக்குரியதாகின. அதனால், அம் மொழிவழிப் பல்வேறு இடர்பாடுகளைத் தமிழும் தமிழர்களும் அனுபவித்தனர்; அனுபவித்தும் வருகின்றனர். என்றாலும் உலகரங்கில் தமிழர்களுக்கென்றுத் தனித்த இடம் உண்டு. அச் சிறப்பிற்குக் காரணம் தாய்மொழியாகியதமிழ்மொழியே. பல்வேறு மொழியினரோடு போட்டியிட்டு தனித்த இடத்தைப் பெறும் தமிழ்மொழிக் குறித்த சுருக்கமும் அதன் பின்புலமும், இலக்கண–இலக்கிய–வேதாந்த-சித்தாந்த சிந்தனைகளோடு அலசுவதும், இனம்xதமிழினம், பண்பாடுxநாகரிகம், கலைxகலாச்சாரம், கொள்கைxகோட்பாடு, ஆண்xபெண், மொழிxகுடும்பம், சமூகம்xசமுதாயம், அரசியல்xஅரசாங்கம், சமயம்xகல்வி முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுவதும், மனம்xமானம், உணர்வுxஉணர்ச்சி, உயிர்xஉடமை, உயர்வுxதாழ்வு முதலான மானிட இயல்பூக்க நிலைக்களங்களையும் குறிப்பிட ஏதுவாக இக் கட்டுரை,“**தமிழ்மொழி: பித்தும் தெளிவும் - ஓர் அயலக நோக்கு**”என்கிற தலைப்பின் கீழ் அமைகிறது.

உலகிலுள்ள அத்துணை உயிரினங்களுக்கும் மொழியுண்டு. அது உயிரினவகையேற்ப மாறுபடும்; வகைப்படும். பகுத்தறிவுடைய மானிடர்களுக்கு மொழியே பிரதானம். சுவை மட்டுமே அறியபடைக்கப்பட்ட நாவிற்கு, மொழியின் சுவையையும் புசிக்க முடியுமென்பதை, ஆணித்தரமாக நம்பியது பகுத்தறிவினம். அதன்பொருட்டு சைகை மொழிக்கும்–

உடலசைவு மொழிக்கும், ஒலி/ஒளியென எழுப்புமொழிக்கும் விடுதலை அளித்துள்ளது நாவிசை மொழிகள். எல்லா மொழிகளுக்குள்ளும் உயிர் இருக்கிறது; எல்லா உயிர்க்குள்ளும் மொழியொன்று இருக்கிறது. அதைத்தான் தாய்மொழியென்று பலராலும் அறிவுறுத்தப்படுகிறது. அவ் வகையில், உலகில் தோன்றிய மொழிகளிலேயே மிகவும் வளம்+பழமை வாய்ந்த மொழியாகக் கருதப்படும் ஒரே செம்மொழி தமிழ்மொழியே.

II

உலகின் தொன்மை மொழிகள்6.அவை ‘தமிழ்’, ‘சமஸ்கிருதம்’, ‘சீனம்’, ‘இலத்தீன்’, ‘கிரேக்கம்’, ‘இப்ரூ’ஆகியவை. இவற்றில் ‘சமஸ்கிருதம்’ பேச்சுமொழி அல்ல. ‘இலத்தீன்’, ‘இப்ரூ’ மொழிகள் வழக்கொழிந்துவிட்டன. ஆனால், தேவநேயப்பாவாணர் கூறியதுபோல்– “இன்றும் இலக்கியச் செம்மை, இலக்கண வரம்பு, பழைமை, நிறைந்த சொல்வளம், மிக்கு என்றும் கன்னியாக விளங்குவது தமிழ்மொழியே” விளங்குகிறதுஎன்கிறாரவர். இன்று நாட்டுக்கு நாடு மொழிகள் வேறுபட்டு ஏறக்குறைய (6800)ஆறாயிரத்து எண்ணூறுக்கு மேற்பட்ட மொழிகள் வழக்கில் இருக்கின்றன. இவற்றில் (2300)இரண்டாயிரத்து முன்னூறு மொழிகள் மட்டுமே எழுத்துருவில் இருக்கின்றன. அதிகமான மக்களால் தாய்மொழியாகக் கருதப்பட்டும் பேசப்பட்டும் எழுதப்பட்டும் கொண்டிருக்கும் மொழிகள் ‘ஆங்கிலம்’, ‘இந்தி’, ‘சீனம்’, ‘தமிழ்’ஆகும். இதில், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும்மேலாக அன்றும் இன்றும் செழுமையுடன் இருக்கக்கூடிய ஒரே மொழி தமிழ்மொழி மட்டுமே.

தமிழ்மொழி வரலாறு+தமிழ் இலக்கண வரலாறு+தமிழ் இலக்கிய வரலாறு+தமிழர் இலக்கண வரலாறுமுதலியவை தமிழினத்திற்கென்றே உருவான கருத்துருவாக்கங்களாகும். இந் நிலைபாடு எந்தயொரு மொழியிலும் இல்லை. அந்தளவிற்குக்கொடுந்தமிழ்-செந்தமிழ் எனும்பிரிவு நிலைக்களனாகஅன்றிலிருந்து இன்றுவரை மானிடச் செவியறிவுக்கும்எழுத்தறிவுக்கும் பாலமாக அமையும் மொழிதமிழ்மொழியே. அதனூடாக, இயல்+இசை=நாடகம் என்கிற முத்தமிழைக் கொண்டியங்கும் உயிருள்ள மொழியும் தமிழ்மொழியே. எழுத்து–கலை–ஓவியம்–பத்திரிகை–தொலைக்காட்சி–கணினிமுதலான ஊடகங்கள்; கல்வெட்டுகள்–புதைப்பொருள்கள்–செப்புப்பட்டையங்கள் முதலான அகழ்வாய்வுகள்;பண்டையத் தமிழர்தம் வாணிபம்–நாணயங்கள்–பாறை ஓவியங்கள்–வெளிநாட்டினரின் வரலாற்றுக்குறிப்புகள்–நூல்கள்–அகராதிகள்–நிகண்டுகள் ஊடாகத் தமிழினத்தின் ஆவணங்களைத் தமிழ்மொழிவழித்தமிழினத்தையும், தமிழினத்தின்வழித்தமிழ்மொழியின் வாழ்வியலையும்அறியமுடிகின்றது.

III

அகத்தியம் தொடங்கி, தொல்காப்பியம் வரை தமிழ்ச் சான்றோர்- தமிழுக்கும் தமிழினத்திற்கும் முக்கியப் பங்காற்றினர். அதன்பேரில், தமிழ்மொழி வெறும் மொழியுக்தியாகப் பாவிக்காமல் வாழ்வாக/வாழ்க்கைஇலக்கியமாகப் பாவித்ததனால்இன்றும் மொழிவரலாற்றிலும் இலக்கியவரலாற்றிலும் மானிடநெறிவரலாற்றிலும் முக்கிய இடத்திலிருக்கின்றது. பள்ளிக் கல்வி+ பல்கலைக்கழக கல்வி நிறுவனங்களில் முதன்மைப்பாடமாகத் தமிழ்மொழி சிறப்புப் பெற்று வருகின்றது. இந் நிலை தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்று; வடநாட்டிலும், மத்திய–மாநில கல்விக் கூடங்களிலும் தமிழ்மொழியை ஓர் ஆவணப்பாடமாகவும், தமிழினத்தின் பண்பாட்டுக் கூறாகவும் பார்க்கும் மனப்பாங்கு இனம், மொழி கடந்த மனிதர்களால் உணரப்படுமளவிற்கு விழிப்புணர்ச்சிக் கண்டுள்ளது. மானிட உறவுபாலமென்பது வெகு நீண்டது; அது இனம்–சமூகம்–அரசியல்–பண்பாடு–நாகரிகம்–சாதி–சமயம்–கல்வி–இலக்கணம்–இலக்கியம்ஆகிய பதங்களைக் கடந்தது. இருப்பினும், இவையனைத்தையும் ஒன்றுசேர்ப்பது மொழியெனும் கருவியே. ஆகவே, தமிழ்மொழியைத் தூக்கி நிறுத்தியவர்கள்பலரின் இவர்களென்று சான்று பகர்க்கலாம்.

- கி.மு (3) மூன்றாம் நூற்றாண்டுத் தொட்டு, வடக்கில் இருந்து வந்த சமண, பௌத்த, இந்து சனாதன மதங்கள்கூட முறையே தத்தமது மதங்களைத் தமிழிலேயே பரப்பினர். சமணர்கள் ஒருபடிஉயர்ந்துபல இலக்கியங்கள்+இலக்கணங்கள்+காப்பியங்கள் தமிழில் உருவாக்கினர்; ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் பள்ளிகளை நிறுவினர்; சமண மதத்தோடு தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொடுத்தனர். தமிழ் இன்றளவும் வாழும் மொழியாக இருப்பதற்கு அவர்கள்தம்பங்களிப்பு அதிகம்.
- கி.பி.(7) ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் எழுந்த பார்ப்பனீயம், மதம்சார்ந்த பக்தி எழுச்சிக் காலங்களில்கூட தமிழ் மொழியிலேயே இந்து மதத்தைப் பரப்பினர். பல சமஸ்கிருத நூல்கள் தமிழகத்தில் எழுதப்பட்டு ஆளுமை செலுத்தியபோதும் தமிழ்க்கல்வி தடை பெறவில்லை; அதுவாழும் மொழியாகவே இருந்துள்ளது; இருந்தும் வருகின்றது என்பது தெளிவு.

- தமிழ்மொழி மற்றும் பண்பாட்டுத் தளத்தில் ஐரோப்பியர் மற்றும் அமெரிக்கர் உருவாக்கிய தாக்கங்கள், விளைவுகள் ஏராளம். குறிப்பாக, ஐரோப்பியரின் வருகை கிறித்தவ, இஸ்லாமிய மதமாற்றத்தின்போதும்கூட, தமிழ்மொழி வளர்ச்சி கண்டது. இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவிய தமிழ்க்குடிகளான 'முக்குவர்', 'மீனவர்', 'மரக்கலத்தார்'கள்கூட தமது தாய்மொழியை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. இதேபோல், பல ஐரோப்பிய பாதிரிமார்கள் தமிழகம் வந்து தமிழ்க்கற்று மதமாற்றப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர் என்கிற குறிப்பும் தமிழ்மொழி வரலாறு கூறுகின்றது. அதிலும் பலர் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர்.
- 'அண்ட்ரிக் அடிகளார்'(1520-1600), 'இராபர்ட்-டி-நோபிலி'(1577-1655),' வீரமாமுனிவர்'(1680-1746), 'பார்த்தலோமியோ சீகன்பால்கு'(1682-1719),'ஜோகன் பிலிப் பெப்ரீசியஸ்' (1711-1791),'கிறிஸ்தியான் பிரெடரிக் சுவார்ட்ஸ்' (1726-1798),'ஜே.பி. இராட்லர்'(1749-1836), 'கர்னல் காலின் மெக்கன்சி' (1754-1821), 'பிரான்சிஸ் வைட் எல்லீஸ்'(1777-1819),'சார்லஸ் இ கோவர்' (1777-1835),'மீரான் வின்சுலோ'(1789-1864),'சார்லஸ் தியாப்பிலஸ் ஈவால்ட் இரேனியஸ்'(1790-1838),'லெவி ஸ்பவுல்டிங்'(1791-1874),'வில்லியம் டெய்லர்'(1796-1878),'பீட்டர் பெர்சிவல்'(1803-1872),'ஹென்றி பவர்'(1812-1885), 'அலெக்சாண்டர் கன்னிங்காம்' (1814-1893),'ஜான் மர்டாக்'(1819-1904),'ஜார்ஜ் உக்லோவ்போப்'(1820-1908), 'பர்ட் கால்டுவெல்'(1838-1891), 'எட்கர் தர்ஸ்டன்' (1855-1935), 'ஜான் மார்ஷல்' (1876-1934), 'கமில்சுவலெபில்' (1927-2009), 'பிரான்சுவா குரோ' (1933-2021), 'ஜார்ஜ் எல். ஹார்ட்' (1945)ஆகியோர் தமிழ் இலக்கிய – இலக்கண – மொழிபெயர்ப்பு – இயக்கச் செயல்கள் – நூல்தொகுப்பு – அகராதிகள் – கண்டுபிடிப்புகள் எனப் பல்வேறு வழியில்தங்களுடைய தமிழ்ப்பற்றைத் தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் அணிசேர்த்துள்ள வெளிநாட்டுத் தமிழ்ச் சான்றோராவர்.

தமிழ்மொழியை–தமிழ் இலக்கணத்தை–தமிழ் இலக்கியத்தைத் தமிழர்கள் உணர்ந்தனர் என்பதை, தமிழ்மொழி வரலாற்றுச் சான்றோர்கள் குறிப்பிடுவர். அதேவேளையில், வேற்று இனத்தாரும்வேற்று நாட்டினரும் தென்னாட்டிற்கு வந்து, தமிழுக்காகப்பல அரிய தமிழ்ப்பணியைச் செய்துள்ளனர் என்பதைமேற்சுட்டிய சான்றுகள் விளக்கும்.

IV

தமிழ்மொழி அகிலத்தின் பல பாகங்களில் ஆட்சிமொழியாகக் கோலோச்சியிந்தது; தென்னிந்தியாவில் மட்டுமின்றி 'கங்கம்', 'கலிங்கம்', 'வங்காளம்', 'இலங்கை', 'மலேசியா', 'மாலை தீவுகள்' ஆகிய நாடுகளில் ஆட்சிமொழியாக ஒரு காலத்தில் இருந்தது.

கடந்த (200) இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் தமிழகத்தின் ஆட்சிமொழியாகத் தமிழ்மொழி இருந்திருக்கிறது. சிங்கப்பூரில் தமிழ் ஆட்சிமொழியாகவும், அங்குள்ள பள்ளிகளில் கற்கும் மொழியாகவும் தற்போதும் இருந்து வருகிறது. 1100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதாவது, கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டுவரை கன்னடமொழி தமிழாகவே இருந்தது; கன்னடர்கள் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். 900 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதாவது, கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுவரை தெலுங்குமொழி தமிழாகவே இருந்தது; தெலுங்கர்கள் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். 700 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அதாவது, 13-ஆம் நூற்றாண்டவரை மலையாளம் தமிழாகவே இருந்தது; மலையாளிகள் என்றோர் இனமில்லை; எல்லோரும் தமிழர்களாகவே இருந்தனர். இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்கட்தொகை 6 கோடி. கன்னடமொழிப் பேசுவோர் 4 கோடி. தெலுங்குமொழிப் பேசுவோர் 9 கோடி. மளையாளமொழிப் பேசுவோர் 2 கோடி. கன்னடமும் தெலுங்கும் மலையாளமும் தமிழிலிருந்து தோன்றாமல் இருந்திருதால், இன்றைக்கு இந்தியாவிலே இருந்திருக்கக்கூடிய தமிழினத்தின் தொகை 21 கோடியே.

இன்று ஏறக்குறைய 77மில்லியன் தமிழர்கள் உலகநாடுகள் எல்லாவற்றிலும் புலம்பெயர்ந்து வாழுகின்றனர். தமிழகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து 'இலங்கை', 'மலேசியா', 'சிங்கப்பூர்'ஆகிய நாடுகளில் தமிழர்கள் குடியேறியபோது, தமிழ்மொழி அந்தந்த நாடுகளில் நிலைப்பெற்றிருந்தது. மொரீசியஸ் நாட்டில் தமிழர்கள் இருந்தனர். தென்னாப்பிரிக்காவில்இன்றையக் கணக்குப்படி ($6^{1/2}$) ஆறரை இலட்சம் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்றனர். சில ஆயிரம் மூத்த குடிமக்கள் மட்டும் தமிழ் பேசக்கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இங்கிலாந்தில் வாழப்போகின்ற நம் எதிர்காலச் சந்ததிகளின் தமிழுக்கும், ‘சுவிச்சர்லாந்து’, ‘கனடா’, ‘நார்வே’,‘ஜெர்மனி’, ‘ஆஸ்திரேலியா’, ‘அமெரிக்கா’ ஆகிய நாடுகளில் வழங்கப்போகின்ற தமிழுக்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. ஆகவே, அந்தந்த நாடுகளிலே வழங்குகின்ற மொழிகளின் சாயலில் பல்வேறு வடிவங்களில்தான் தமிழ்மொழி வாழப்போகின்றது என்பது நிதர்சனமான உண்மை.

தென்னிந்திய மாநிலமான தமிழ்நாட்டின் பெரும்பான்மையினரதும், இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப்பகுதிகளில் வாழும் மக்களதும் முதன்மை மொழி தமிழே. தமிழ் மேற்படி நாடுகளின் பிற பகுதிகளிலும் குறிப்பாக, இந்திய மாநிலங்களான‘கர்நாடகம்’, ‘கேரளம்’, ‘மகாராஷ்டிர’த்திலும், இலங்கையில், ‘கொழும்பு’மற்றும் மத்திய மலைநாட்டுப்பகுதிகளிலும் வழங்கிவருகின்றது. மிக அண்மைக்காலங்களில், பெரும்பாலும் இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகள் காரணமாக அகதிகளாக அங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்தவர்களும், ஓரளவு பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக இடம்பெயர்ந்தவர்களுமாக, பலத் தமிழர்கள் ‘ஆஸ்திரேலியா’, ‘நியூசிலாந்து’, ‘கனடா’, ‘ஐக்கிய அமெரிக்கா’ மற்றும் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

V

தமிழ், இந்திய மாநிலமான தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக உள்ளது; இந்திய அரசியலமைப்பின்கீழ் தேசியமொழிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள 22மொழிகளுள் ஒன்றாகவும் உள்ளது. இலங்கையிலும் தமிழ் மூன்று ஆட்சிமொழிகளுள் ஒன்றாக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது; சிங்கப்பூர் நாட்டிலும் தேசியமொழிகளுள் ஒன்றாகத் தமிழ் இடம்பெற்றிருக்கிறது. தென்னாப்பிரிக்காவிலும் தமிழுக்கு அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் உள்ளது. அத்துடன், இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலுமுள்ள பல தமிழ் அமைப்புகளினதும்அறிஞர்களினதும் குறிப்பாக, பர்க்லேயிலுள்ள கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவரான ‘ஜார்ஜ் எல் ஹார்ட்’ஆகியோரின் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து 2004-ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசினால் தமிழ் ஒரு ‘செம்மொழி’யாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.இவ்வாறு அங்கீகாரம் பெற்றுள்ள முதல் இந்தியமொழி தமிழாகும். இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டமொன்றின்போது, 2004 ஜூன் 6-ஆம் நாள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் ‘அப்துல் கலாம்’அவர்களால், இவ்வறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டது.

இந்தியஅரசு, தமிழ்மொழியைச் செவ்வியல் மொழியாக 2004-ஆம் ஆண்டு அறிவித்தது; அவ்வறிவிப்புக்கு முன்னரே உலகநாடுகளில் தமிழின் தொன்மை உணரப்பட்டது. உலகநாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றிலும் தமிழ்த்துறைகள் நிறுவப்பட்டன. மொழியைக் கற்பதற்கு ஆர்வம்கொண்ட பிற நாட்டு மாணவர்களும் தமிழை ஆர்வமுடன் கற்று வருகின்றனர். உலக அளவில் தமிழ் கற்கப்பட்டு வருவதற்கு நாடுகள் பலவற்றிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்த்துறைகளும் இருக்கைகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சான்றாக:

- ‘தமிழ்நாடு’, ‘புதுச்சேரி’, ‘இலங்கை’, ‘மலேசியா’, ‘சிங்கப்பூர்’, ‘அந்தமான் தீவுக’ளில் தமிழ் உத்தியோக மொழியாகப் பாவிக்கப்படுகிறது.
- இந்தோனேஷியா பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியத்துறையில் தமிழ்மொழி கற்பிக்கப்படுகிறது.
- யுட்ரெட் மாநிலப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியவியல்துறை தமிழ்ப்பிரிவினைக் கொண்டுள்ளது.
- இலெய்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- யுஃட்ரெஹ் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள துறைகளுள் தமிழ் கற்பிக்கப்படும் துறையும் ஒன்று. செக் நாட்டைச் சேர்ந்த திராவிடமொழி பேராசிரியர் கடந்த 2007 வரை அப்பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் கற்பித்தார்.
- செக் நாடு பிராகில் உள்ள கீழ்திசை இந்தோனேஷியா பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியத்துறையில் தமிழ்மொழி கற்பிக்கப்படுகிறது.டாக்டர்கமில் சுவலபில் அங்குப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியபோது, தமிழ் இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
- திராவிட மொழிகளில் ஆர்வமுள்ள டாக்டர் வாசெக் சார்லஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் படிப்புகளை ஊக்குவித்து வருகிறார்.
- டென்மார்க்கில் உள்ள ஸ்கேண்டினேவியன் ஆசிய நிறுவனத்தில் தமிழ் ஆராய்ச்சிகள் இன்றும் நடந்து வருகின்றன.
- ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள டர்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியவியலுக்கென தனித்துறை உள்ளது; அங்குத் தமிழுக்கென தனிப்பிரிவும் இயங்குகிறது.
- மியான்மர் நாட்டின் இரங்கூனில் உள்ள தாகூர் கல்லூரியில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது.

- போலந்து நாட்டிலுள்ள வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது.
- 'பிரான்சு', 'ஜெர்மனி','ரஷ்யா', 'இங்கிலாந்து' என ஐரோப்பிய நாடுகளிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ், முதுகலை அளவில் கற்பிக்கப்படுகிறது.
- 'அமெரிக்கா','கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தில் ஈழ மாணவர்களும், அமெரிக்க மாணவர்களும் முதுகலைத் தமிழ் கற்று வருகின்றனர்.இந்திய அரசு, தமிழ்மொழியைச் செம்மொழி என அறிவிப்பதற்கான ஆக்கக் கருத்துரைகளை வழங்கிய அமெரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த ஜியார்ஜ் ஹார்ட் இங்குத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.
- அமெரிக்காவிலுள்ள வாஷிங்டன், சிக்காக்கோ, பென்சில்வேனியா முதலிய பல்கலைக்கழகங்களிலும் தமிழ் கற்பிக்கப்படுகிறது.
- ருஷ்யத் தலைநகரான மாஸ்கோவிலுள்ள வானொலி நிலையத்தில் தமிழுக்கென தனியாக ஒரு துறை இருந்து வருகிறது. இந்தியத் தமிழரோடு மட்டுமின்றி, உலகநாடுகளிலுள்ள தமிழரோடெல்லாம் தொடர்பு கொள்ளவும் மாஸ்கோ வானொலி நிலையத்திலுள்ள தமிழ்த்துறை பயன்பட்டு வருகிறது. இந்திய பெருநாடு விடுதலை பெற்ற பின்னர்தான் ருஷ்ய வானொலி நிலையத்தில் தமிழுக்குத் தனித்துறை கிடைத்திருக்கிறது.
- இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின்னர்தான் அமெரிக்க வானொலியான வாய்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்காவிலும் தமிழுக்குத் தனி இடம் தரப்பட்டது.
- லண்டனிலுள்ள பிரிட்டிஷ் வானொலி (பி.பி.ஸி.) நிலையத்தில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த அமைப்பாக தமிழ்த்துறை இயங்கி வருகிறது.

இக் கட்டுரைமுன்னுரையில் குறிப்பிட்ட கருத்துருவாக்கத்தின் அடிப்படையில், மேற்சொன்ன தகவல்கள்–விவரணைகள்–கருத்துச்செறிவுகள்–வரலாறுகள்முதலியவற்றில் இடம்பெற்ற தமிழ்மொழிக் குறித்தும், தமிழர்களின் வாழ்வியல் குறித்தும் பேசிய முக்கியத்துவங்களை இங்குத் தேவைக்கேற்ப அலசி பார்த்தோம். இதனோடு, ஆதிக்கமொழிகளின் குறிப்பையும், அவற்றின் ஆதிக்கத்தையும், நுனிபுல்போல் மேயாமல், உள்ளார்ந்த அரசியல்–ஒற்றுமை, வேற்றுமை-பிரிவினைவாதம் ஆகிய காரண-கருத்தாக்கங்களை அடுத்தடுத்தபகுதிகளில் இடம்பெறுவதைக்காணலாம்.

VI

தற்போது உலகமொழிகளான ‘ஆங்கிலம்’, ‘பிரெஞ்சு’, ‘ஜெர்மன்’, ‘ரஷ்யன்’ ஆகியவை தனி மொழிகளாகத் தோற்றம் பெறாத காலத்தில் செம்மொழியாக விளங்கியது தமிழ்மொழி. அம் மொழிப் படைத்த ‘சங்க இலக்கியங்கள்’ இன்னும் நம்மொழிக்கு உயிர்மூச்சாக வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எனினும், உலகரங்கில் இடம்பெறமுடியவில்லை ஏன்? என்கிற வினா தமிழும் தமிழரும் விடயம் காணவேண்டியத் தேவையிருக்கிறது. வெளிப்படையாகக் கூறினால் காரணம் மொழி மீது குற்றமில்லை; தமிழர்கள் மீதுதான் குற்றம். அவர்களே இத்தகு நிலைக்கு முழுமுதற் காரணமாகத் திகழுகின்றனர். இக் குற்றம் ஏதோ இன்று முளைத்தது அன்று; தமிழ்மொழித் தோன்றியபோதே அதிகப்படியாகத் தமிழர்கள் இக் குற்றங்கள் மனதில் மறைந்தே போயின. சான்றாகச் சிலவற்றைக் கூறலாம். அவை:

- ✓ தமிழ்மொழிக்கென்று முழுமுதற் மூலவரலாறு சரிவர இல்லாமல் போனது.
- ✓ இலக்கண–இலக்கியங்களில் பல்வேறு அரசியல் உட்பூசல்கள் இடம்பெற்றமை.
- ✓ உரையாசிரியர்களின் மூலத் திரிபும் கருத்துத்திரிபும் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் மயக்கம் ஏற்படுத்திய நிலைப்பாடு.
- ✓ சாதிய–சமய–சமூகரீதியான மொழி, இலக்கிய–இலக்கண உண்மைகளை மறைத்தலும் புகுத்தலும் முக்கியக் காரணங்களாக அமைந்தன.
- ✓ ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே தமிழர்களிடத்தில் ஒற்றுமை இல்லாமை; அதனால், மொழி மீதும்தமிழுணர்வு மீதும் தார்மீகக் காழ்ப்புணர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன.
- ✓ பல்வேறு வெளி-மொழி, வெளி-பண்பாடு, வெளி-கலாச்சாரம், வெளி-திருமணம், வெள்-உணவுஆகியவை தமிழ்மொழியில் கலப்பதைப்போல் தமிழரிடத்திலும் கலந்ததால் ஏற்பட்ட விபரீதம்.

மேற்சொன்ன காரணங்களால் தான் தமிழ்மொழி உலகத் தரத்திற்குச் செல்ல தடையெனக்கருதலாம். ஒரு மொழி அதன் தாயகத்தில் வாழ வழியற்றுப்போனால் வேறு எங்கும் நிலைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. குறிப்பாக, உலகம் முழுவதும் பேசப்பட்டு வரும் அனைத்து மொழிகளுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பிரதேசம் தாயகப்பகுதியாக இருந்திருக்கின்றது. அம் மொழித் தோன்றி, பரிணமித்து வளர்ச்சிபெற்றிடமாக இருக்கிறது. மேலும், ஒரு மொழி நிலைத்திருக்க அதனைப்

பேசக்கூடிய மக்கள் மிகமிக அவசியம். அம் மக்கள் குழுமி வாழ ஏதுவான தாய்நிலம் தேவை. அதோடு அம் மொழிப் பேசும் மக்களின் அரசியலும் பொருளாதார ஆதிக்கமும் சமூக வளர்ச்சியும் இன்றியமையாதவை.

வரலாற்றை வாசிப்போமானால் பல மொழிகள் காலப்போக்கில் சிதைந்தும் உருமாறியும் அழிந்தும் போயுள்ளன; சில மொழிகள் இன்றளவும் நிலைத்தும் வருகின்றன. பண்டைய பண்பாடுகளை உருவாக்கிய *எகிப்து, சுமேரிய, ரோம மொழிகள்* அனைத்தும் அந்தந்தத் தாய்நிலத்தின் அரசியல் நிர்மூலமாக்கப்பட்ட பின் அழிந்துபோய்விட்டன.பேரரசின் மொழிகளாக, மக்களின் மொழிகளாக, பண்டைய இந்தியாவின் 'பிராகிருதமொழி' இன்று வழக்கில் கிடையாது. அது சிதைந்து 'மராத்தியம்', 'சிங்களம்', 'இந்தி', 'மயிதிலி', 'வங்காளம்'என உருமாறி புதியமொழிகள் பல பிறந்துவிட்டன. மிகப்பழமையான வளர்ச்சி வரலாற்றைக் கொண்ட தமிழ்மொழிக்கூட இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார தாக்கத்தினால் தமிழகத்தின் மேற்கு கரைப்பக்கம் மலையாளமாக உருமாறி தனித்த மொழியாக மாற்றம் அடைந்துவிட்டது. ஏனையப் பகுதிகளில் மட்டும் தமிழாக இன்றளவும் நிலைத்து நிற்கிறது. அதுபோக, 'தென்னாப்பிரிக்கா', 'மொரீசியஸ்', 'றியூனியன்', 'பிஜி', 'கயானா'ஆகிய நாடுகளில் அரசியல்–சமூக–பொருளாதார ஆதரவு ஏதுமில்லாதுபோனதால் தமிழ்மொழி அழிவுற்றது. அங்குள்ள தமிழர்கள் காலப்போக்கில் அந்தந்தத் தேசத்து மொழிகளையே பயிலும் நிலை ஏற்பட்டது. முன்பு இக் கட்டுரைதொடக்கத்தில் பேசிய மொழிக்குறித்த கருத்துகள், உரையாடல்கள், மொழித்தொடர்புகள் காலப்போக்கில் நிலைத்தடுமாறுதலும்+சிதையுறுதலும்+அழிவுப்பாதையை நோக்கிய நிலையும்மொழிவரலாற்றில் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இவற்றுள் தமிழ்மொழியும் விதிவிலக்கல்ல. லெமூரியா கண்டத்தில் தோன்றியதாகக் கூறப்படும் தமிழும், அம் மொழிப்பேசும் தமிழர்களும் இருந்துள்ளதாகதமிழ்மொழி வரலாறும்ஆய்வுகளும் தெரிவிக்கின்றன. தமிழும் பல்வேறு காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி+வீழ்ச்சியைச் சந்தித்து வந்திருக்கிறது. இந் நிலை ஏற்பட அதற்கான தேவையும் சிக்கலும் எதனால் ஏற்பட்டது?நாம் சிந்திக்க வேண்டும். சான்றாக:

- இயற்கைச் சீற்றத்தாலும் பொருளாதார நெருக்கடியாலும் அரசு–அரசியல் மாற்றத்தாலும் மொழியும்அம் மொழிப்பேசுபவர்கள் மடிதல் மற்றும்பிற இடமாற்றம் செய்தல்.
- வேலைநிமித்தம் காரணங்களுக்காக, கல்விக்காக, வெவ்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்லுதல்.
- மூத்த சான்றோர்கள், ஆவணங்கள், ஓலைச்சுவடிகள், நூல்கள், நூலகங்கள் முதலியவை மொழிக் குறித்த அடையாளங்களை அழித்தல்.
- வேற்றுமொழியின் கலப்பும், அம் மொழியின் பண்பாடு முதலான அனைத்தும் ஒரு மொழி எதிர்கொள்ள முடியாத நிலை.
- சாதிxசமய உட்பூசல்களும் உயர்வுxதாழ்வு நிலைகளும் மனிதனை அடிமைப்படுத்தி அவனது சுயவுரிமையைப் பறித்தல். இது எதிர்காலஇளம்தலைமுறையினருக்குமொழியின் மீதானகாழ்ப்புணர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் நிலை.

மேற்குறித்த காரணங்கள் ஒரு மொழி அழிவுக்கான காரணங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. எனினும், தமிழ்மொழியும் இதுபோன்ற காரணங்களுக்குக் கடந்த கால கட்டத்தில் இடர, இடம் இருக்கக் கூடும். இதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. 'ஆங்கிலம்', 'ஹிந்தி', 'சமஸ்கிருதம்', 'சிங்களம்', 'டச்சு', 'போர்ச்சுக்கீசியன்', 'உருது', 'துருக்கி', 'பாரசீகம்', 'அரபியம்', 'மலாய்' (மலேசியா),'எபிரேயம்' (ஹீப்ரு)''பிரெஞ்சு', 'கிரேக்கம்', 'சீனம்', 'மலையாளம்', 'தெலுங்கு', 'கன்னடம்', 'மராத்தி' முதலான பிறமொழித் தாக்குதல்களால் தமிழ்மொழி சிக்கித் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் பிற மொழித் தாக்குதல்களைச் சமாளித்து குணம் மாறாமல், நயம் குறையாமல், ஒளிமங்காமல் பேரொலி கொடுத்து, உயரிடம் தேடிய உத்தம மொழியாக நம் தமிழ்மொழி இன்றளவும் விளங்குகிறது.

VII

இன்று உலகெங்கிலும் அவரவர் தாய்மொழியில் படித்து முன்னிலை அடைந்தவர்கள்தான் ஏராளம். தாய்மொழியைத் தவிர்த்து, பிறமொழியில் நாட்டம் செலுத்திவர்கள் முன்னிலை அடைந்தார்கள் என்கிற செய்தி உலக வரலாற்றில் இல்லையென்றே கூறலாம். அந்த வகையில் தமிழ்மொழிவழியே படித்துப் பெரும் நிலைக்கு உயர்ந்த சான்றோர் பெருமக்கள் தமிழ்நாட்டிலும் இந்தியாவிலும் உலகரங்கிலும் செழித்தார்கள்; செழித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள். சான்றாக:

- நான் முழுக்க முழுக்கத் தமிழ்மொழி வழியிலேயே படித்து, அரசுப் பள்ளிகளிலேயே படித்து உயர்ந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். அரசாங்க வேலைகளில் தமிழ்வழியில் படித்தவர்களுக்கு 20% ஒதுக்கீடு உண்டு. எனவே, உற்சாகமாகத் தாய்மொழியில் படிக்க வையுங்கள். ஆங்கிலத்தின்பின் ஓட வேண்டாம் என முன்னால் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைகழகத் துணைவேந்தர் முனைவர் ம. திருமலை அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்.
- கணிதமேதை ராமானுஜமும் இந்திய விஞ்ஞானி, முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் அப்துல் கலாமும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி சதாசிவம் ஆகியோர், அரசுப் பள்ளியில் தமிழ்வழியில் படித்துப் புகழ் பெற்றவர்கள் ஆவர்.

தமிழ்மொழியால் தமிழர்கள் மேம்பட்டனர் என்று சொல்வதைவிட, தமிழர்களால் தமிழ்மொழி மேம்பாடு அடைந்துள்ளது; அடைந்தும் வருகிறது என்று கூறுவது ஏற்புடையது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பத்தொன்பது பல்கலைக்கழகங்களில் 'தமிழ்ப் பீடங்கள்' உள்ளன. அத்துடன், உலகின் பல முக்கிய நாடுகளான 'அமெரிக்கா', 'இங்கிலாந்து', 'கனடா', 'ஆஸ்திரேலியா' போன்ற நாடுகளின் பல்கலைக்கழகங்களும் தமிழின் முதுமைக் கலாச்சாரத்தை ஆராய்கின்றன. தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் இன்று உலகின் பல பகுதிகளிலும் (கிட்டத்தட்ட நாற்பதுக்கும் மேலான நாடுகளில்) வாழ்கிறார்கள் என்கிற தகவலைத் தமிழக வரலாறு கூறுகின்றது.தமிழ்மொழியின் தேவை தமிழர்களுக்கு மட்டுமன்று, உலகநாடுகளுக்கும் அதன் தேவை மிகுதியென்பதை மேற்சுட்டிய சான்றுகள் உறுதியளிக்கின்றன. 'தமிழ்மொழி கல்வி', 'மருத்துவம்', 'அறவியல்', 'அறிவியல்', 'கணினி' என ஏராளமானத்துறைகளில் மிளிர்வதை, இன்றையத் தேவையின் முக்கியத்துவத்தை, எழுத்துகளின் வாயிலாகவும், மொழிபெயர்ப்புகளின் வழியாகவும் நான் கண்டுணரலாம்.

மேற்குறித்து பலவாறு பேசிய கருத்துக்கள் தமிழ்மொழிக் குறித்தும், தமிழர்கள் குறித்தும், பண்டைய வரலாற்றிலிருந்தும், தற்போதைய நிலவரத்தில் தமிழ்மொழி மட்டுமல்லாது, தமிழர்கள் பற்றிய முக்கியத்துவத்தையும் ஒருவாறு அலசினோம். இருப்பினும், வருங்காலங்களில் தமிழர்கள் தங்கள் தாய்மொழியின் மீதான பற்றை எவ்வாறெல்லாம் வெளிப்படுத்தலாம் அல்லது எவ்வாறெல்லாம் தமிழ்மொழியின் மீதான அக்கறையை, கவனத்தை, முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்தலாம் என்பதைப் பற்றிய சில மதிப்பீடுகளின் கூடிய வழிமுறைகளை இங்குக் காண்போம்.

- உலகின் தாய்மொழிவழிக் கல்வியைப் பயின்று பொருளாதாரத்தில் வலிமை கொண்ட தேசங்களான 'பிரான்ஸ்', 'ஜெர்மன்', 'ஜப்பான்', 'இங்கிலாந்து', 'நார்வே' போன்ற நாடுகள் இருப்பதைப்போலவே, நாமும் தமிழ்மொழிவழிக் கல்வி பயிலலாம்.
- உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் அவரவர் தாய் மொழியிலேயே 'மருத்துவம்', 'அறிவியல்', 'பூகோளம்', 'பொருளாதாரம்', 'இசை', 'கணினி' உள்ளிட்ட அனைத்துத் துறை பாடங்களும் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இதுபோல், நாமும் தாய்மொழி வழியில் பிறமொழியிலிருக்கும் நூல்களையும், பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகப் பாடங்களையும் தமிழில் பயில வழிவகை செய்யலாம்.
- தமிழக அரசியலில் தமிழுக்கான உரிமைக் குரலை ஒலிக்கச் செய்வது எவ்வாறு என்பதையும், தமிழைப் பொருளாதார லாபமுடைய மொழியாக மாற்றுவது எவ்வாறு என்பதையும் குறித்து நாம் சிந்தித்து ஒன்றிணைந்து செயல்படலாம்.
- பெற்றோர்கள் கலைகளுக்குக் கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவம் மொழிக்குக் கொடுப்பதில்லை என்பது ஆசிரியர்களின் முக்கிய குற்றச்சாட்டாக இருக்கிறது.இது களைய மொழியுணர்வை ஏற்படுத்தும் 'தமிழர் மரபு' பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்து பெற்றோருக்கு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் துண்டறிக்கைகள் வழங்கலாம்.
- பேச்சுத்தமிழின் பயன்பாட்டை மேம்படுத்தி இளையர்களிடம் 'தமிழ்மொழி', 'தமிழ் இலக்கியம்', 'தமிழர்ப் பண்பாடு' ஆகியவற்றின்மீது ஆர்வத்தையும் மதிப்பையும் வளர்க்கலாம்.
- மாணவர்களிடையே தமிழ்மொழி குறித்த வாசிப்பை ஏற்படுத்த அதற்குரிய பொருத்தமான வாசிப்புப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து கொடுத்து பயிற்சி பெற ஆசிரியர்கள் முன்வர வேண்டும்.
- தமிழ்த் தொடர்பான 'இலக்கிய நடவடிக்கைகள்','போட்டிகள்','முகாம்கள்' முதலியவற்றை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தமிழாசிரியர் அல்லாத பிற ஆசிரியர்களுக்கான கருத்தரங்குகளையும் பயிலரங்குகளையும் ஏற்பாடு செய்வதால்,

தமிழ் மீதான உயரிய மதிப்பைக் கூட்டலாம்.

- வாழ்வியலில், வழிபாட்டில், பயிற்சிமொழியில் தமிழுக்கு முக்கியத்துவம் கோரி ‘வளர்தமிழ் இயக்கம்’ கோவையில் தமிழ்ப் பயிற்று மொழி மாநாடு நடத்தியது. அதுபோல், பல மாநில-மாவட்டங்களிலும், தமிழ்மொழிக் குறித்த அமைப்புகளையும் அறக்கட்டளைகளையும் சங்கங்களையும் ஏற்படுத்தி,தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், பிற மொழியினருக்கும் தமிழ்மொழியின் சிறப்பம்சங்களை எடுத்துக் கூறி ஊக்கப்படுத்தலாம்.
- தமிழக அரசு மட்டுமல்ல; தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களும் மேற்கூறிய இத் தொடர்பைப் புதுப்பிக்க வேண்டும்; வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அதற்கான அத்தனை முயற்சிகளையும் விரைந்து மேற்கொள்ள வழிவகை செய்யலாம்.
- தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளுக்கு தாய்த் தமிழகத்திலிருந்து ‘மொழி அறிஞர்கள்’, ‘கலைஞர்கள்’,‘இசைவாணர்கள்’ போன்றவர்கள் அடங்கிய தூதுக் குழுக்கள் ஆண்டுதோறும் அனுப்பப்பட வேண்டும். இந்நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்கும் தமிழரல்லாவர்களுக்கும் தமிழ்மொழி மீதான அக்கறை செலுத்துவதற்கு, தமிழ் கலை-இலக்கிய விழாக்கள் நடத்தலாம்.இது பிறர் நாட்டினரும் காண ‘இணையம்’,‘திரைப்படங்கள்’,‘தொலைக்காட்சி’, ‘வானொலி’, ‘பண்பலைகள்’ ஆகிய ஊடக வாயிலாகவும் இத்தகைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படலாம்.
- மேற்கண்ட நாடுகளில் உள்ள இந்தியத் தூதரகங்களில் தமிழ்க் கலை, பண்பாடு போன்றவைகளுக்குத் தனிப்பிரிவுகள் அமைக்க வேண்டும். இத்துறைகள் மூலம் அந்தந்த நாடுகளில் கலை-பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பரப்புவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
- தமிழ்மொழியை இளம்தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச்செல்ல, அவர்களது பெற்றோர்கள் தங்களது பிள்ளைகளுக்கு தமிழில் பெயர் வைக்கவேண்டும். வீட்டில் அனைவரும் தமிழில் பேசிப் பழக வேண்டும்.

VIII

நிறைவாக, உலகில் மொழி, இனம் ஆகிய அடிப்படையில் உருவாகியுள்ள நாடுகளைக் காணும் பொழுது – ஐரோப்பாவில் ‘போலந்து’, ‘இத்தாலி’, ‘துருக்கி’, ‘கிரேக்கம்’ போன்று வேறு பல ஐரோப்பிய நாடுகளுடன், ஆசியாவில் ‘இந்தோனேசியா’, ‘வியாட்நாம்’, ‘கொரியா’, ‘தாய்லாந்து’, ‘மியன்மார்’ (பர்மா), ‘ஈரான்’ ஆகிய நாடுகள் தமிழ்மொழிக்குப் பல படிகள் பின்னணியில் நிற்பதை நாம் காண்கிறோம்.

தமிழர்கள் மத்தியில் தாய்மொழியாகியத் தமிழ்மொழிப் பற்றிய முக்கியத்துவத்தை, மேற்கண்ட பல தகவல்கள்-சிந்தனைகள்–வரலாறுகள்–ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் சீரானக் கண்ணோட்டத்துடன் கண்டோம். தமிழ்மொழியின் மீது தமிழர்கள் எவ்வாறெல்லாம் பற்று வைக்கலாம்; முக்கியப்படுத்தலாம் முதலான தகவல்கள், சிந்தனைகள் இக் கட்டுரையில் முன்வைக்கப்பட்டன. இருப்பினும், இன்றைக்குப் பல்வேறு ஊடகங்களால் மனிதன் ஆட்படுகிறான்.

வானொலி–பண்பலை–தொலைக்காட்சி–திரைப்படம்–தினப்பத்திரிகைகள்–இலக்கியப் பத்திரிகைகள்–மின்னனு சாதனங்கள்–கணினி முதலான இணையச்சேவைகளும், கைபேசி–தொலைபேசி–குறுந்தகவல்–மின்னஞ்சல்–சுட்டுரை–புலனம் முதலான ஊடகங்கள் மனிதனுக்கு அத்தியாவசியத் தேவைகளாக மாறிவிட்டன. இந் நிலையில், தற்போதைய இளம்தலைமுறைகள் தாய்மொழியைத் தவிர்த்து, பிற மொழிகளில் நாட்டம் செலுத்துகின்றனர். அதற்குக் காரணம், நமது சமூக–சமுதாயபொருளாதாரச் சூழலும் நெருக்கடியுமே முக்கியக் காரணங்களாகும். இதனால், தமிழ்மொழிக்குப் பங்கம் விளையுமா? என்றால், அது காலத்தின் கையில்தான் இருக்கிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

நூல்கள்

அரங்கநாதன், மா. (தொ.ஆ.) (1985).*எண்பதுகளில் கலை, இலக்கியம் (கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்).* சென்னை: மூன்றில் வெளியீடு.

சோமலே. (1975). *தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும்.* சென்னை: பாரி நிலையம்.

நஜ்மா, மு. & கஸ்தூரி, மு மற்றும் பலர். (தொ.ஆ.) (2012). ஐரோப்பிய அமெரிக்கத் தமிழியல் அறிஞர்கள். சென்னை: பரிசல் வெளியீடு.

பிள்ளை, கே.கே. (2004).*தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும்*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
மதியழகன், ம. (1991).*நவீன இலக்கியச் சிந்தனைகள்*. மயிலாடுதுறை: ப்ரீத் வெளியீட்டகம்.
விமலானந்தம், மது.ச. (இ.ப.) (2017).*தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம்*. சென்னை: முல்லை நிலையம்.

இணையம்

https://www.pothunalam.com

http://www.tamilandam.com

https://alltamiltips.com

http://www.tamilvu.org/courses/degree/c011/c0114/html/c0114102.htm

https://tamil.examsdaily.in/tamilargalin-sirappugal-in-tamil

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

தமிழ்நாடகக் கலையின் தோற்றம் வளர்ச்சி

முனைவர் சு. இளவரசி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

ஜமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சி-20

கைப்பேசி : 97517 13856

மின்னஞ்சல் : ilavarasisubbaiah@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நாடகக் கலையின் தோற்றம் வளர்ச்சியை எடுத்து இயம்புகின்றன. நாடகத்தின் வளர்ச்சியினை இலக்கண இலக்கியங்களான தொல்காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தில் இச்சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

குறிச் சொற்கள்

தமிழ் நாடகக்கலை, நாடகம், கூத்து, வேத்தியல், பொதுவியல்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியத்தைப் பழங்காலம் தொட்டே இயல் தமிழ் இசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழ் என பாகுபாடு செய்துள்ளனர். மனிதன் அறிவு வளர்ச்சி தோன்றிய காலத்திலிருந்தே நாடகம் ஏதோ ஒரு முறையில் தோற்றம் பெற்றிருக்கின்றன. தமிழ் மொழியின் தனிச்சிறப்பு முத்தமிழ் என்று கூறலாம். இயல் தமிழுக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு இருப்பது போல் இசை தமிழுக்கும் நாடகத் தமிழுக்கும் இருந்துள்ளன. இதில் நாடகத் தமிழ் பழங்காலம் முதலே படிப்படியாக வளர்ச்சி அடைந்து வந்துள்ளன.

நாடகத்தின் தோற்றம்

இயலும் இசையும் சேர்ந்து கதையைத் தழுவி வரும் கூத்தே நாடகமாகும். 'நாடகம்'என்று வழங்குகின்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு அறிஞர்கள் பலவாறு பொருள் விளக்கம் தருகின்றனர். நாட்டின் சென்ற காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் வருங்காலத்தையும் தன்னகத்தே காட்டுவதால் நாடு+ அகம்- நாடகம் என்று ஆயிற்று 'நாடகம்' என்ற சொல்லுக்கு வேறு சொல் 'நட' என்று பாவாணர் கூறுகின்றார். சங்க பாடல்களில் அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் நாடகக் கூற்றாகவே வருவதால் அவற்றை நாடகத்தின் தனி நிலை பாடல்கள் என்பர். பழங்காலத்தில் தமிழறிஞர்கள் நாடக இலக்கியங்களைக் கலிப்பாவிலும் பரிபாடல்களிலும் இயற்றியுள்ளனர். இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திலும் நாடக காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்திலும் இச்செய்திகளை அறிய முடிகின்றது.

பழந்தமிழ் நூல்களில் நாடகம் பற்றியச் செய்திகள்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே நாடகக்கலை நன்கு வளர்ந்திருந்தமைக்கு சான்றாகிறது. சிலப்பதிகாரத்திற்கு முன்னே தோன்றிய தொல்காப்பியத்தில் நாடகம் என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் பட்டினப்பாலையில் நடனமாந்தரை' நாடக மகளிர்' என்றும் நடனத்தை நாடகம் என்றும் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவதைக் காணலாம்.. சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் ஏழு இடங்களில் நாடகம் என்ற சொல் நடனம் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் பெருங்கதையில்

“வாயிற் கூத்தும் சேரிப் பாடலும்
கோயில் நாடகக் குழுக்களும் ”[1]

என வரும் சொற்றொடர் கி. பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் நாடகம் நடிக்கப்பட்டதையும், நாடகக் குழுவினர்

இருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை நாடகம் என்னும் சொல் கூத்து என்பதை தான் குறித்துள்ளது. சோழர் காலத்தில் தொடர் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட முழு நாடகம் நடிக்கப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. "இராஜராஜ விஜயம் என்ற நாடகம் ஆண்டுதோறும் வைகாசி மாதம் நடைபெற்றதைகி. பி. 984-ஆம்ஆண்டு 'இராஜேந்திர சோழனின்' கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது. கமலாயப்பட்டர் என்பவர் எழுதிய 'பூம்புலியூர் 'நாடகத்தில் நடிப்பதற்காக மானியம் தரப்பட்ட செய்தியை1119- ஆம் ஆண்டு கடலூர் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது."[2] என பல கல்வெட்டுச் சான்றுகள் நாடக வளர்ச்சிக்கு தரப்பட்ட செய்திகளாகும்.

நாடகத்தின் வகைகள்

நாடகத்தின் வகைகளாக பழங்காலத்தில் இன்பியல் நாடகம் துன்பியல் நாடகம் என இரு வகையாக நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.இன்பமாக முடியும் வகையிலும், துன்பமாக முடியும் வகையிலும் நாடகங்களை இயற்றியுள்ளனர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் வேத்தியல், பொதுவியல் என இரு வகையில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.இக்கால இலக்கியங்களில் நாடகங்களின் வகைகளாக புராணம் நாடகம், வரலாற்று நாடகம், கற்பனை நாடகம், பக்தி நாடகம், சமுதாயம் நாடகம், சீர்திருத்த நாடகம், நகைச்சுவை நாடகம், பிரச்சார நாடகம், ஓரங்க நாடகம்,மேடை நாடகம், திரைத்தந்த நாடகம் ,உரைநடை நாடகம், செய்யுள் நாடகம் ஆகிய நிலைகளில்நாடகங்களை வகைப்படுத்தி உள்ளனர். இக்காலச் சூழலிலும் நாடகங்களின் போக்கும் சூழலும் இதற்குகேற்ப அமைந்துள்ளது என்பதை நன்கரியலாம்.

நாடகத்தின் வளர்ச்சி நிலை

பல்லவர் காலத்தில் ஏழாம் நூற்றாண்டில் மகேந்திரவர்ம பல்லவன் மத்த விலாசம் என்னும் நாடக நூலை எழுதியுள்ளார். இன்னிசைக் கூத்து, வரலாற்று கூத்து என இருவகை நாடகம் மரபுகளும் இக்கால பகுதியில் இருந்தன. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் சோழர் காலத்தில் ராசராச சோழன் ஆட்சிக்காலத்தில் இராசராசேச்சுவர நாடகம் நடைபெற்றதாகக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதியில் தொண்டி நாடகங்கள் தோன்றின. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பெரும்பாலான நாடகங்கள் மகாபாரதம், இராமாயணம் முதலிய காவியங்களின் கதைக் கூறிலிருந்து படைக்கப்பட்டன.

தொல்காப்பியத்தில் நாடகக் கூறுகள்

தமிழ் நூல்களில் முதலாவதான தொல்காப்பியத்தில் 'நாடகம்' என்ற சொல் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் வருகின்றது. அவற்றில் மூலம் நாடகத்தைப் பற்றி அதிகமாக அறிய முடியாவிட்டாலும் நாடகக்கலைபழங் காலத்தில் நன்னிலையில் இருந்தது என்று அறிய முடிகிறது.

"நாடக வழக்கினும் உலகியல் விளக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர் "[3]

என்பது தொல்காப்பியம்நூற்பா விளக்குகின்றது.மனிதனது இன்ப வாழ்வைச் சிறப்பாக விளக்க முற்படுவது நாடக வழக்கமாகும். ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கவர்ச்சியுடனும் சுவைகளுடனும் நாடகத் தன்மையோடு விளக்குவதையே தொல்காப்பியர் நாடக வழக்கு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றைய காலச்சூழலிலும் மேடைகளில் சுவையூட்டும் தன்மைகளை உடைய நிகழ்ச்சிகளை மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். அந்நிகழ்வுகள் தான் மேலும் சிறப்படைகின்றன.

சிலப்பதிகாரத்தில் நடனக் கலை

இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகம் என்னும்சொல் கூட நாட்டியத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது., நாடக மடந்தையர் எனக் குறிப்பிடுவது நாட்டிய மடந்தையரையே ஆகும். அரங்கு ஆடுதல் என்று வருவன எல்லாம் நாட்டியம் என்ற கருத்தில் வருவதாகும்.

"நாடகமடந்தையர் ஆடு அரங்கு"[4]

என்ற சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதையில் நாடகம் என்பது நாட்டியம் கலைகளாக அரங்கேற்றியது. அரங்கேற்று காதையில் மாதவி அரங்கேறி ஆடினாள்என்று கூறப்படுகிறது. இதை நாட்டியக்கலை பற்றியனவே,

"நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்துக்

காட்டினள் ஆதலின்" [5]

இதை அரங்கேற்றுக் கதையின் இறுதியில் இளங்கோவடிகள் இவ்வரிகளில் விளக்குகிறார்.

சங்க இலக்கியங்களில் நாடகம்

இலக்கியங்களில் நாடகத்தின் பற்றியச் செய்திகளை அறியலாம். நடிப்பில் இரண்டு வகை உண்டு. கருத்துக்களை நடித்தல், கதைகளை நடித்தல் என்றும், கருத்துக்களை நடித்துக் காட்டுவதற்கு நாட்டியம் என்றும், கதைகளை நடித்துக் காட்டுவதற்கு நாடகம் என்று பெயர் சொல்வதுண்டு. சங்க காலத்தில் இவை இரண்டுமே கூத்து என்னும் பெயரால் வழங்கி வந்தது. கூத்து என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் ஓர் இடத்தில் மட்டும் இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை

"வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்

வீழ்க்கை பெருங்கருங்கூத்து" [6]

என்ற கலித்தொகை வரிகளால் அறியலாம்.

கூத்து

பண்டைய காலத்தில் பொழுது போக்குவதற்காக நாடகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பல வேடங்கள் போட்டு நடித்தார்கள். அவர்களே கூத்தர்கள் ஆவர். கூத்தர் என்பதற்கு நடிப்பவர் என்பது பொருள் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான கூத்தராற்றுப்படை (மலைபடுகடாம்)இந்த கூத்தர்களை பற்றிய செய்திகள் கூறுகின்றது. சங்க காலக்கூத்துப் புலவர்கள் கூத்தனார் என அழைக்கப்பட்டனர். இதனை வள்ளுவர்

"கூத்தாட்டு அவைக்கூழாத்து அற்றே பெருஞ் செல்வம்

போக்கும் அதுவிளந்தன்று" [7]

என திருக்குறள் குறிப்பிடுகின்றது. இக்குறளால் கூத்தர்கள் நாடகம் அரங்கம் வைத்து ஆடினார்கள் என்பதையும், அவர்களின் ஆட்டத்தை மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச்சென்று கண்டு களித்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. கூத்துஎன்னும் சொல் நாட்டியம் நாடகம் ஆகிய இருகலைகளுக்கும் பொதுவானதாகவே வழங்க பெற்றுள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் ஆன குறுந்தொகையில் கூத்தினை பற்றியச்செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளது. அவை,

"வணங்கு இறைப்பணைத்தோலள் எல்வளை மகளிர்

துணை நாளும் வந்தன் அவ்வரைக்

கண் பொர,மற்று அதன் கண் அவர்

மனம் கொளற்குஇவரும் மன்னர் போரே" [8]

என குறுந்தொகை பாடல் வரிகள் கூத்து வகையினை 18 இடங்களில் சுட்டுகின்றன.என்றும் பல இடங்களில் பல கிராமங்களில் திருவிழா காலங்களில் கூத்து, மேடை நாடகங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. மக்கள் அவற்றை கலை உணர்வுடன் இன்றும் ரசித்து வருகின்றனர்.

சீவக சிந்தாமணியில் நாடகம் பற்றிய குறிப்பு

கூத்துக்களைப் பற்றியச்செய்திகள் சீவக சிந்தாமணியில் இடம்பெற்றுள்ளது. சீவகன் தான் பெற்ற வெற்றிக்கு துணை புரிந்த நண்பர்களுள் ஒருவனான சுதஞ்சணன் என்பவனுக்கு கோவில் கட்டி அதில் அவன் உருவத்தை பொன்னால் செய்து வைத்தான். சுதஞ்சணன் வாழ்க்கை வரலாற்றை நாடகமாக எழுதி அதை நடிப்பதற்கு ஏற்பாடும் செய்தான் என்று சீவக சிந்தாமணி குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

"பேரிடர் தன்கண்பெரும்புணையாழ்தோழற்கு

ஓரிடம் செய்து பொன்னால் அவனுக்கு இயற்றி ஊரும்

பாரிடம் பரவ நாட்டி அவனது சரிதை எல்லாம்

தாருடைமார்பன்கூத்துத்தான்செய்துநடாயினானே" [9]

என்ற பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. இவற்றின் வாயிலாக நாடகக்கலையின் சிறப்பினை அறிய முடிகிறது.

பல்லவர் காலத்தில் நாடகம்

மன்னர்கள் காலத்திலும் ஐரோப்பியர் காலத்திலும் நாடகங்கள் இடம் பெற்றுள்ளது. அவை பல்லவர் காலம், சோழர்கள் காலம் நாடகங்கள், நாயக்கர் கால நாடகங்கள், மராட்டியர் வளர்த்த நாடக கலை, ஐரோப்பியர் கால நாடகங்கள் மன்னர் காலத்தில் ஆறு நிலைகளில்நாடகம் பெற்ற சிறப்புகளை விளக்க பெறுகின்றன. கி.பி. 3-7 ஆம்நூற்றாண்டுகளில் நடிப்பும் உரையாடலுக்கும் தனி வடிவமாக நாடகம் வளர்ச்சி பெற்றது. மகேந்திரவர்ம பல்லவன் கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் மத்த விலாச பிரகசனம் என்ற நாடகத்தை இயற்றினான். பல்லாவரம், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில் உள்ள குகைக்கோயில்களில் காணும் கல்வெட்டுகள் இதனை குறிப்பிடுகின்றன. மத்த விலாசம் என்னும் சொல் மாமண்டூர் குகை கோயிலில் வடமொழியில் அமைந்த கல்வெட்டுகளில் மத்த விலாச பிரகசனம் என்ற சொல் உள்ளது. இக்கோவில் மகேந்திரன் காலத்தில் உருவானதாகும். இதனைக் குறிப்பிடும் நாடகவியல் நூற்பா

"நகைச்சுவை தன்னை மிகுத்துக்காகாட்டி
ஒன்றேயாதல்இரண்டேயாதல்
அங்கங்கொண்டதரும்பிரகசனம்" [10]

மத்த விலாச பிரகசனத்தில்நகைச்சுவை அங்கதம் இரண்டும் நிறைந்துள்ளன. இக்கால நாடகங்கள் மேடையில் நடிக்கப்பட்டதோடு படிப்பதற்கு உரிய நாடகங்களும் தோன்றியிருந்தமையை இவ்வுலகினால் அறிய முடிகிறது.

இன்றைய சூழலில்நாடகக்கலை

இன்றைய காலங்களில்நாடகங்களுக்கு தனி முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகின்றனர். நவீன கால வளர்ச்சி முறைக்கேற்ப நாடகத்துறையும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. பல நவீன கருவிகள் துணையோடு பல திரைப்படங்கள் வந்தாலும் அதன் மூலக்கருவி இந்த நாடகக் கலை. மேடையில் அரங்கேறிய இக்கலை இன்றும் பல இடங்களில் திருவிழாக்கள் காலங்களில் நாம் புராண நாடகங்களை இன்றும் ராமாயணம், வள்ளி தெய்வானை போன்ற நாடகங்களை நாடகக் கலைஞர்கள் வேடமடைந்து நடித்துக் காட்டும் நிலைகளைக் கண்டு களிக்கலாம்.

இன்று பெரிய திரையில் தோன்றிய பல கலைஞர்கள் அன்று மேடை நாடகங்களில் தோன்றியவர்கள் தான் அத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த மனிதர்கள் நாடகவியல் துறையில் இருந்து உள்ளார்கள் என்பதற்கு சான்றளிக்கின்றது. மேலும் நாடகக்கலை வளர்ச்சி பெற நாம் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பெருங்காதை - 88-89 வரி
2. இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் நாடகக் கலை - 2 பக்
3. தொல்காப்பியம் பொருள் நூற்பா - 53
4. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றும் காதை - 122
5. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றம் காதை 158 - 159
6. கலித்தொகை - 65 வரி
7. திருக்குறள் எண் - 332
8. குறுந்தொகை பாடல் எண் – 365 வரி
9. சீவக சிந்தாமணி - 2573 வரி
10. நாடகத் தமிழ் - 83 பக்

துணை நூல் பட்டியல்

1. தொல்காப்பியம் - இளம்பூரனார் உரை, தமிழ் மறை பதிப்பகம், சென்னை-17, முதற்பதிப்பு - 2003
2. சிலப்பதிகாரம் - மாணிக்கவாசகம். ஞா, உமா பதிப்பகம், சென்னை-01, ஆறாம் பதிப்பு டிசம்பர் - 2010
3. சீவக சிந்தாமணி - புலவர் அரசுபொ. வேசோமசுந்தரம், கழக வெளியீடு, சென்னை - 1. மூன்றாம் பதிப்பு டிசம்பர் 1959
4. பெருங்கதை – மயிலே சீனி வெங்கடசாமி, பாரி நிலையம் சென்னை - 1, முதற் பதிப்பு டிசம்பர் – 1959

5. கலித்தொகை-புலியூர் கேசிகன், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை - 98, இரண்டாம் பதிப்பு ஜனவரி - 1981
6. குறுந்தொகை - சண்முகப்பிள்ளை. மு, தமிழ் பல்கலைக்கழகம், மறுதோன்றி அச்சகம், தஞ்சாவூர், முதல் பதிப்பு - 1985.
7. திருக்குறள் - தேவநேயப் பாவாணர். ஞா, தமிழ்மணி பதிப்பகம், சென்னை - 14, முதற் பதிப்பு – 2010

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

இலக்கியங்களில் ஆடைகள்

ஆய்வாளர்
பெ. தீபா
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்(முழுநேரம்),
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி,
கிண்டி,சென்னை-32 .
மின்னஞ்சல்முகவரி: deeparajini1991@gmail.com
அலைபேசி எண்: 9626798916.

நெறியாளர்
முனைவர் மோ. ரூபா
உதவி பேராசிரியர் தமிழ் துறை,
செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி
கிண்டி,சென்னை-32.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்களில் ஆடைகள் என்னும் இத்தலைப்பில் ஆடையை குறிக்கும் பல வகையான சொற்கள் இருக்கின்றன. அவை தழையாடை, அறுவை, ஆடை, உடை, தூகில், கச்சை, கலிங்கம், பஞ்சி, பட்டு இவை போன்று பல சொற்கள் இருக்கின்றன. இதில் மேலே குறிப்பிட்ட சொற்கள் மட்டும் பயின்று வரும் சங்க இலக்கியம், சங்க மருவிய இலக்கியம், ஐம்பெரும் காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம், சமய இலக்கியங்கள், பெருங்கதை ஆகியவற்றிலிருந்து பாடல் சான்றுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையின் மூலம் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை, பண்பாடு தொடக்க காலத்தில் இருந்து தற்போது வரை வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

குறிச்சொற்கள்

ஆடைகள், ஆடை, சங்க இலக்கியம், உடை, பருத்தி ஆடை, பட்டாடை

முன்னுரை

இலக்கியங்களில் ஆடைகள் என்னும் இவ்வாய்வு கட்டுரையில் சங்க இலக்கியம்,பக்தி இலக்கியம், காப்பியம், இரட்சணிய யாத்திரிகம், சீறாப்புராணம் ஆகியவற்றில் ஆடை பயன்படுத்தி உள்ள அமைப்புகளையும், என்னென்ன ஆடை வகைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை ஆதி காலம் முதல் இன்று வரை வளர்ச்சியடைந்ததை இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆடை

சங்க இலக்கியம் என்பது பழம் பெரும் இலக்கியமாகும். இவ்விலக்கியத்தில் தழையாடை முதல் பட்டாடை வரை ஆடைகள் பல பெயர்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.அவை,

தழையாடை

சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றில் தழையாடையணிந்த மக்கள் மரத்தின் இலை, பூ, தழைகளை கொத்து கொத்தாக சேர்த்து கட்டி இடையில் அணிந்து கொண்டனர்.

"தழைஅணிந்து அலமரும் அல்குல் தெருவின்"(நற்.320:3)

இப்பாடலடி தழையாடை அணிந்ததற்கான சான்றாக விளங்குகின்றது.

அறுவை

சங்க இலக்கியத்தில் அறுவை என்பது ஆடையை குறிக்கும் மொழியாகும்.அறுவை என்பது சங்கப்பாடல் பலவற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.

"தூவெள்ளறுவை மாயோற்குறுகி"(புறம்.291:2)

என்ற அடியில் வெள்ளை நிறமுடைய ஆடையை அணிந்துள்ளனர் என்பது விளங்குகின்றது.

ஆடை

ஆடை என்ற சொல் அப்படியே சங்கமருவிய இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளது.

“சிலைவில் பகழிச்செந்துவர் ஆடை”(ஐக்.363)

ஐங்குறுநூறு பாடல் வழியாக சிவப்பு நிறத்தில் ஆடை அணிந்துள்ளனர் என்று புலப்படுத்துகின்றது.

உடை

பத்துப்பாட்டில் நக்கீரரால் இயற்றப்பட்ட திருமுருகாற்றுப்படையில் உடை பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

“புகை முகந்தன்ன மாசில் தூஉடை”(திருமுருகு.138)

இவ்வடியில் முருகனுக்கு அணியும் உடை குற்றமற்றதாக இருப்பதாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

கச்சு

சங்க இலக்கியத்தில் அகநானூற்றில் கச்சு என்பது மார்பில் அணியும் ஆடை வகை என்பதை

“கச்சினன் கழலினன் தேம் தார் மார்பின்ன” (அகம்.76:7)

இப்பாடல் வழி எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

கச்சை

கச்சை என்பது புடவை வகையைக் குறிக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல் இருப்பினும், ஒரு பாடலை இங்கு சான்றாக கொடுக்கப்படுகின்றன.

“வண்ணவரி வில்லேந்தி அம்பு தெரிந்து
நுண் வினைக்கச்சைத் தயக்கறக் கட்டி” (குறிஞ்சி.124-125)

கச்சையாடையை மக்கள் அணிந்துள்ளனர் என்பதை குறிஞ்சிப்பாட்டு வழி புலனாகின்றது.

கலிங்கம்

கலிங்கம் என்னும் கிளவி சங்க இலக்கிய பாடலில் ஏராளமாக இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றில் சில பாடல்கள்,

“கழுவுறு கலிங்கம் கடுப்பச்சூடி” (பதிற்று.8: 6)
“நீலம் நாகம் நல்கிய கலிங்கம்”(சிறுபாண்.95)
“ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்”(பெரும்பாண்.469)
“சோறமை வுற்ற நீருடை கலிங்கம்”(மதுரைக்.721)

இப்பாடல் அடிகள் சங்க இலக்கியத்தில் கலிங்கம் என்னும் ஆடை பயன்படுத்தியதை மெய்பிக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் துகில்

துகில் என்பது ஆடையை குறிக்கும் கிளவி. சங்க இலக்கியத்தில் எவ்வாறெல்லாம் துகில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை பாடல் வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

“துகில் சேர் மலர்போல் மணிநீர் நிறைந்தன்று”(பரி.12:93)
“அந்துகில் போர்வை அணி பெறத்தைஇ”(கலி.65:4)
“துகில் முடித்துப் போர்த்த தூங்கல் ஓங்கு நடை”(முல்லை.53)
“பூந்துகில் மரீஇய ஏந்து கோட்டல்குல்”(நெடுநல்.145)

பல்வேறு பாடல்கள் வழி துகிலாடை பயன்படுத்தி மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பஞ்சாடை (பருத்தி ஆடை)

பஞ்சிலிருந்து நூல் நூற்று அதிலிருந்து ஆடை நெசவு செய்து உடுத்தியுள்ளனர் என்பது சங்க பாடல்கள் மூலம் விளங்குகின்றது.கணவனை இழந்த பெண்கள் கொட்டையில் இருந்து பஞ்சை நீக்கி நூல் நூற்கும் பணியை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர்.இவர்களை கைம் பெண்கள் என்றும் அழைக்கப்படுள்ளன.

“தாழிமுதற்கலித்த கோவிலைப் பருத்தி”(அகம்.129:7)
“வில்லெறு பஞ்சியின்”(அகம்.133:6)
“எஃகுறு பஞ்சிற்று ஆகி”(நற்.247:4)

"ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் போல்" (நற்.353:1-2)

"பருத்தி பெெண்டின் பனுவல் அன்ன"(புறம்.125:1)

"பஞ்சாகி நூலாய்ப் பல பாடுநீ படுதல்"(செங்குந்தர்துகில்விடுதூது.204)

பஞ்சியிலிருந்து நூல் நூற்று அக்காலத்தில் ஆடை அணிந்துள்ளர். நம் நாட்டின் தட்பவெப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற ஆடையாக பருத்தி ஆடைகளே திகழ்கின்றன.பெரும்பாலும் கோடை காலங்களில் மக்களின் தேடலாக பருத்தி ஆடை உள்ளது.

கரைய பட்டுடை நல்கி"(பொருநர்.155)

"பட்டு நீக்கித் துகிலுடுத்தும்"(பட்டினப்.107)

"வட்டும் வழுதுணையும் போல் வாரும் வாழ்வாரே

பட்டும் துகிலும் உடுத்து"(நாலடி.264)

இச்சங்க பாடல்கள் சங்கமருவிய பாடல் போன்றவற்றில் பட்டாடை உடுத்தப்பட்டதை OOவலியுறுத்துகின்றன.

காப்பியங்களில் ஆடை

ஐம்பெரும் காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம் இரண்டிலும், தழையாடை, துகில், கச்சை, கலிங்கம், பஞ்சி, பட்டுப் போன்ற ஆடைகள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைப் பாடல் வழி அறிய முடியும்.

"பைந்தழை அல்குல் பாவாய்" (சீவக.1499)

"வண்ண வறுவையர்

வளந்திகழ் மறுகு"(மணி.28:53)

"திரை நீராடை யிருநில மடைந்த"(சிலம்பு.4:7)

"மேயுடை அணிந்தகணி வேளையிது என்றான்"(சூளா.1098)

"கலாவப் பல்காழ் கச்சு விரிந்திலங்க" (பெருங்.5.1:138)

"நுண் கலிங்கமொன்று சேர்த்தி"(சூளா.1538)

"துகில் கொடித் தொகுதியுந் தூய சுண்ணம்"(நீல.26)

"பஞ்சி அடிவஞ்சியர்கள் மொய்த்தன் பறித்தர்"(கம்ப.5442)

"பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்" (சிலம்பு.5: 16)

"பூம்பட்டு எழினி வீழ்த்தார்"(சீவக.740)

இவ்வடிகளிலிருந்து ஆடை வகைகள் பல இருந்தமையை காப்பிய இலக்கிங்கள் வழி தெளிவாகின்றது.

சமய இலக்கியங்களில் ஆடை

சமயம் மக்கள் பின்பற்றும் ஒன்றாக உள்ளது.அதில் இந்து சமயம், கிறிஸ்துவம், இஸ்லாம் போன்ற சமயத்தையே நம் நாட்டில் பெரும்பான்மையான மக்கள் சார்ந்திருக்கின்றன. இந்த மக்களுக்காக படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களிலும் ஆடைகளை பலவகையான சொற்களால் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை இவ்விலக்கியங்கள் வழியாக தெரிந்து கொள்ளலாம்.

"தழைப்பீலி மரவுரி மேல்சார எய்தி"பெரிய.697,கண்.48)

"தழைசெறி மரவ மாலை தயங்கு திண் புயாத்தார்"(சீறாப்.4849)

"பொன் திகழ் அறுவை சாத்திய பூங்கச்சி பொலிய வீக்கி"(பெரிய.414,இயற்கை.11)

"காசை ஆடை மூடி ஓடி" (நாலா.திவ்.1059)

"ஆர் கொலாமிவர் ஆடை உடை நடை" இரட்சண்.2442)

"உடை ஒழிந்தொரு பேச்சு இடை"(பெரிய1355. திருநாவு.85)

"நன்னலத்துவூண் உடை தெரிந்து அளிப்பர்" (இரட்சண்.309)

"கச்சையை இறுக்கிக் கட்டி கால நிலைத் தூன்றிக்கையில்"(இரட்சண்.1139)

"ஆடல் கலிங்கம் அழித்து ஆயிரம் ஆகை கொன்ற" (தமிழ் விடு. 58)

"மறைவிலாது கண்டணி துகில் கொடுதனி" (சீறாப்.648)

"பஞ்சணைப் பொருந்தாரிரு விழி துயிலார்"(சிறாப்.1015)

"பரவு சேரன் தனக்கு உனக்கு பைம்பொன் காணம் பட்டாடை"(பெரிய.3779 கழற்றி.27)

"பட்டு உடுக்கும் அயர்த்து இரங்கும் பாவை பேனாள்"(நால.திவ்.2062)

"பட்டு டையனராய் சாந்தம் பழகு தோளினராய் வாய்ந்த" (சீறாப்.405)

"விலை வரம்பிலா வெண்ணிலை அங்கி மேல் இட்டர்"(இரட்சண்.742)

'விலை வரம்பிலா'என்பது உயர்ந்த விலை மதிப்பற்ற ஆடை என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. விலை உயர்ந்த ஆடை என்பது பட்டாடை மட்டுமே, தற்போது வழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றது மேலே குறிப்பிட்ட பாடல்கள் அனைத்தும் ஆடை பற்றிய பல்வேறு சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை சமைய இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

நிறைவுரை

'இன்றைய செய்தி நாளைய வரலாறு' என்பதைப் போல் இலக்கியங்கள் மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மக்களின் பண்பாட்டை அறிய வேண்டும் என்றால் இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு பொருள் பல சொல் என்பது தமிழில் உள்ள சிறப்பான வழக்கு. இந்த அடிப்படையில் ஆடை என்பதை மக்கள் பல்வேறு சொற்களில் அழைத்துள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்கள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. இராதாகிருஷ்ணன், தமிழ்விடு தூது, முல்லை நிலையம், சென்னை.
2. கமலக்கண்ணன் இர.வ, நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை.
3. சண்முகம் பிள்ளை (ப.ஆ) பத்துப்பாட்டு (தொகுதி:1,2), முல்லை நிலையம், சென்னை.
4. தெய்வச் சேக்கிழார், பெரிய புராணம், சைவ நூல் அறக்கட்டளை, சென்னை.
5. நாகராசன்.வி(உ.ஆ), குறுந்தொகை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை.
6. மாணிக்கவாசகன்.ஞா(உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம், உமா பதிப்பகம், சென்னை.
7. விஸ்வநாதன் அ.(உ.ஆ),கலித்தொகை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை.
8. ஷைகு அப்துல் காத்ரு நாயனார் லெப்பை .மு, அய்யத்துல் இஸ்லாம் பிரெஸ் 1910, சென்னை.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

நாட்டார் மக்களின் வழிபாட்டுக் கதைகளில் தெய்வ வரலாறுகள்

முனைவர் சு. பால்பாண்டி
உதவிப் பேராசிரியர்
அறிவியல் மற்றும் மானுடவியல் புலம்
எஸ். ஆர். எம். நிகர்நிலைப் பல்கலைக் கழகம்
சென்னை- 600026
மின்னஞ்சல்: palpandis@srmist.edu.in

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சிறுதெய்வங்களாக விளங்கும் நாட்டார் தெய்வங்கள் அனைத்தும், காட்சியுரு தந்து தோன்றி மறைந்தனவேயாகும். இதற்கு அடுத்தநிலையில், 'கொலை, கொள்ளை, சத்தியம் காத்தல்' என்ற நிலைகளிலும் மனிதர்கள் தெய்வங்களாக வழிபடப் படுகின்றனர். மனிதர்கள் தெய்வங்களாக விளங்கும்போது. 1)தெய்வத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு இருத்தல், 2) தெய்வத்தை விட்டு தனியே இருத்தல் என்ற நிலைகளில் காணப்படுகின்றனர். நாளடைவில் பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வழி வகுக்கின்றது. இதை மக்களின் புராணக் கதைகளும், வாய்மொழிக் கதைகளும் உணர்த்துகின்றன.

கருத்திறச் சொற்கள்

நாட்டார்கள், நாட்டுப்புறம், தெய்வங்கள், வழிபாடுகள், கதைகள், தோற்றம், ஆவி, அச்சம்

முன்னுரை

நாட்டார் மக்களின் வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் எல்லாம் பெருந்தெய்வ, சிறுதெய்வ நோக்கில் அமைந்தாலும், இரண்டுக்கும் ஒரே நிலையில் தோற்றமும் அமைகின்றது. தெய்வங்கள் மக்களின் கனவு, எதிர்பாராத சம்பவம் என்ற செயல்களின் மூலம் தோன்றி மறைந்து விடுகின்றன. இவற்றை, மெய்மைப்படுத்தும் காரணமாக ஆவி ஒன்றினை நிலைநிறுத்திக் கொள்கின்றனர்அச்செயலே, ஆவியின் மேல் அச்சமுற்று தனக்குத் தீங்கு நிகழாமல் இருக்க வழிபடத் தொடங்கியது எனில், ஓர் இடத்தில் தெய்வ வழிபாடு தொடங்குவதற்கு முன், அங்கு ஆவியானது தோன்றி மனிதர்களுக்கு ஏதாவதொரு வடிவில் (குரலாகவோ, உருவமாகவோ) காட்சி அளித்து மறைந்துவிடும். அந்த இடத்தில் அங்கு வாழும் மக்கள் வழிபடத்தொடங்கினர் என்பது, விருதுநகர் நாட்டுப்புறமக்களின் வாய்மொழிக் கதைகளினால் தெய்வ வரலாறுகளை அறிதல் ஆய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வின் பயன்கள்

நாட்டார்கள் உறவுமுறை போன்று தெய்வங்களும் தங்களுக்குள் உறவுமுறைகளை வைத்திருப்பதாக ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நாட்டுப்புறக் கதைகளில் வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள்

சக்தி மாரியம்மா

சிவயோக ஞானசித்தர் சுமார் நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத் தென்தமிழ்நாட்டில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் ஒரு பகுதியாகிய சதுரகிரி மகாலிங்கம் மலையில் கடுந்தவம் மேற்கொண்டு அன்னை பராசக்தியிடம் 'நான் யோக நிஷ்டையடையும் இடத்தில் என் அன்னை பராசக்தி - சிவசொரூபியாக பீடமிட்டு அமர்ந்து அருள் பாலிக்க வேண்டும் என்று வேண்ட, அதற்கு அன்னை ஐந்து நதிகள் சங்கமிக்கும் புண்ணிய பூமியில் நான் ஐக்கியம் 'ஆவேன்' என்று

பதில் கூறியது. அன்னை பராசக்தியின் வார்த்தைகளை ஏற்று அங்கிருந்து ஐந்து நதிகள் சங்கமம் ஆகின்ற ‘இருக்கன்குடி’ என்ற இடத்தைக் தேர்வு செய்தது. அந்த இடத்திலேயே தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டார் ஞானசித்தர்.

இந்த நிலையில், “நாடெங்கும் ஊழிப்பிரளயம் ஏற்பட்டு காட்டாற்று வெள்ளத்தால் நாட்டின் பல கிராமங்கள் அழிந்தன. அந்தப் பெருவெள்ளத்தால் இழுத்து வரப்பட்ட அன்னை பராசக்தியின் உருவச்சிலை ‘சித்தர் ஐக்கியமாகிய இடத்தை அடைந்ததும் வெள்ளத்திலிருந்து விடுபட்டு சுழலெடுத்து பூமிக்குள் புதைந்துக் கொண்டது”[1] எனப் புராணச் செய்தி கூறுகின்றது.

இன்னொரு புராணக்கதை பின்வருமாறு

“அர்ச்சுனா நதியின் கரையில் இருக்கும் இருக்கன்குடி கிராமப் பெண்கள் சாணம் சேகரித்துவிட்டு சாணக்கூடையை மட்டும் தரையிலிருந்து எடுக்க முடியவில்லை. சாணத்தையெல்லாம் அகற்றிய பிறகும் எடுக்க முடியவில்லை. எனவே, பெண்கள் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாயினர். அவ்வழியே வந்த ‘சக்காபுக்க’ என்ற அரிசன சாதியைச் சார்ந்த முதியவர் பெண்களிடம் காரியத்தை வினவ பெண்கள் விசயத்தை முதியவரிடம் கூறுகின்றனர். அவர், அவ்வூரின் இல்லத்து பிள்ளைமாரிடம் விசயத்தை எடுத்துக்கூறுகின்றார். அதைத் தொடர்ந்து வந்த மண்வெட்டியால் அந்த இடத்தைத் தோண்டுகின்றனர். அவ்பொழுது திடீரென ‘ரத்தக் கசிவு’ ஏற்பட்டதைக் கண்டு அனைவரும் அதிர்ச்சி உற்றார்கள். இதைக் கண்ட எல்லோரும் பயந்து நிலைதவறிய போது, இல்லத்துபிள்ளை என்பவர் ‘இதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்; நீங்கள் விலகிக் கொள்ளுங்கள் என்கின்றார். ஒருநாள் இல்லத்து பிள்ளையிடம் ரத்த கசிவு ஏற்பட்ட இடத்தில் தனக்கு ரத்தப்பலி தந்தால் உங்கள் குலத்தையும் தன்னை நாடிவரும் மக்களையும் வளமாக்கி வாழவைப்பேன் என்று இல்லத்து பிள்ளையிடம் அசரீரி ஒலி கேட்டது. இதைக் கேட்ட இல்லத்து பிள்ளை கருவுற்ற தன் மனைவியையே பலிகொடுத்து விடுகின்றார். பின் தன் மனைவியின் நினைவில் சக்தியை வளரச் செய்து சிறு பீடம் அமைத்து வழிபட்டார்”[2] எனச் சுட்டுகின்றார்.

பல ஆண்டுகள் ஆனபோது பீடத்தின்மேல் சக்தியாக மாரியம்மனின் உருவச்சிலை அமைத்து தன் மனைவியின் ஆசைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஆபரணங்களை அணிவித்து பூசைகள் செய்கின்றார். இத்தெய்வம் இன்றும் கருவுற்ற பெண்ணின் கோலத்துடன் காட்சியளிக்கின்றது. இத்தெய்வம் பெண்களுக்குப் பிள்ளை வரம் கொடுப்பதாக மக்கள் நம்புகின்றனர். இத்தெய்வம் குறித்த இன்னொரு கதை பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

ஒரு நாள் அக்கோயில் பூசாரி அம்மனுக்குப் பூசை செய்வதற்காகப் பூசைப்பொருட்களைக் கொண்டு செல்கையில், ஆற்றில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டது. அவர் அப்போது வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்ட பூசைப் பொருட்களை நினைத்து மூன்று நாட்களாக உணவருந்தாமல் கவலையுடன் இருக்கின்றபோது, அம்மன் ஆவியாக பூசாரியின் மனக்கண்ணில் தோன்றி கவலைப்படாமல் இரு; எல்லாப் பொருள்களும் பாதுகாப்பாக உள்ளன”17 என்று கூறியதாக அவ்வூர் மக்கள் இன்றும் நம்புகின்றனர். இக்கோயிலை இருக்கன்குடி மாரியம்மன் அல்லது சக்தி மாரி அல்லது பராசக்தி என்றெல்லாம் மக்கள் அழைக்கின்றனர்.

சங்கிலிக் கருப்பசாமி

பல வருடங்களுக்கு முன்பு அழகாபுரி என்ற ஊர்க்குக் கிழக்குத் திசையில் ஒரு கிராமம் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தக் கிராமத்தின் காவல்தெய்வம் சங்கிலிக் கருப்பன்ஆகும். அத்தெய்வத்திற்கு ‘ஆடு, மாடு, பன்றி’ களைப் பலியிட வேண்டுமென்று, அத்தெய்வம் பூசாரியிடம் (வந்து) கேட்டது. இச்செய்திகளை அறிந்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அதற்கு முடியாது என்று மறுத்துவிடுகின்றனர். சில ஆண்டுகள் கழித்து பஞ்சம் ஏற்படுகின்றது. எனவே, அவ்வூரிலுள்ள மக்கள் பஞ்சம் பிழைக்க வேறொரு இடத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

ஆனால் அந்தக் கிராமத்தில் எங்கும் செல்லாமல் சில பள்ளர் இன மக்கள் வாழ்கின்றனர். அவ்வினத்தின் ஒரு குடும்பத்தில் தன்னை வழிபட வேண்டி சங்கிலி கருப்பசாமி வேண்டுகின்றது. மேலும் குழந்தையில்லாத அக்குடும்பத்திற்குக் குழந்தை வரமும், அக்குடும்பம் வளம்பெற தேவையான பிற வரங்களையும் அத்தெய்வம் அளிக்கின்றது. “குழந்தைகள் பெரியவர்கள் ஆனபோது, தெய்வத்திற்கு வழிபாடு நடத்திய தந்தை இறந்துவிடுகின்றார். எனவே, அத்தெய்வத்தை வழிபடாது விட்டுவிட்டு அவர்கள் வேறுறொரு இடத்திற்குச் சென்று விடுகின்றனர். தொடர்ந்து சங்கிலி

கருப்பன், ஆசாரி இனத்தைச் சார்ந்த ஒருவரின் கனவில் தோன்றி தன்னை வழிபடுமாறு வேண்டி மறைகின்றது. வழிபட்ட ஆசாரியும் இறந்துவிடுகின்றார். இதன் பின்னர் ஆசாரியின் வாரிசிடம் முன் (கனவு அல்லது நேரில்) தோன்றி தன்னை வழிபடுமாறு கேட்கின்றது. அதற்கு ஆசாரி மகன் நீ எனக்கு என்ன தருவாய்?என்று கேட்க அதற்கு நீ கேட்டதைத்தருவேன்" [3] என்று கூறிவிட்டு மறைகின்றது. பின்னர் தெய்வத்தின் அருள்பெற்று வழிபாடு நடத்தி வருகின்றனர் என்று வெள்ளையம்மாள் குறிப்பிடுகின்றார்.

நொண்டி முத்தையா

முத்தையா என்பவர் மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள சுருளி என்ற ஊரில் குடியிருந்திருக்கின்றார். இவர் தேவர் சாதியைச் சோந்தவர். இவர் அவ்வூரைச் சார்ந்த ஆசாரி இனப்பெண்ணுடன் காதல் கொள்கிறார். அந்தப் பெண்ணிற்கு ஐந்து சகோதரர்கள் இருந்தனர். இருகுடும்பத்தாரும் இவ்விருவரின் காதலை விரும்பவில்லை. எனவே, பெண்ணின் குடும்பத்தார் இவர்களது காதலைப் பிரிக்க எண்ணினர். "முத்தையா தன் காதலியை அழைத்துக் கொண்டு கூமாப்பட்டிக்கு வந்து சேர்கின்றார். ஆனால் ஊர் மக்கள் இருவரையும் அந்த ஊருக்குள் வாழ அனுமதிக்கவில்லை. எனவே, முத்தையா அவ்வூருக்கு அடுத்துள்ள கண்மாயில் வந்து ஒரு குடிசை அமைத்து; அங்கு வாழ்கின்றார். இக்குடிசையைச் சுற்றி ஒருவர் மட்டுமே வந்துபோகும் அளவிற்கு இடைவெளிவிட்டு, சங்கம்முள், இலந்தைமுள் ஆகியவற்றைச் சுற்றிலுமாக வைத்து அடைத்துவிடுகின்றார். முத்தையாவின் மனைவியின் உடன் பிறந்தவர் ஐவரும் தங்கள் தங்கை இவ்வாறு இழிவான செயலைச் செய்து விட்டாளே என வருத்தப்பட்டு, அவளை எவ்வாறெனும் கொலை செய்தாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஒவ்வொரு கிராமமாக சென்று தேடுகின்றனர்.

இறுதியாகக் கூமாப்பட்டியில் இருவரும் தங்கியிருப்பதாகச் செய்தி கிடைக்கவே, ஐவரும் கூமாப்பட்டி வந்தடைகின்றனர். முத்தையாவின் வீட்டிற்குள் ஐவரும் செல்ல இயலாத நிலையில் ஒவ்வொருவராகச் செல்லவேண்டும் என்ற முடிவின்படி, முதலில் மூத்த அண்ணன் அரிவாளுடன் வீட்டிற்குள்ளே செல்கின்றான். குடிசைக்குள் முத்தையாவும் தன் தங்கையும் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், அரிவாளால் தங்கையை வெட்டிக் கொலை செய்து விடுகின்றான். கண்விழித்த முத்தையாவிற்குத் தன் மனைவி வெட்டப்பட்டதைப் பார்த்ததும், தன் அரிவாளால் அவனை வெட்டிச் சாய்த்து விடுகின்றான். பின் ஒவ்வொருவராகக் குடிசைக்குள் வர நான்கு நபர்களையும், முத்தையா வெட்டி வீழ்த்துகின்றான். ஐந்தாவதாக வந்தவன் திடீரென முத்தையாவின் காலை வெட்டிவிடுகின்றான். கால்வெட்டுப்பட்ட நிலையிலும முத்தையா ஐந்தாவது நபரையும் வெட்டிக் கொலை செய்து விடுகின்றான். இறுதியில் அங்கிருந்து தப்பிச் செல்வது தான் நல்லது என எண்ணி குடிசையை விட்டு வெளியே வர முயற்சிக்கிறான்.

அவனால் நடக்க முடியாத நிலையில் தடுமாறி சங்கம்முள்ளிற்குள் விழுந்து விடுகின்றான். அம்முள்ளிற்குள்ளிருந்து அவனால் வெளியே வர இயலவில்லை. இந்நிலையில் சிவகாசியிலிருந்து நாடார் இன மக்கள் மாட்டு வண்டியில் கூமாப்பட்டிக்கு வியாபாரத்திற்காக வருகின்றனர். வியாபாரம் முடிந்து திரும்புகையில், மாடுகள் கண்மாய் அருகே வந்ததும் நடக்க மறுத்து விடுகின்றன. அனைவரும் வண்டியை விட்டு இறங்கியபொழுது குடிசைக்குள்லிருந்து முனங்கல் சத்தம் கேட்க அங்கு சென்று பார்க்கின்றனர். இந்நிலைக்கான காரணத்தை; கேட்டபொழுது, முத்தையா தனது முழு வரலாற்றையும் அவர்களிடம் விளக்கியிருக்கிறான்.

மேலும், தன் காலில் செருப்பு இல்லாததால் தன்னால் தப்பிச் செல்ல இயலவில்லை என்றும் நான் இனி வாழ முடியாது, நான் இறந்துவிட்டால் என்னைத் தெய்வமாக வணங்குகள்; உங்களை காப்பாற்றுகிறேன் எனக் கூறிவிட்டு முத்தையா இறந்துவிடுகின்றான். அங்கு வந்த நாடார்கள் அவ்விடத்திலேயே முத்தையாவைப் புதைத்துவிட்டு, அந்த இடத்திலிருந்து பிடிமண் எடுத்து வேறொரு இடத்திற்கு கொண்டு சென்று வைத்து வழிபட ஆரம்பிக்கின்றனர். நாளடைவில் சிவகாசி நாடார்கள் ஒன்றிணைந்து முத்தையாவை தெய்வமாக வழிபட்டனர்"[4] என்பர்.

இன்றும், சிவகாசி நாடார்களின் குலதெய்வமாக முத்தையா விளங்குகின்றார். முத்தையா நாடார் மக்களின் மனதில் அல்லது கனவில் தோன்றி துன்பங்களை நீக்கி விடுவேன் என கூறி மறைந்துவிடுவதாகவும் இன்றும் மக்கள் நம்புகின்றனர்.

ஆலடிக் கருப்பசாமி

கேரளப்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த "மறவர் இன மக்கள் சுமார் நான்கு தலைமுறைக்கு முன்னர் பஞ்சத்தின் காரணமாக கிழக்கு நோக்கி சென்றனர். சென்றவர்கள் 'பாப்பனம்' என்ற கிராமத்தின் வனப்பகுதயை அடைந்தனர். அவர்கள் அங்குள்ள பனைமரத்தின் அடியில் குடிசை அமைத்து வாழத்தொடங்கினர். அவ்வாறு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது ஒருநாள், அவ்வனத்தில் அச்சத்தைத் தரக்கூடிய தோற்றத்தில் கையில் அரிவாளுடன் ஒளிவடிவில் ஓர்ஆவி தோன்றி மறைந்தது. பின்னர் அந்த ஆவி அம்மக்களின் கனவில் தோன்றி தன்னை வணங்குமாறு வேண்டியது. எனவே அவ்வூர்மக்கள் முன்னர் கேரளத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்திற்குச் சென்று கருப்பசாமி கோயிலிருந்து மண் எடுத்து வந்து பீடம் அமைத்து வழிபடத்தொடங்கினர். அதைத் தொடர்ந்து அத்தெய்வத்தை அவர்களுடைய வாரிசுகளும் வணங்கத் தொடங்கினர். நாளவிடைவில் அத்தெய்வம் அவர்களின் குலதெய்வம் ஆனது" [5] என்று சல்லிமுத்து குறிப்பிடுகின்றார்.

மானூர் கருப்பசாமி

சுப்புலாபுரத்திற்குத் தெற்குப் பகுதி பெரிய காடாக இருந்தது. "சுமார் பத்து தலைமுறைக்கு முன்னர் ஒருவர் விறகு வெட்டும் பொருட்டு அக்காட்டிற்குச் சென்றார். அங்கே,'குரண்டி முள்' செடியின் அடியில் திடீரென இரத்தம் பீறிட்டு வெளியே வர, அதைக் கண்ட அவர் பயத்தினால் நடுங்கினார். அந்நேரம் ஓர் அருவுருவமான ஆவி நிலையில் 'கிருஷ்ணன் ' அங்கே தோன்றினார். அவர் தோன்றவே குரண்டி முள் செடியின் வேரானது பாறையாக மாறி வளர்ந்தது. அதற்குள்ளே கிருஷ்ணன் மறைந்துவிட்டார். அந்தப் பாறையானது தொடர்ந்து வளர்ந்த கொண்டே இருந்தது. அந்தப் பாறை வளர வளர மக்கள் பயபக்தியுடன் அப்பாறையை வழிபடத் தொடங்கினர். இது நாளடைவில் கிருஷ்ணன் கோயிலாக மாறியது. மேலும், அவ்வனத்திற்கு அருகே தெற்காக மானூர் என்ற ஊர் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. அவ்வூர்க்குக் கிழக்கில் வாழ்ந்தவர்கள் மறவர்கள். கிழக்கில் வரக்கூடிய மக்களைக் கீகாட்டுக்காரர்கள் என்பர். இவர்கள் பல இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர். அவர்கள், முத்தையா என்ற ஆவியை பச்சைக் குடத்தில் இட்டு மானூர் வனப்பகுதியில் கொண்டுவர, ஆவியானது திடீரென குடத்தை வெடிக்கச் செய்து; அவ்வனத்தினுள் சென்று அலைந்து திரிந்தது. இது கிருஷ்ணன் இருக்கும் கோயில் எல்லையில் நுழைந்த போது, கிருஷ்ணன் அதனைத் துன்பம் செய்யவிடாமல் மக்களைக் காக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அதனைத் தனக்கு நேரே உள்ள எல்லையில் இருந்துக்கொள் என்று கட்டளை இடுகின்றார். மீண்டும், உன்னை வழிபட நினைப்பவர்களுக்கு நீ அவர்கள் குலத்தைக் காத்துவர வேண்டும் என்றும் கட்டளை இட்டார். எனவே, மக்கள் முத்தையாவிற்கு மானூர் வனத்தில் பீடம் அமைத்து வழிபடத் தொடங்குகின்றனர்"[6] என்று சுப்பையா சுட்டுகின்றார். பின்னர் அத்தெய்வத்தை வழிபட்ட மக்களுக்கு கல தெய்வமாகவும் காவல் தெய்வமாகவும் முத்தையா காணப்படுகின்றார். நாளடைவில் கருப்பன் முன்னோடியாக அமைகின்றார்.

குருசாமி

சுமார் ஏழு தலைமுறைக்கு முன்னர் கோட்டையு+ர் என்ற கிராமத்தின் அருகே குளக்கரை ஒன்று இருந்தது. அக்குளத்தின் மேல்பகுதியில்'குரு' என்றழைக்கப்படும் தவயோகி ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். குருவின் சீடராகக் காசிக்கார செட்டியார் இனத்தைச் சார்ந்த சடைச்சாமி என்பவர் இருந்தார். இவர் குருவின் சொற்படி தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். 'கருவுறா சித்தரின் மறுபிறவியே குரு' என்று அனைவரும் நம்புகின்றனர். குருவை முதன்மை ஸ்தானத்தில் வைத்துச் செட்டியாரும் மற்றவர்களும் வழிபட்டனர்.

குருவின் மறைவிற்குப்பின் சடைச்சாமி குருவின் பு+சைகளைச் செய்து முடித்த பின்னர் ஆசி வழங்கும்போது ' குருசாமியே காப்பார்' என்று கூறுவது வழக்கம். முதுமையடைந்த சடைச்சாமி தன் சகோதரர்களிடம் குருவின் சன்னிதானத்தில் உள்ள ஒளி வடிவினை வணங்குமாறு வேண்டினார். குருவே தம் குலத்தைக் காப்பார் என்றும், சடைச்சாமி கூறுகின்றார். இதைத் தொடர்ந்து மக்களும் தம் குலத்தைக் காப்பார் என நம்புகின்றனர். இதன் நிலையின் போது செட்டியார் மக்கள் குருசாமி என்ற பெயரில் விளக்கு கம்பத்தை அமைத்து பூசை செய்து தங்களது குலதெய்வமாகவும் வழிபட்டு வருகின்றனர். அவ்வாறு வழிபட்டு வரும் இடத்தில்,"குருவே இரவில் வந்து தவம் செய்து விட்டு மறைந்து விடுகின்றார்"[7] என்று சண்முகநாதன் செட்டியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

கூடலிங்க அய்யனார்

பண்டைக்காலத்தில் அர்ச்சுனா நதியும் சரஸ்வதி நதியும் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவது வழக்கம். இவ் இரு நதிகளும் சதுரகிரி மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகின்றன. அர்ச்சுனா நதி, சரஸ்வதி நதி ஆகிய இரண்டு நதிகளும் காளையார்குறிச்சியின் தென்மேற்காக ஒன்று சேர்கின்றன. “காளையார்குறிச்சி மக்கள் வெளியூர்களுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால் இரு நதிகளைக் கடந்தே செல்ல வேண்டும். இருநதி கூடும் இடத்தில் ஆலமரம் இருந்தது. பயணம் செய்யும் மக்கள் ஆலமரத்தின் நிழலில் தங்கிச் செல்வது வழக்கம். இம்மரத்தின் வேர்கள் பாதையில் படர்ந்து காணப்பட்டன. இவ்வூர் மக்கள் இந்த வழியேதான் சிவகாசிக்கு பால்கொண்டு செல்வர். அவ்வாறு செல்லும்போது, மக்கள் இந்த ஆலவிழுதினைத் தாண்டியே செல்லவேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் தாண்டும் போது விழுந்தாலும் பால் கீழே சிந்துவது இல்லை என்பது நம்பிக்கை. ஆனால் அந்த ஆல விழுதினை ஒருவர் வெட்டியெடுக்க ‘ரத்த கசிவு’ ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, அச்சமுற்ற மக்கள் அவ்விடத்தை வழிபடத் தொடங்கினர் என்கின்றனர். அந்த இடத்தில் லிங்கம் சுயம்பாக வளர்ந்தது என மக்கள் நம்புகின்றனர். நதியின் கரையில் அய்யனார் இருக்கின்றார். இவர் காவல் தெய்வமாக காட்சியளிக்கின்றார். ஆதலால் அந்த இடத்தில் கூடலிங்க அய்யனார் அல்லது கூடமுடைய அய்யனார் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

முத்தையா என்பவர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், சேத்தூர் அரண்மனையில் செல்லப்பிள்ளையாக விளங்கினார். இவர் சேத்தூர் ராணி மீது மோகம் கொள்ளவே ராஜா தன்னுடைய படையினர் மூலமாக முத்தையாவைப் பிடித்து, சதுரகிரி மலைக்குக் கொண்டு சென்றதுடன் அங்கேயே அவரைச்சுட்டுக் கொல்லவும் செய்கின்றார். அதைத் தொடர்ந்து முத்தையா, ஆவியாக வந்து இராணியை இரவு நேரங்களில் மலைக்கு அழைத்து செல்வது வழக்கம். பொழுது விடியும் வேளையில் திரும்ப அரண்மனையில் கொண்டு விடுவதும் வழக்கம். இதனால் கவலையடைந்த ராஜா, யார் இந்த ஆவியைப் பிடித்துப் போவார்களோ அவர்களுக்கு முந்நூறு பொன் பரிசாகத் தரப்படும் என்று அறிவிக்கின்றார்.

வியாபாரத்திற்காகச் சேத்தூருக்குச் சென்றிருந்த முத்துக் கருப்பன் செட்டியார், ராஜாவின் அறிவிப்பைக் கேள்விப்பட்டு, மன்னரிடம் சென்று முத்தையாவின் ஆவியை தான் கூட்டிச் செல்கின்றேன் என்றார். பின்னர், செட்டியார் சேத்தூரின் மேற்கு எல்லைக்குச் சென்று முத்தையா என்ற ஆவியை அழைத்து ‘முத்தையா என்னுடைய கோயிலில் நடக்கும் கடைசிப் பூசையை உனக்குத் தருகிறேன். நீ என்னுடன் வந்துவிடு’ என்று வேண்ட அதற்கு அந்த ஆவி கட்டுப்பட்டு செட்டியாரின் பின்னால் சென்றது அந்த ஆவியைக் கொண்டு வந்து கூடமுடையார் கோயிலின் வாசலில் முத்துக்கருப்பன் நிறுத்தினார்.

தொடர்ந்து மன்னர் அறிவித்த முந்நூறு பொன்னை வாங்க சேத்தூர் அரண்மனைக்குச் சென்றார். தான் அறிவித்த படியே செட்டியார்கது முந்நூறு பொன்னைக் கொடுத்தளிக்கின்றார். ராஜா, செட்டியார் தம்மூர்க்குச் செல்லும் வழியிலேயே அதைத் தட்டிப் பறிக்க ஆட்களையும் அனுப்பி வைத்தார். மந்திர வித்தைகளை முறையாகக் கற்றிருந்த செட்டியார், தன்னை வழிமறித்த ராஜாவின் ஆட்களிடம் ‘உங்களில் ஐந்து பேர் இங்கு இருக்கும் செடிகொடிகளைப் பறித்து போட்டப்படி இருங்கள், ஒருவன் மட்டும் ராஜாவிடம் சென்று இந்தச் சேதியைக் கூறுங்கள் என்று சொல்லி அவர்களை தன் வயப்படுத்தினார். ராஜாவின் ஆட்களும் செட்டியார் கூறியபடியே செய்தனர்.

தகவலறிந்த ராஜா குதிரையில் விரைந்து வந்து செட்டியாரின் காலில் விழுந்த தன்னை மன்னித்து அருளுமாறு வேண்டினார். அதைத் தொடர்ந்து இந்நாள் வரையிலும், சிவராத்திரி தினத்தன்று கூடமுடையார் கோயிலில், சேத்தூர் அரண்மனை பெயரில்தான் முதல் பூசை நடைபெறுகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் செட்டியார் கொடுத்த வாக்குப்படியே இன்றும் சேத்தூர் முத்தையாவுக்குத் தான் கடைசி பூசை நடக்கினறது”[8] எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கோயில், சேத்தூர் அரண்மனை குடும்பத்தார்க்கு மட்டுமின்றி நாட்டார் மக்களுக்கும் குலதெய்வமாக விளங்குகின்றது.

சுடலை மாடன்

ஞானப் பழத்தைத் தன் தமையனான ஐங்கரனுக்கு அம்மையப்பர் அளித்ததால், கோபம் கொண்ட முருகப்பெருமான், அம்மையப்பனைப் பிரிந்து குன்றின் மீதேறி நின்றார். ஐங்கரனான விநாயகர் தன் தாயைப் போலவே, தனக்கும் பெண் வேண்டும் என்று ஊர் ஊராய்ச் சென்று குளத்தங்கரையில் காத்துக்கிடந்தார்.இதனால் உமையவளுக்குப் புத்திரசோகம்

ஏற்பட்டது. உடனே அவள் தன் பதியான சிவனாரிடம் தனக்கு இன்னொரு பிள்ளை வேண்டும் என்று வேண்டினாள் அவளது வேண்டுதலுக்குச் செவி சாய்த்த ஈசனார்; உமையே! கயிலையில் உள்ள முப்பத்திரண்டாம் மரகத்தூணில் ஒரு தூண்டா மணிவிளக்கு உள்ளது. அம்மணி விளக்கில் தீபம் ஏற்றி, நீ தவமியற்றினால் உன் வேண்டுதல் பலிக்கும் என்றருளினார். அதன்படி, சிவனை மனத்தில் துதித்து, தூண்டா மணிவிளக்கை ஏற்றி உமையவள் கடுந்தவமியற்றினாள். ஒரு கட்டத்தில் விளக்கின் பிரகாசம் குறைந்தது. அப்போது சிவன் வந்து விளக்கின் திரியைத் தூண்டினார்.

அவ்விளக்கிலிருந்து மூன்று சுடர்கள் அன்னை உமையவளின் மடியில் விழுந்தன. கண் விழித்த பார்வதி ஒழுங்கற்ற முண்டமாக உருவமற்ற குழந்தை ஒன்று கிடப்பதைக் கண்டு வருந்தினாள். அதற்குரிய நல்ல உருவத்தை தந்தருளுமாறு வேண்டினாள். அவரும் அவ்வாறே செய்து, அதற்கு உயிரையும் அளித்தருளினார். விளக்கின் சுடரிலிருந்து உருவானதால் அக்குழந்தைக்குச் 'சுடலை' என்ற பெயரிட்டு பின்னர் அன்னை அக்குழந்தையை வளர்த்து வந்தாள். மூன்று வயதான சுடலைக்கு அடக்க இயலாத பசியுண்டாகி அலைந்தான். தாய்ப்பாலால் பசி அடங்காத சுடலை, சாமத்தில் பூலோகத்திற்கு வந்து தில்லைவனத்துச் சுடுகாட்டில் எரியும் பிணங்களைக் கண்டு பசியாறினான். பின் தாயான உமையவள் அறியாதபடி அவன் தொட்டிலில் படுத்துக் கொள்வான். ஒரு நாள் குழந்தையை அன்னை எடுத்துக் கொஞ்சினாள். அப்போது, குழந்தையின் மீது பிணவாடை வீசவே, தன் ஞான திருஷ்டியால் நடந்தவற்றை உணர்ந்தாள். இதனால் திடுக்கிட்ட அன்னை, சிவபெருமானிடம் நடந்ததைக் கூறி வருந்தினாள். அப்போது சிவபெருமான் உமையவளே! நரமாமிசம் உண்ணத் தொடங்கிய சுடலை இனி கயிலையில் இருக்கத் தகுதியற்றவனாவான். அதனால் உடனே அவனைப் பு+வுலக்கு அனுப்பிவை என்று கட்டளையிட்டார்.

"சிவனாரின் கட்டளைக்கு இணங்கி உமையவள் உயரமான பீடமொன்றில் கலசம் அமைத்து, அதில் சுடலையை அமரவைத்து, உண்பதற்கு ஒரு கோட்டை அரிசிச் சாதமும், முருங்கைக்காய் சேர்த்து வைத்த குழம்பும் வைத்தாள். கூடவே வழித்துணைக்கு வனப்பேச்சியையும், (சொல்லியனுப்பி) சேர்த்து கண்ணீர் மல்க பூவுலகுக்கு அவனை அனுப்பி வைத்தாள். பூவுலகுக்கு வந்த சுடலைக்குத் தாமிரபரணி, கோதாண்ட நதி உள்ளிட்ட ஆறுகள் சங்கமாகும் சீவலப்பேரி கிராமம் பிடித்துப்போக அவர் அங்கு குடி அமர்கின்றார். ஆனால், அவருக்குப் பசி அதிகமாகவே; அவ்வழியே ஆடு மேய்த்து வந்த 'மாசானம்' என்ற சிறுவனிடம் அவனது ஆடுகளில் ஒன்றைக்காட்டி பாலைக்கறந்து தருமாறு வேண்டுகின்றார். அதைக் கேட்டு சிரித்த மாசானம், ஐயா! அது குட்டி போடாத மலட்டுஆடு. அதில் எப்படி நான் பாலைக் கறக்க முடியும்? என்ற வினாவினை எழுப்புகின்றான்.

சிறுவனின் பதிலைக்கேட்டுச் சிரித்த சுடலை, சிறுவனே நீ அந்த ஆட்டின் மடியில் உன் கைகளை வைத்துப்பாலைக் கறந்துபார் என்றார். அதன்படியே சிறுவன் பனை ஓலை ஒன்றை மடித்துப் பிடித்தவாறு அந்த ஆட்டின் மடியில் கை வைத்ததும், ஆட்டின் மடியிலிருந்து பால் சுரந்து வழிந்தோடியது. அதனைக் கண்ட சிறுவன் பிரமித்து போனான். அவன் கையிலிருந்த பாலை வாங்கிக் குடித்த சுடலை, ஏப்பம் விட்டதுடன். மாசானத்தின் நாக்கை நீட்டக் கூறி அதில் தன் கையால் சக்கரம் ஒன்றையும் வரைந்தார்.

மேலும், அவர் மாசானத்திடம்,'மாசானமே நீ தினமும் இந்த இடத்தில் எனக்காக இருவேளை பு+சை செய்ய வேண்டும்; நீ எங்கிருந்து அழைத்தாலும் உன் கஷ்டங்களைத் தீர்க்க நான் விரைந்து வருவேன் என்று கூறியருளி மறைந்தார். சுடலையின் சக்தியை உணர்ந்த மாசானம், அதன்பின் சிவகிரிக்குச் சென்றார். அங்குத் தவம் பெற்று வந்த ஞானிகளிடம் சாஸ்திரங்களைக் கற்றதுடன் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின், தாடியும் மீசையுமாக சந்நியாசி கோலம் கொண்டு சீவலப்பேரிக்குத் திரும்பிவந்தார்.

இதற்குள், சிறுவன் மாசானத்திற்குச் சுடலை காட்சியளித்த இடத்தில் சுயம்பாக லிங்கம் ஒன்று முளைத்தது. அதனைக் கண்ட மக்கள் பயபக்தியுடன் அதனை வழிபட்டு வரலாயினர். என்பது புராணச் செய்தி. இது சம்மந்தமான நாட்டார் மக்களின் வாய்மொழிக்கதை பின்வருமாறு, "சுமார் 200 வருடங்களுக்கு முன்பு குடும்பர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பஞ்சம் காரணமாக பிழைப்புத்தேடி மேற்கு நோக்கி செல்ல எண்ணினர். எனவே, தங்களது காவல் தெய்வமாக விளங்கிய சுடலைமாடனிடம் தங்கள் எண்ணத்தைக் கூறி வேண்டுகின்றனர். அதற்குச் சுடலைமாடன் நீங்கள் முன்பு செல்லுங்கள், நான் பின்தொடர்ந்து வருகிறேன் என்றது. அவ்வாறே, அவர்கள் அழகிய பனஞ்சோலையைச் சென்றடைந்து

அங்குத்தங்கி ஓய்வெடுத்தனர். பின்னர் மறுநாள் அவர்கள் கீழப்பொட்டல்பட்டி என்ற ஊரை வந்தடைந்தனர். பயணத்தின் போது தங்களைக் காத்த தெய்வத்தை வணங்க எண்ணியபோது, பனை மரங்கள் நிறைந்திருந்த இடுகாட்டையே தேர்வு செய்தனர். மேலும், அவர்கள், சுடலை மாடனை வழிபட எண்ணியபோது சுடலை மாடன், நான் எனக்கு பிடித்த பனை மரத்தில்தான் இருப்பேன் என்று ஒருவித அசரீய ஒலியால் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க அவர்கள் பனை மரத்தின் அடியில் சுத்தம் செய்து வழிபடத்தொடங்கினர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்"[9] பால்ராஜ் என்பவர். "காவல் தெய்வமாக வழிபடப்படும் சுடலைமாடன் கோயில்கள் சுடுகாட்டிற்கு அருகிலே அமைந்திருக்கும்"[10] என்ற முத்தையாவின் கருத்து இதனுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

இராமலிங்க சௌடாம்பிகா

தேவல முனிவரின் வம்ச வழியான தேவதாசமையன் வேண்டுதலுக்கு இணங்கி, "இறைவன் ஊருக்கு வெளியே ஓர் இடத்தைப் புனிதப்படுத்தினால் அங்குச் சௌடாம்பிகை தோன்றுவாள் என்று என்றும், பின்னர் அம்மனைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செலலுமாறும் உரைக்கின்றார். அதற்கு இணங்கி தேவதாசமையன் 'ஆமோத நகரம்' என்னுமிடத்தில் ஒரு கோயிலைக் கட்டி முடிக்கின்றார். அங்கு அம்மன் சௌடாம்பிகையும் அருட்காட்சியளிக்கின்றார். தொடர்ந்து சௌடாம்பிகை, தேவாங்க குல மக்கள் அனைவரையும் முன்னே செல்லுமாறும், தான் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து வருவதாகவும் கூறுகின்றான். ஆனால், முன்னே செல்பவர்கள் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் திரும்பிப் பார்க்கலாகாது என்றும், அப்படித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டால் தான் அவ்விடத்திலேயே நிலைகொண்டு விடுவதாகவும் அம்மன் தெரிவிக்கின்றது.

அதனை ஏற்றுக் கொண்ட மக்கள் முன்னே செல்ல, அன்னை சௌடாம்பிகை பின் தொடர்கின்றாள். அம்மனின் பாதச்சிலம்பின் ஒலியை கேட்டவண்ணமே மக்கள் பின் நடக்கின்றனர். அவர்கள், அம்மன் தங்களைப் பின் தொடர்ந்து வருவதாக எண்ணி முன்னே சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறு செல்லும் போது ஓர் ஆற்றங்கரையை சென்றடைகின்றனர். அங்கு ஆற்றுமணலில் அம்மனின் பாதங்கள் பதிந்ததால், சிலம்பொலியின் ஓசை கேட்காமல் ஆகின்றது. எனவே, அம்மன் தங்களைத் தொடர்ந்து வரவில்லையோ என்று ஐயுற்ற மக்கள் திரும்பிப் பார்க்க, அம்மன் அங்கேயே, ஓர் ஆவாரஞ்செடிக்கு அருகில் நிலைகொண்டு விடுகின்றாள். இதைக் கண்ட தேவாங்க குல மக்கள் வேண்டியும், மன்றாடியும், அம்மன் அங்கிருந்து எழவில்லை. அம்மன் நிலைகொண்ட இடம் 'நந்தவரம்' என்னும் ஊராகும். வழிபாட்டின்போது மக்கள் ஆவாரஞ்செடிக்கு அருகில் திருமஞ்சன குடத்தில் 'பாகு' உடைவாளை வைத்துக், காப்புக் கட்டி, அம்மனை அழைத்து வழிபட்டனர். ஆனால் பாகு உள்ள திருமஞ்சனக் குடத்தை ஒரே நாளில் ஆமோத நகரக் கோயிலுக்குக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்பது அம்மனின் கட்டளை. மேலும், அம்மன் பின்வருமாறு உரைக்கவும் செய்கின்றாள்.

நான் உங்களது முன்னோனும் குலமுதல்வனுமாகிய தேவலனுக்கு அளித்த கத்தி இது. இதனை பகைவர் மீது பயன்படுத்தினால் அவர்களை அழிக்கும். ஆனால், தனக்குத்தானே பயன்படுத்தினால் எவ்வித துன்பமும் விளைவிக்காது. திருமஞ்சனக் குடத்தை எடுத்து கோயிலுக்குச் செல்கையிலும், உங்கள் கைகளில் உள்ள கத்திகளை உங்கள் மீது பயன்படுத்தினாலும் அதனால் உங்களுக்கு எந்தவித கெடுதலும் வராது. காரணம் நான்தான் உங்களோடு இருந்து உங்கள் எல்லோரையும் பாதுகாத்து வருகிறேன் என்று அம்மன் அருளியதாக மக்கள் நம்புகின்றனர். இதன் அடிப்படையில் தேவாங்க குலமக்கள் நல்லநாளில் குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து முறைப்படித் திருமஞ்சனக் குடத்தில் பாகு வைத்து ஆவாரஞ்செடிக்கருகில் காப்புக்கட்டி, கலசம் அலங்கரித்து, அம்மனைக் கோயிலுக்கு அழைத்து வருகின்றனர். கூடவே, அம்மன் புகழ்மாலை, மற்றும் தாண்டகப் பாடல்களையும் பாடுகின்றனர். இவ்வாறு பாடி வணங்கும்போது இவர்கள் தங்களிடமுள்ள கத்திகளால் மார்பிலும் தோளிலும் அலகு போட்டுக் கொள்கின்றனர். இவர்களது உடலிருந்து ரத்தம் வழிந்தாலும் சிறிதும் வேதனை ஏற்படுவதில்லை என இவர்கள் நம்புகின்றனர். இதற்குக்காரணம், அத்துன்பத்தையெல்லாம் அம்மனே தாங்கிக் கொள்கின்றாள் என மக்கள் நம்புவதே காரணம்"[11] என்று வீரராஜன் சுட்டுகின்றார். இவ்வழிபாடு ஆவி வழிபாட்டிற்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

பொங்கும்மாரியம்மன்

சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு "நாடார் இனத்தைச் சார்ந்த சூரியன், சின்னு என்பவர்கள், பொதி மாட்டு வண்டியில் கருப்பட்டியைப் பொதியாக ஏற்றிக் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று விற்பனை செய்து வந்தனர். அவ்வாறு விற்றுவர ஒரு நாள், சில நாட்களுக்குத் தேவையான கட்டுச்சாதத்தையும் கருப்பட்டியையும் வண்டியில் ஏற்றி வியாபாரதிற்குச் சென்றனர். அவ்வாறு செல்லும்போது அவர்கள் இரவுக் காலங்களில் கிராமங்களில் தங்கி வியாபாரத்தை நடத்தினர். ஒரு நாள் வழக்கம் போல்; சூரியனும், சின்னனும் வியாபாரம் செய்ய இலுப்பை ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு வியாபாரம் செய்து கொண்டே விருதுநகரை கடந்து விட்டனர். கொண்டு வந்த கருப்பட்டியும் சரியாக அன்று விற்பனை ஆகவில்லை. அதனால் கவலையடைந்த அவர்கள் தாங்கள் எங்கே செல்கின்றோம் என்ற ஞாபகமில்லாமல் பயணம் செய்து கொண்டே இருந்தனர். இரவான போது மழை வந்து விட்டது. மாடுகளுக்கு கண்கள் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் சின்னு நாடார்க்குப் பசி ஏற்பட்டது அவர் சூரிய நாடாரிடம் பசிக்கிறது. சாப்பிடுவோமா! என்று கேட்கிறார். சூரிய நாடார்க்குத் தர்ம சங்கடமான நிலை, என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவிக்கும் வேளையில் சற்று தொலைவில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில், ஒரு சிறிய வெளிச்சம் தென்படுகிறது. முதலில் மின்மினிப் பூச்சியாக இருக்கலாம் என நினைத்த சூரிய நாடார்க்குச் சந்தேகம் தெளிகின்றது. சிறிது தொலைவில் ஒரு வீட்டைக் காண்கின்றார். இரவில் அங்குத் தங்கி உணவருந்தி, பின் காலையில் செல்லாம் என முடிவு செய்கின்றார். உடனே இருவரும் அங்குச் செல்வோம் என முடிவு செய்கின்றனர். நல்ல அதிர்ஷ்டம் என்று எண்ணிக் கொண்டு மாட்டையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த வெளிச்சம் தெரிந்த வீட்டை அடைகின்றனர்.

அந்த வீட்டில் நடுத்தர வயதுடைய ஓர் அம்மையார் கையில் விளக்கேந்திக் நிற்பதனைக் காண்கின்றனர். உடனே! சூரிய நாடார் 'அம்மா தாயே, நாங்கள் வெளியூரிலிருந்து வருகிறோம். இருட்டானதால் சரியான பாதையைத் தவறவிட்டோம், மழை வேறு பெய்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே, என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவிக்கின்றோம். இன்று இரவு மட்டும் உங்கள் வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் தங்கி உணவு அருந்திச் செல்ல வசதி செய்து தர வேண்டும் என வேண்டி நிற்கின்றனர். அதற்கு அம்மையாரும் ஒத்துக் கொள்கின்றார். மேலும், அவர்கள் ஓட்டி வந்த மாடுகளை அந்த வீட்டிலே வேலைக்காரர்களான முனியனிடமும், முருகனிடமும் ஒரு கல்தூணில் மாடுகளை கட்டிப்போடுமாறு பணிக்கின்றார். பின், உணவருந்துகின்றன. தொடர்ந்து வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் தூங்குகின்றனர். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தபோது கண்ட காட்சி அவர்களை ஆச்சரியத்திற்குள் ஆக்கியது.

அவர்கள் படுத்திருந்த இடம் ஒரு கோயிலாக காட்சி அளித்தது. அதன் தாழ்வாரத்தில்தான் அவர்கள் இரவு உண்டு உறங்கியது. அவர்களுக்குத் தண்ணீர் தந்த தாய்தான் அங்கு அம்மனாக கையில் தீபம் ஏந்தி நின்றது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ட சூரிய நாடார்க்கு உள்ளம் நடுங்கியது. அவர்தன் தம்பி சின்னு நாடாரை எழுப்பினார். அவரும் தடுமாற்றம் அடைந்தார். பின் இருவரும் ஒருநிலைப்பட்டு தங்கள் மாடுகள் இரண்டினையும் கல்தூணிலே கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நிம்மதியடைந்தனர். அந்த மாடுகள் கட்டப்பட்டிருந்த கல்தூண்கள் இரண்டும் முருகன், முனியாண்டி என்று வணங்கும் தெய்வங்கள் என்று கண்டனர்.

நிலைமையை ஒருவாறு உணர்ந்த அவர்கள் அந்தத் தெய்வத்தை வணங்கி தரையில் மண் எடுத்து நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு, பழையபடி மாட்டையும் ஓட்டிக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த சிறிய கிராமமாகிய எல்லிங்க நாயக்கன்பட்டியை வந்தடைந்தனர். முதல் நாள் நடந்த விபரங்களை அங்கு உள்ளோரிடம் கூறினார்கள். விபரத்தைக் கேட்ட அந்த ஊர் மக்கள் அந்தத் தாய் அன்னை காமாட்சிதான் என்று உறுதியாகக் கூறினார்கள். விபரம் அறிந்த இருவரும் மனதார போற்றி வணங்கினர். இரவில் திசை தெரியாமல் தவித்த எங்களுக்குத் திசைகாட்டி தங்க இருப்பிடமும் தந்து, உணவும் தண்ணீரும் தந்து காப்பாற்றிய அந்தத் தாயிடம் எங்களையும் எங்கள் வம்சத்தினரையும் நிலம் உள்ளவரை, நீர் உள்ளவரை உன் நினைவு நீங்காதிருக்க அருள் செய்ய வேண்டும் என வேண்டினர்"[12] என்று சாமி குறிப்பிடுகின்றார். இந்தக் கோயில் காமாட்சி அம்மன் கோயில் என்றும் பொங்கும் மாரியம்மன் கோயில் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றது.

கப்பல் உடைத்த முனியாண்டி

சுமார் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு “இந்தியாவிலிருந்து கடல் வணிகத்தின் பொருட்டு அகமுடையார் இனத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் இலங்கைச் சென்று அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவர் வாழ்ந்த இடத்திலுள்ள கிராம மக்கள் முனியாண்டி என்ற தெய்வத்தைக் கோயில்கட்டி மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். நாளடைவில் அக்கோயிலில் வழிபாடு முடங்கியது. எனவே, மக்கள் அத்தெய்வத்தை மறக்கலாயினர். ஆனால் அகமுடையான் மட்டும் அத்தெய்வத்தை வழிபட்டு வந்தான்.

நாளடைவில் அக்கிராமம் அழிவுக்குட்பட்டபோது, அங்குள்ள மக்கள் வெளியேறி வேறு ஊர்களுக்குச் சென்றனர். அகமுடையானும் தனது சொந்த நாடான இந்தியாவுக்குத் திரும்பும் போது, முனியாண்டித் தெய்வம் அவர் முன் உருவமற்றநிலையில் தோன்றி தன்னையும அழைத்துப் போகும்படி வேண்டியது. அதற்கு அவன் சம்மதித்து முனியாண்டித் தெய்வத்தின் சிலையைப் பெட்டியில் வைத்து கப்பலில் பயணம் ஆனான். கடலில் பயணம் செய்யும் போது கூட, பிரிட்டிஷ் மாலுமியரும் இருந்தனர். அவர்கள் அகமுடையானிடம் இருந்த பெட்டியைக் கண்டு அதனைக் கொடுக்கும்படி அவனிடம் வேண்டினர். அவன் தரமறுக்கவே அவர்கள் அதனைப் பறிமுதல் செய்தனர். அகமுடையான் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் தவிக்கும்போது முனியன் தெய்வம் கப்பலின் அடிப்பகுதியில் துளையிட, கடல்நீர் கப்பலின் உள்ளே நிரம்பி, கப்பல் மூழ்கத் தொடங்கியது. மாலுமிகள் அறியாத வண்ணம் முனியன் தெய்வம் கப்பலை இரண்டாக உடைத்து அகமுடையானுடன் கடலின் கரையை வந்தடைந்தது. அகமுடையான், தனது சொந்த ஊரான திருச்சுழி அருகே வந்து முனியனுக்குக் கோயில்கட்டி வழிபடத்தொடங்கினான். அவன் முனியனை வழிபட்டு வர அவனுடைய குடும்பம் பல்கி பெருகியது. நாளடைவில் ஓர் குழுவினராக முனியனைத் தங்கள் குலதெய்வமாக வழிபட்டு வருகின்றனர்”[13] என்கிறார் ஜீவானந்தம்.

தொகுப்புரை

தெய்வத்தின் கதைகள் எல்லாம் வெவ்வேறு காலச் சு+ழலினால் தெய்வநிலைக்கு ஏற்றப்பட்டதைக் காணலாம். இத்தெய்வங்கள் இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்குக் காலம் ஏற்ப தெய்வநிலை எய்திய காரணத்தை அறியமுடிகின்றது.

இத்தெய்வங்கள், முதலில் மக்களிடையே அச்சத்தை ஏற்படுத்திய பின்னர் சாந்தநிலைக்கு மாறியவை. இந்நிலையே தெய்வ வழிபாட்டிற்கு வழிகோலியது எனலாம். இத்தெய்வ வழிபாடு முதலில் மனதில் சிந்தனை ஏற்படுத்திய உருவமற்ற வழிபாடாகவே காணப்பட்டன. நாளடைவில் அவற்றை ஆவியின் தோற்றம் என்று மக்கள் நம்பினர்.

இத்தொன்மைக் கதைகள் வாயிலாக சமயத்தை நிறுவனம் செய்யும் மனிதர்களின் செயற்பாடுகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், செயற்பாடானது வழிபாட்டு நோக்கில் எவ்வாறு பிரிந்து செல்கிறது என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ஒவ்வொரு தெய்வத்தோற்றமும் எவ்வாறு மக்களிடையே நிலவி வருகிறது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. நாட்டார் தெய்வங்களின் இத்தோற்றம், உலக சமயங்களின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக அமைந்தது. கடவுள்களை உருவங்களையும் இச்சமயங்களே நிர்ணயம் செய்வதாக அமைந்துள்ளன.

சமயங்களை எல்லாம் கிராம தெய்வங்கள்தான் தோற்றுவிக்கின்றன எனலாம். ஒவ்வொரு தெய்வ தோற்றத்திற்கும் காரணம் தெய்வங்களின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும் காணமுடிகின்றது. ஆசைகள் மனிதர்களுக்கு மனிதர் மாறுபடுவதுபோன்று, தெய்வங்களுக்கும் ஆசைகள் மாறுபடுவதை இந்த வாய்மொழிக் கதைகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. தெய்வங்களின் ஆசைகளைப் பின்வருமாறு பகுக்கலாம்.

1) நன்மை மட்டும் செய்தல்
2) நன்மையும் தீமையும் செய்தல்
3) காலம் கருதி செய்தல்

மேற்கூறிய மூன்று நிலைகளும் தெய்வங்கள் மனிதர்களுக்கு நன்மையே அல்லது தீமையோ செய்வதன்

அடிப்படையில் உருவானதாகக் காணமுடிகின்றது. இவற்றின் மூலம் வழிபாட்டுநிலைகளும் அமைந்துவிடுகின்றன. அம்மூன்று நிலைக்கூறுகளும் நாட்டார் மக்களின் தெய்வங்களிடமும் மட்டுமன்றி உலக சமய தெய்வங்களிடமும் காணப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்பு

1. அருள்மிகு மாரியம்மன் திருக்கோயில் ஆடிப்பெருவிழா அழைப்பிதழ் 13.8.2010.
2. குருவம்மாள், இருக்கன்குடி.
3. மேலது.
4. வெள்ளையம்மாள், அழகாபுரி.
5. கண்ணன், திருச்செந்தூர்.
6. சல்லிமுத்து, புதுக்கோட்டை,
7. சுப்பையா, புதுக்கோட்டை.
8. சண்முகநாதன், கோட்டையூர்.
9. தர்மர், கிருஷ்ணமநாயக்கன்பட்டி.
10. பால்ராஜ், கீழப்பொட்டல்பட்டி.
11. ஓ. முத்தையா, பண்பாட்டு பதிவுகள், ப. 134.
12. வீரராஜன், சங்கரலிங்காபுரம்.
13. எஸ்.பி.சாமி, விருதுநகர்.
14. கே. ஜீவானந்தம், உடையனாம்பட்டி

பார்வை

1. சு. பால்பாண்டி, விருதுநகர், மாவட்டக் குலதெய்வ வழிபாடு.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

சங்ககாலப் போர் அறங்களில் அடையாளப் பூக்கள்

ச. சுந்தரேசன்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை,
கலைஞர் கருணாநிதி அரசு கலைக்கல்லூரி
திருவண்ணாமலை -606603.
மெயில்- sundhar.sks@mail.com, செல்- 8680844821

நெறியாளர்
முனைவர் மு. பாலமுருகன்
இணைப்பேராசிரியர்
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை,
கலைஞர் கருணாநிதி அரசு கலைக்கல்லூரி
திருவண்ணாமலை- 606603.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலக மொழிகளில் தொன்மையும் வண்மையும் நிறைந்த மொழி தமிழ்மொழியாகும். உலகில் முதல் மனிதன் பேசிய மொழி தமிழ்மொழியாக இருக்கும் என்ற கோணத்தில் இன்று ஆய்வுகள் வெளிவரத் துவங்கியுள்ளன. அத்தகு மொழியினைப் பேசிய மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளும் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்ததாகவே இருக்க முடியும், அந்த வகையில் தமிழிலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அகம், புறம் (காதலும், வீரமும்) என்ற நிலையிலே காணக்கிடைக்கின்றன. உலகின் பல்வேறு மொழிகளில் போர்குறித்த செய்திகள் வரலாறாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மொழியும் பல்வேறு போர்கள் குறித்த வரலாற்றினைத் தாங்கி நிற்கின்றது. மேலும் போர்கள் நடைபெறும் நிலைகளை இலக்கணப்படுத்திய முதல் மொழியாகத் தமிழ்மொழியே திகழ்கிறது. இலக்கண இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பும் போர் மரபுகளின்படி பழந்தமிழர்கள் போர்க்களங்களுக்குச் செல்லும் போது அடையாளப் பூக்களைச் சூடிச்சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு போர்மறவர்கள் சூடிச்சென்ற பூக்கள் அவர்களுக்கு உயிர்காக்கும் மருந்தாகப் பயன்பட்டுவந்துள்ளது என்பதை நிறுவுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்

புறத்திணைகள், அடையாளப் பூக்கள், முதலுதவி, தெரியல், மறவர்கள்.

முன்னுரை

சிறப்பு மிகு தமிழ்மொழியில் மூன்று அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டடு இயற்றப்பட்ட தொன்மையான இலக்கணநூல் தொல்காப்பியம். பழந்தமிழர்கள் பொருளுள்ள வாழ்க்கையை வாழ்ந்ததற்கான சான்றாக அமைவது தொலகாப்பியப் பொருளதிகாரம் ஆகும். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், செய்யுளியல். மரபியல் என ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டுள்ள பொருளதிகாரத்தில் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ள புறத்திணையியல், பண்டையகாலப் போர் மரபுகளையும் போர் நிகழ்த்துவதற்கான இலக்கணங்களையும் எடுத்தியம்புகின்றது. தொல்காப்பியம் ஏழு திணைகளாகக் கூறிய புறத்திணைகளைப் பின்னர் தோன்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றது.

திணை என்னும் சொல்லுக்கு வாழ்வியல், ஒழுக்கம் என்று விளக்கம் பகர்கின்றன அகராதிகள். அந்த வகையில் போர்க்களங்களிலும் போர் உத்திகளைக் கையாளும் போதும் என்னென்ன? ஒழுக்கங்களைப் பழந்தமிழர்கள் மேற்கொண்டு வந்தனர் என்பதைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் கண்ணாடியாக விளங்கின்றன புறத்திணை நூல்கள். அவற்றுள் போருக்குச் செல்லும் மறவர்கள் தங்களின் முடிமேல் அடையாளப் பூ++வாக சில பூ+க்களைச் சூடி போருக்குச் செல்கின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் சூடிச்செல்லும் பூ+க்களுக்கும் போர்க்களத்திற்கும் போரின் வெற்றித் தோல்வி ஆகியவற்றிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை ஆராய முனைவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

புறத்திணைகளும் – அடையாளப் ப+க்களும்

தொல்காப்பியர் கூறிச்செல்கின்ற புறத்திணைகள் ஏழு அவை முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் ஆகியவையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து பின்னர் ஐயனாரிதனார் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 1.வெட்சி, 2.கரந்தை, 3.வஞ்சி, 4.காஞ்சி, 5. நொச்சி, 6.உழிஞை, 7.தும்பை, 8.வாகை, 9.பாடாண், 10. பொதுவியல், 11. கைக்கிளை, 12.பெருந்திணை என பன்னிரண்டுத் திணைகளாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றது. மேற்கண்ட இருபெரும் இலக்கண நூல்களிலும் பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய நான்கு திணைகள் தவிர மீதம் உள்ள எட்டு திணைகளின் பெயர்களும் போர் மறவர்கள் சூடிக்கொள்ளும் பூக்களின் பெயராலேயே அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

வெட்சித்திணைக்கு இலக்கணம் சொல்லும் தொல்காப்பியர்

"வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே" (தொல்.புற-நூ.எ.59)

எனக் கூறுகின்றார். இந்நூற்பாவிற்கு உரைமேற்கொண்ட இளம்G+ரணார், "வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனாயது எவ்வாறெனின் நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்த நிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின் அதற்கு அது புறனாயிற்று என்க. சூடும் பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் அதற்கு அது புறமாம்" (தொல்.பொரு.ப.73) என்று உரை செய்கின்றார். குறிஞ்சி என்னும் அகத்திணையின் புறமாக அமைவது வெட்சி என்னும் புறத்திணையாகும். ஆதலால் குறிஞ்சி நிலத்தில் பூக்கும் வெட்சிப் பூ+வினை ஆநிரைகளைக் கவரும் மறவர்கள் சூடிக்கொள்கின்றனர். எனவே அத்திணைக்கு அந்தப் பூவின் பெயரே ஆகிவந்துள்ளது என்பது இளம்G+ரணரின் விளக்கமாகின்றது. இவ்வாறே ஒவ்வொருத்திணையின் பெயரும் போர் வீரர்கள் சூடும் பூவின் பெயராலேயே அமைகின்றது கண்கூடான ஒன்றாகும். இளம்G+ரணரின் கூற்றுப்படி குறிஞ்சி நிலத்தில் வெட்சிப்பூ பூக்குமாயின் அகப்பொருள் விளக்கம் குறிப்பிடுகின்ற கருப்பொருளின் பட்டியலில் வெட்சிப்பூ குறிஞ்சி நிலத்தில் அமையப்பெறவில்லை?.

தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி அகப்-புறப் பொருத்தப்பாட்டின் அடிப்படையில் எந்த அகத்திணை நிலத்திற்குரிய பூவும் புறத்திணையில் அமையவில்லை. வஞ்சி மரம் மருத நிலத்திற்குரியது ஆனால் வஞ்சித்திணை – முல்லைத்திணைக்குப் புறனாக அமைகிறது. அவ்வாறே உழிஞை மரம் பாலை நிலத்திற்குரியது ஆனால் நெய்தலுக்குப் புறனாக அமைகின்றது. ஏன்? போர் வீரர்கள் சூடுகின்ற பூக்கள் மாறுபடுகின்றன, தனது நிலத்திற்குரிய பூக்களைச் சூடாமல் பிறப்பூக்களைச் சூடுவதற்குக் காரணம் என்ன? இவ்வாறு வெவ்வேறு பூக்களைச் சூடிக்கொண்டு போர்களத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன? போன்ற வினாக்களுக்கு விடைத்தேடவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

போர்க்களமும் - தமிழர்களின் நுண்ணறிவும்.

மேற்கண்ட வினாக்களுக்கு விடைவேண்டி ஆராய முனைந்தால்,

"எந்நில மருங்கின் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்" (தொல்.பொரு. நூ.எ.965)

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் நமக்கு விடைத்தர தலைப்படுகிறது.

அச்சூத்திரத்தின்படி ஒரு நிலத்திற்குரிய பூவும் புள்ளும் எந்த நிலத்தில் காணக்கிடைக்கின்றதோ! அந்த நிலத்தின் கருப்பொருளாக எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பதைத் தெளியமுடிகின்றது.

ஆனாலும், தமிழ் நிலத்தை ஆண்ட முப்பெரும் வேந்தர்களுக்கும் உரிய பூக்களாக முறையே சேரனுக்கு – பனம் பூவும், சோழனுக்கு – ஆத்தி பூவும், பாண்டியனுக்கு – வேம்பும் அமைகின்றன. இம்முப்பெரும் வேந்தர்களும் பகையரசர்களை எதிர்த்துப் போரிடச் செல்கின்ற பொழுது புறத்திணைக்குரிய பூக்களையே சூடிச்சென்றுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மூலம் பழந்தமிழர்கள் இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்து வந்திருக்கலாம், அவ்வினக்குழுவின் அடையாளமாக அவர்கள் பூக்களைச் சூடிப் போர்செய்திருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

வேறு எந்த மொழியும் தமிழ்மொழிப் போன்று மக்களின் வாழ்வியலை இலக்கணப்படுத்தவில்லை. தமிழ் மொழிக்கு நிகரானதொரு மொழி வேறு எதுவும் இல்லை!. அத்தகு சிறப்பினைத் தாங்கிய மொழியின் இலக்கணம் பிழையாகுமோ?

தற்காலத்தில் கோவில் வழிபாடுகள், திருவிழா கூட்டம், அரசியல் கூட்டம், விளையாட்டுப் போட்டி என பொதுவில் மக்கள் கூடுகின்ற எந்த இடமாக இருந்தாலும் பாதுகாப்பு அம்சத்தில் காவல்துறைக்கு அடுத்தபடியாக முக்கிய இடம் வகிப்பது முதலுதவி (First Aid) கூடங்களும் மருத்துவக்குழுக்களும் ஆகும். மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் கூட்டங்களுக்கே மருந்துகளும், மருத்துவக் குழுக்களும் அவசியமாகிறது என்றால் போர்க்களம் என்பது கை, கால் வெட்டப்பட்டும் தலைகள் துண்டிக்கப்பட்டும் குருதிப் பெருக்கொடுத்து ஓடும் ரணம் நிறைந்த இடமாகும்.

ஒவ்வொரு நாள் இறுதியிலும் இருபெரு படைகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் இறந்துபடுவர். பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்கள் உடல் உறுப்புகள் வெட்டப்பட்டு குருதி வடிய விழுப்புண் அடைவர். அத்தகு சூழலில் காயப்பட்ட வீரர்களுக்கு மருந்திடுவது அவசியமாகிறது. அவ்வாறு மருந்திடுவது என்பது அடுத்த நாள் போருக்குத் தனது படையின் வலிமையைக் கூட்டுவதாகும். போர்க்களங்கள் என்பது பெரும்பாலும் ஊரின் புறத்தே அமைகின்றன. அத்தகு இடத்தில் மருத்துவப் பொருட்கள் கிடைப்பது அரிதான ஒன்றாகும்.

பண்டைத் தமிழர்களின் வைத்தியமுறை என்பது இயற்கை முறை வைத்தியங்களாகும். குறிப்பாக மூலிகைகளின் (தாவரங்களின்) வேர், பட்டை, தழை, பூ, விதை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நோய்களைக் குணப்படுத்துவதாகும். அந்த வகையில் ஒவ்வொரு திணையிலும் போர் மறவர்கள் சூடுகின்ற பூவு , தழையும் ஒவ்வொரு மருத்துவ குணம் கொண்ட மூலிகை மருந்தாக அமைவதை முன்னோர்களின் மருத்துவக் குறிப்பின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. ஆக காரணமின்றி போர்மறவர்கள் தங்களின் முடிகளில் திணைப் பூக்களைச் சூடிப் போரிடவில்லை என்பது புலனாகிறன்றது. மேலும் போர்க்காயங்கள் மற்றும் உடல் உபாதைகளுக்குத் தேவையான மருத்துவ மூலிகைகளைத் தங்களின் தலையிலேயே சூடிச் சென்ற மருத்துவ அறிவும் போர் மேலாண்மைச் சிந்தனையும் வியப்பிற்குரியதாகும்.

திணைப்பூக்களும் – மருத்துவ குணங்களும்

போர்மரபுகளை எடுத்தியம்பும் புற இலக்கண நூல்களின் கூற்றுப்படி ஒவ்வொரு புறத்திணைக்குரிய பூவும் வேறுபட்ட மருத்துவ குணங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவை பல்வேறு நோய்களைத் தீர்த்து உடல் நலத்தைக் காக்கும் உன்னத மருந்தாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றது.

வெட்சித் திணையும் – உடல் நலமும்

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் படி வெட்சித் திணை என்பது குறிஞ்சித் திணைக்குப் புறனாக அமைகின்றது.

"வேந்து விடுமுனைவர் வேற்றுப்புலக்கிளவின்
ஆதந்து ஓம்பல் மேவற்றாகும்" (தொல்.பொரு.நூ.எ.1003)

அரசனின் ஆணைப்படி அயல்நாட்டின் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்து கொணர்ந்துப் பாதுகாக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பது மேற்கண்ட நூற்பாவின் விளக்கமாகும். இதே கருத்தினை,

"வென்றிவேந்தன் பணிப்பவும் பணிப்பு இன்றியும்
சென்று இகல்முனை ஆதந்தன்று" (பு.வெ.மா வெ. படலம் ப.எண்-11)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது.

ஆநிரைகளைக் கவரச்செல்லும் வீரர்கள் வெட்சிப்பூவைச் சூடிச் செல்வதால் இது வெட்சித்திணை எனப்பட்டது. பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து செல்லும் வீரர்கள் நீண்ட தூரம் பயணப்படுவதால் உடல் சோர்வு ஏற்படும். மேலும் பசுக்கூட்டங்களை மீட்க வரும் கரந்தை வீரர்களுடன் பேரிடுவதால் உடல் முழுவதும் காயங்கள் ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்ட காயங்களும் சோர்வுக்கும் வெட்சிப் பூவும் அதன் இலைகளும் மருந்தாக அமைகின்றது.

வெட்சிப் பூவின் மருத்துவ பயன்கள்

வெட்சிப் பூ உடல் சோர்வினைப் போக்கும், மேலும் காய்ச்சலைக் குணப்படுத்தக் கூடியது. வெட்சி இலைகளை அரைத்துப் பற்றாகப் போடும் போது தோல் நோய்கள் குணமாகும். உடலில் உள்ள கொப்பளங்கள் மற்றும் தடிப்புகளைச் சரி செய்கிறது.

குறிப்பாக அடிப்பட்ட இடத்தில் தசை நசுங்கி. ரத்த நாளங்கள் சீர்கெட்டுப் போகும் போது வெட்சியின் இலைகளை பற்றாகப் போட்டால் புண்கள் ஆறிப்போகும், இரத்த நாளங்கள் சீரடையும். "வெட்சியின் பூ, இலைகளை பசைபோன்று அரைத்து அடிபட்டு வீக்கம் உள்ள பகுதயில் பற்றாகப் போட்டால் வீக்கம் வற்றிப்போகும். மூட்டு வலி மறையும் தசை சிதைவு, நரம்புச் சிதைவு இரத்த நாளங்களில் ஏற்படும் சிதைவு ஆகியவற்றைச் சரி செய்யும் அற்புத மருந்தாக வெட்சி விளங்குகிறது என்று இயற்கை வாழ்வியல் ஆலோசகர் கோவை பாலா தனது மருத்துவ குறிப்புகளில் பதிவு செய்தள்ளார்.

போர்க்களத்தில் ஏற்படுகின்ற உடல் சோர்வு, காயங்கள், தசை சிதைவு, நரம்புச் சிதைவு, இரத்த நாளங்கள் சிதைவு இவற்றால் ஏற்படும் காய்ச்சல் ஆகிய நோய்களுக்கும் வெட்சி மருந்தாக விளங்குவதை அறிந்து வெட்சிப் பூவினைத் திணைப் பூவாகச் சூடிச்சென்ற நம்முன்னோர்களின் அறிவு வியப்பிற்குரியதாகும்.

வஞ்சித் திணையும் உடல்நலமும்

பகைவர்களின் நாட்டைக் கைப்பற்றக் கருதிப் படை எடுத்துச் செல்வது வஞ்சித் திணையாகும்.

பகை நாட்டைக் கைப்பற்றக் கருதிச்செல்லும் வீரர்கள் வஞ்சிப் பூவினைச் சூடிச்செல்வர். இக்கருத்தினை,

"வாடா வஞ்சி தலை மலைந்து
கூடார் மண் கொளல் குறித்தன்று" (பு.வெ.மா வ. படலம் ப.எண்-51)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது.

வஞ்சிப் பூவின் மருத்துவ பயன்களும்.

வஞ்சி என்பது ஒரு கொடி வகையாகும். வழக்கத்தில் இத்தாவரத்தை சீந்தில் கொடி(அமிர்த சஞ்சீவினி) என்பார்கள். இதன் இலை, கொடி, வேர் ஆகியவை மருத்துவ குணம் கொண்டவையாகும். அடிமுறையில் முச்சை ஆனவர்களின் காது மூக்கு ஆகிய துவாரங்களில் சீந்தில் கொடியின் சாற்றினை விடுவதன் மூலம் அவர் மீண்டும் உயிர்தெழுவார் என இயற்கை மற்றும் வர்ம மருத்துவர் திரு. மணிவண்ணன் கூறுகின்றார். வஞ்சிப் பூ மற்றும் இலை மூட்டுவலி,

வலிப்பு நோய் சிறுநீரகக் கோளாறுகள் உடலில் ஏற்படும் வீக்கம் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தும். மேலும் இக்கொடிக்கு "சாகாமூலி என பெயர் உண்டென்றும் இராமாயணப் போரில் லட்சுமணன் உட்பட்ட வானரப்படைகள் இறந்து பட்ட போது மாண்ட அனைவரையும் உயிர் பெறச் செய்தது இம்மருந்தே எனவும், அதனால் இதனை சாகாமூலி என சித்தர்கள் அழைப்பதாகவும்" எழுத்தாளர் பா.இராதாகிருஷ்ணன் பதிவிடுகின்றார்.

காஞ்சித் திணையும் உடல்நலமும்

தன் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த வஞ்சி வேந்தனையும் அவனது படைகளையும் காஞ்சி பூச்சூடி எதிர்கொண்டு தன் நாட்டைக் காப்பது காஞ்சித்திணையாகும். காஞ்சி மரங்கள் செம்மருதம், ஆற்று பூவரசு, பூவரசு ஆற்றரசு என 14 வகையான பெயர்களில் சுட்டப்பெறுகின்றன.

காஞ்சியின் மருத்துவப் பயன்கள்

காஞ்சி மரத்தின் தோலை (மரப்பட்டை) நீரிலிட்டுக் காய்ச்சிக் குடித்தால் பித்தம், வயிற்று உப்புசம், உடல் வீக்கம் இரப்பை வலி, குடல்வலி ஆகிய நோய்கள் நீங்கும். பொதுவில் வயிறு மற்றும் உள்ளுறுப்புகள் சார்ந்த நோய்களைக் குணப்படுத்துகின்றது.

நொச்சித்திணையும் உடல்நலமும்.

பகைவர்கள் மதிலைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிடும் போது மதிலுக்குரிய அரசன் நொச்சிப் பூவைச் சூடி மதிலைக் காத்து நிற்பது நொச்சித் திணையாகும். இதனை,

"ஏப்புழை ஞாயி லேந்துநிலை யரணம்
காப்போர் சூடிய G+ப்புகழ்ந் தன்று" (பு.வெ.மா.நொச்சிப்படலம் ப.எண-107)

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது.

நொச்சியின் நோய்த்தீர்க்கும் குணங்கள்

மருத்துவ குணங்களின் அடிப்படையில் நொச்சி கபம் எனச் சொல்லப்படும் சளி போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாக விளங்குவதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். அது மட்டும்மல்லாமல் பல நோய்களுக்கு நொச்சி பூவு இலைகளும் மருந்தாகப் பயன்படுகின்றன.

ஒரு தேக்கரண்டி நொச்சியிலை சாற்றில் 1கிராம் மிளகுத் தூள், நெய் சேர்த்து உண்டால் மூட்டுவலி, இடுப்பு வலி, வீக்கம் ஆகியவை குணமாகும். நொச்சி இலைகளைத் தலையணைப்போன்று தலையின் கீழ் வைத்து உறங்கினால் காய்ச்சல், தலைவலி, ஆட்டிசம் அகியவை குணமாகும். கருநொச்சி இலைகளை அரைத்துப் பற்றாகப் போடும் போது கால் வீக்கம் குறையும். நொச்சி சாற்றைக் கொண்டு புண்களைக் கழுவினால் காயத்தில் நோய்த்தொற்று ஏற்படாமல் இருக்கும். இது இன்றயை டிஞ்சர் என்னும் மருந்தோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. நொச்சி இலையை வதக்கி ஒற்றடமிட்டால் வீக்கம் குணமாகிறது. நொச்சி இலைகளை நீரில் இட்டு காய்ச்சி வடிகட்டி அந்த நீரில் குளித்தால் உடல் வலிகள் குறையும். நொச்சி பூவும் இலையும் சிறந்த வலி நிவாரணியாகப் பயன்படுகிறது என மருத்துவக் குறிப்புகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

உழிஞைத்திணையும் உடல் நலமும்

உழிஞைத் திணை என்பது பகைவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று மதில்சுவரை வளைத்துப் போரிடுவது ஆகும். இவ்வாறு போரிடும் வீரர்கள் உழிஞை மாலையைச் சூடிச்செல்வர். இக்கருத்தினை,

"பொலங்குழை உழிஞையொடு பொலியச் சூட்டின்
குருதி வேட்கை உருகெழு முரசம்" (புறம் – 50-4-5)
" சிறியிலை உழிஞை தெரியல் சூடி" (பதி -63-8)

என்று பதிற்றுப்பத்து பாடலடியும் பறைசாற்றுகின்றன.

இச்செடியைத் தற்காலத்தில் கொற்றான் என்றும் முடக்கொற்றான் என்றும் நாட்டுபுற வழக்கத்தில் அழைக்கின்றனர். கை,கால்,மூட்டு வலி, வாதநோய்க்கு மருந்தாக அமைவதால் அது முடக்கொற்றான் என பெயர்பெற்றுள்ளது.

உழிஞையின் மருத்துவப் பயன்கள்

உழிஞை ஒரு மிகச்சிறந்த வலிநிவாரணியாகத் திகழ்கின்றது. எண்ணெயில் இதன் இலைகளையிட்டு காய்ச்சி அடிபட்ட இடங்களில் தேய்த்தால் வலி குறையும்.

தும்பைத்திணையும் உடல் நலமும்

இருபெரும் வேந்தர்களும் அவர்களின் படைகளும் களம் அதிரும்படி போர் புரிவது தும்பைத் திணையாகும். இப்போரில் இரண்டு படையின் வீரர்களும் தும்பைப்பூச்சூடி அதிரப் பொருவது தும்பைத்திணை என்று இலக்கணநூல்கள் சான்று பகர்கின்றன. போர்க்களத்தில் வெற்றித் தோல்வியை முடிவு செய்வது இந்த போராகும். எனவே கடுமையான போரினால் ஏற்படும் காயங்களுக்கும், நோய்களுக்கும் தும்பை சிறந்த மருந்தாகச் செயல்படுகின்றது.

தும்பையின் மருத்துவப் பயன்கள்

பொதுவாகத் தும்பை உடல் உஷ்ணத்தைக் குறைக்கும், தலைபாரத்தைக் குறைக்கும். கடுமையான தலைவலி குணமாக தும்பை பூவின் சாற்றை மூக்கில் விட்டால் தலைவலி குணமாகும்.

அதிகத் தாகம், நாவறட்சி ஏற்பட்டால் தும்பைப் பூவைத் தண்ணீரில் கொதிக்க வைத்து தேன்கலந்து உண்டால் நாவறட்சி நீங்கும். கடுமையாகப் போர் புரியும் காலங்களில் வீரர்களுக்கு ஏற்படும் நாவறட்சிக்குத் தும்பைப் பூ பானம் பயன்பட்டிருக்கலாம்.

தும்பை பூ மற்றும் இலையை அரைத்து விஷக்கடி ஏற்பட்ட இடத்தில் பூசி உள்ளுக்கும் வழங்கி வந்தால் விஷமுறிவு ஏற்படும். பீனிசம் ஏற்பட்டு மூக்கில் இரத்தம் வடிந்தால் தும்பை பூ மற்றும் இலை சம அளவு எடுத்து கசக்கி சாறு எடுத்து மூக்கின் உள்ளே இரண்டு சொட்டு விட்டு வந்தால் பலன் கிடைக்கும். "உடலில் ஏற்படும் வீக்கம் குறைய தும்பை, குப்பை மேனி மற்றும் அவுரி ஆகியவற்றை அரைத்துப் பூசிட வீக்கம் குறையும்" (வைத்தய முறைகள் ப. எண்- 114) என்று வைத்தியமுறைகள் கூறுகின்றது. போர் வீரர்கள் தங்களின் உடலில் ஏற்படும் வீக்கங்களைக் குறைக்கத் தும்பைச்செடியைப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கலாம்.

வாகைத்திணையும் உடல் நலமும்

வாகைத் திணை என்பது போரில் வெற்றி பெற்ற அரசனும் அவனது வீரர்களும் வெற்றியின் அடையாளமாக வாகைப் பூவைச் சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுதலைக் குறிக்கும்.

"இலை புனை வாகைசூடி இகல் மலைந்து
அகல் கடல் தானை அரசு அட்டு ஆர்த்தன்று" (பு.வெ.மா வாகைப் படலம் ப.எண-185)

வெற்றி வீரர்கள் சூடுகின்ற வாகைப் பூவில் இயற்கையில் பல மருத்துவக் குணங்கள் உள்ளதாக இயற்கை மருத்துவர்கள் கூறுகின்றனர். "சித்த மருத்துவத்தில் சிறுபஞ்சமூலம், பெருபஞ்சமூலம் என்ற இருவகை மருத்துவத் தொகுப்பு உள்ளது. அதில் பெருபஞ்சமூலத்தின் மூலிகையில் வாகையும் ஒன்றாகும்".

வாகையின் மருத்துவப் பயன்கள்.

மூட்டுவலி மற்றும் வீக்கம் குணமாக வாகை இலைகளை விளக்கெண்ணையில் வதக்கி இளம் சூட்டில் வைத்துக் கட்டினால் வலி குறையும். வாகை பூ மற்றும் மொட்டுக்களைச் சம அளவு எடுத்து எண்ணெயில் காய்ச்சி தடவினால் கை, கால் வலி ஆகியவற்றிக்கு மருந்தாகப் பயன்படும்.

வாகைப் பூக்களைக் கசாயம் செய்து தேன் கலந்து குடித்து வந்தால் நுரையீரல் தொற்று சரியாகும். மேலும் வாகை மரத்தின் பட்டையைப் பொடியாக்கி காயத்தில் வைத்துக் கட்டினால் புண் விரைவில் குணமாகும். இவ்வாறு வாகையின் பூ முதல் அனைத்து பாகங்களும் மருத்துவ குணங்கள் நிறைந்தது. வாகை என்பது வெற்றியைக் கொண்டாடுவதோடு மட்டும் அல்லாமல் பல நோய்களுக்கும் மருந்தாகிறது.

முடிவுரை

போர் என்பது பகைநாட்டின் மீது படையெடுத்து நாட்டைக் கைப்பற்றிச் செல்வங்களைக் கொள்ளையடிப்பது மட்டுமல்லாமல் அறத்துடன் கூடிய போர் மரபுகைளைப் பின்பற்றி வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. ஓர் அரசனுடையக் கடமையாவது நாட்டு மக்களைப் பாதுகாப்பதாகும். அவ்வாறே போர் மறவர்களைக் காப்பதும் அரசனின் கடமையாகவும் அமைகின்றது. பெரும்பாலும் போர்கள் பகல்பொழுதில் மட்டுமே நடைபெற்று வந்துள்ளன என்பதை "வம்ப மள்ளரோ பலரே எஞ்சுவர் கொல்லோ பகல்தவச் சிறிதே" என புறநானூற்றுப் பாடல் எடுத்தியம்புகின்றது. பகல்பொழுது முழுவதும் போர்புரிந்த வீரர்கள் இரவு முழுவதும் ஓய்வு மேற்கொண்டு களத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களுக்கு மருந்திட்டு வந்துள்ளனர். அவ்வாறு மருத்துவத்திற்குப் பயன்படும் வகையில் மறவர்கள் தங்களது அடையாளப் பூக்களைச் சூடிச் சென்றுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் போர்க்களங்களில் ஏற்படும் விழுப்புண், வெட்டுக்காயங்கள், கை கால் வலி, வீக்கம், சுவாசக் கோளாறுகள், ரத்தக்கட்டு, தசைச்சிதைவு, நரம்புச்சிதைவு, நாவறட்சி, நரம்பு வீக்கம், இரத்தம் வடிதல் மற்றும் உடல் சோர்வு போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படும் வகையில் தங்களின் அடையாளப் பூக்களைச் சூடி போர் செய்துள்ளனர். சங்கத்தமிழர்களின் போர் அறம் என்பது உயிர் காக்கும் மருத்துவ அறிவுடன் நுட்பமாக அமைந்திருப்பது போற்றுதலுக்குரியதாகும்

துணைநூற் பட்டியல்

இளம்பூரணார், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை,

சுப்பிரமணியன், முனைவர்ச.வே. தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம்,சென்னை.

திருச்சிற்றம்பலவார், சு. வைத்தியமுறைகள் (ரணவைத்தியம்), யாழ்ப்பணம், 1938

தினமணி (சிறுவர் மணி), இணைய இதழ், ஆகஸ்ட்3, 2019

பரிமணம், அ.மா. மற்றும் பிறர், புறநானூறு மூலமும் உரையும், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி)லிட், சென்னை.

முத்துராசன், டாக்டர் கு. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை தெளிவுரை, ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை.

மூலிகை வளம்(இணைய இதழ்), டிசம்பர் 26, 2013

கள ஆய்வு தரவுகள்- திரு. சாலை மணிவண்ணன் அவர்கள், இயற்கை (ம) வர்ம மருத்துவர் . தண்டராம்பட்டு.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

திருவாசகம் சொல்லும் அறநெறிகள்

கவிஞர் நிர்மலா சிவராசசிங்கம்
தமிழ் ஆசிரியர், ஆசியன் தமிழ்ப் பாடசாலை,
கசக்கேன் புக்ஸே, சுவிற்சலாந்து.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

திருவாசகத்தை இயற்றியவர் மாணிக்கவாசகர் ஆவார். இது 656 பாடல்களைக் கொண்டது. 51 பிரிவுகள் உள்ளன. எட்டாம் திருமுறை என்று அழைக்கப்படுகிறது. சிவபுராணம் முதல் அச்சோப்பதிகம் வரை அமைந்துள்ளது. திருவாசகத்தைப் படித்தால் உள்ளம் இளகும். உயிர் உருகும். கரும்புச் சாற்றில் தேன் கலந்து, பால் கலந்து, கனியின் சுவை கலந்து இனிக்கும் திருவாசகப் பாடல்கள் உயிரில் கலந்து உவகை தரும் என்று இராமலிங்க வள்ளலார் கூறுவார். "திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்" என்ற தொடர் திருவாசகப் பாடல்களின் கனிவுத் தன்மையைப் புலப்படுத்தும். 'எலும்பை உருக்கும் பாட்டு' என்று டாக்டர்.ஜி.யூ.போப் கூறுவார். மாணிக்கவாசகரது பாடல்கள் எல்லோரது மனதையும் கவர்பவை. 'ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அரும்பெரும் சோதியை' என்ற திருவெம்பாவைப் பாடலையும், 'நமசிவாய வாழ்க! நாதன்தாள் வாழ்க! எனத் தொடங்கும் சிவபுராணத்தையும், 'முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு' எனத் தொடங்கும் அச்சோப் பதிகத்தையும் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத சிற்றூர் மக்களும் காதால் கேட்டு, மனப்பாடம் செய்து, வெகு எளிதாகப் பாடுவதைக் காணமுடியும்.

மனித வாழ்வு நெறி குன்றாமல் இருக்க வேண்டுமானால் அறநெறிப் படி இருக்க வேண்டும். அறு+அம் தீமையினை அறுத்துவிடு என்ற பொருளில் அறம் கையாளப்படுகிறது. நன்மையினை நாடச்செய்தல், தீமையினைக் கலைத்து விடல் என்பதனை நோக்கமாகக்கொண்டு விளங்குவது அறம் ஆகும். திருவாசகத்தில் அன்பு நிலையினை திருப்பதிகம்(2), திருச்சதகம்(11,35,77,78,94) முதலிய பாடல்களிலும், இன்பநெறியினை யாத்திரைப்பத்து(1), சிவபுராணம்(16, 67, 79), அண்டப்பகுதி(121) முதலிய பாடல்களும் பதிவு செய்கின்றன. பணிவுடமை குறித்து நீத்தல் விண்ணப்பம்(1), திருச்சதகம்(27), சிவபுராணம்(60-61) முதலிய பாடல்கள் கூறுகின்றன. மேலும், மனத்தூய்மை குறித்து சிவபுராணம்(8) முதலிய பாடல்கள் வழியும் அறநெறிக்கோட்பாடுகளை எடுத்துக்கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இக்கட்டுரையில், விளக்கமுறைத் திறனாய்வு அணுகு முறையும், ஒப்பீட்டு ஆய்வு முறையும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இக்கட்டுரையானது, ஒவ்வொரு மனிதனும் அறநெறி வழுவாமல் வாழவேண்டும் என்பதையும், ஒவ்வொருவரும் மனத்தூய்மையுடன் அருள் உள்ளத்தோடு திகழ வேண்டும் என்பதையும், மேலும், அன்பு உள்ளத்தோடு அஞ்சா நெஞ்சினராய் வாழ வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறது.

திறவுச் சொற்கள்

திருவாசகம், மாணிக்கவாசகர், அறம், அன்பு, மனத்தூய்மை

முன்னுரை

மனிதனை நன் நெறிப்படுத்துவது இந்துமதமும் அதன் இலக்கியங்களும். சைவ சமயத்தில் திருவாசகம் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருப்பது ஆகும். மேலும், மனித வாழ்வு நெறி குன்றாமல் இருக்க வேண்டுமானால் அறநெறிப் படி இருக்க வேண்டும். அறம் என்பது நன்மையினை நாடச் செய்தல், தீமையினைக் கலைத்து விடல் என்பதாக அமைகிறது. மனிதன் மனிதனாக வாழ இத்தகைய அறச் சிந்தனைகள் மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் தேவையானதும், அவசியமானதும் ஆகும். திருவாசகத்தில் காணப்படும் அன்பு நிலை, இன்ப நெறி, பணிவுடமை, மனத்தூய்மை போன்ற அறநெறிகளை எடுத்துக்கூறுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அறம்

அறம் என்பது யாதெனக் கேட்கின் "ஒழுக்கம், ஈகை மற்றும்கடமை என்ற மூன்றின் ஒருமித்தத் தொகுப்பு" (சேயோன், 2023: ப.138) என ஆன்றோர் கூறுவர். அறமானது அருள் என்ற உணர்வினால் தோன்றுகிறது. இதனை அருள் உணர்வினால் தோன்றும் நெறி, நன்னெறி மட்டுமல்ல! அது, தீது இல் நன்னெறியாகும். அரியது: பொது மனித வாழ்க்கைக்குரியது, அறவாழ்வினனாக ஆக்குவது, அனைவரது புகழ்ச்சிக்கும் உரியது.

திருவாசகத்தில் அன்புநிலை

திருவாசகத்தில் அடங்கிய ஐம்பத்தொரு பதிகங்களிலும் சிவன்பால் மாணிக்கவாசகர் பெருமாள் காட்டிய அயரா அன்பைத் தாய் தன் மகளின் மேல் காட்டுகின்ற அன்பு போலவும் காதலர், காதலிகளின் அன்பு போலவும் தெள்ளத்தெளிய உவமையாகக் கூறலாம். திருவாசகமே எல்லையற்ற பரம்பொருளாகிய 'அன்பே சிவம்'என்ற தத்துரூபமான சிவன்பால் கொண்ட தலைசிறந்த அன்பின் வெளிப்பாடேயாகும்.

"அன்புஈனும் ஆர்வம் உடைமை; அதுஈனும்

நண்புஎன்னும் நாடாச் சிறப்பு" *(திருக்குறள்: 74)*

அதாவது அன்பு தன் உள்ளத்தை மென்மைப்படுத்தி அனைவரிடத்தும் நட்பைச் செலுத்த ஏதுவாகிறது. அன்பானது மனத்தை மென்மைப்படுத்துகிறது. அதுபோன்று திருவாசகம் கருங்கல் மனத்தினையும் உருக்கி விடுகிறது. அன்பானது உள்ளத்தில் அதிகமாக தீய குணங்கள் மனத்தை விட்டு அகன்று மனிதனைத் தெய்வத்தன்மை உடையவனாக ஆக்குகின்றது.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபெருமானைத் துதிக்கும் பொழுது கோயில் திருப்பதிகத்தில்,

"இன்பம் என்னுடைய அன்பே" *(திருவாசகம்,* கோயில் - திருப்பதிகம் : *1)*

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

"அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை

ஆனந்தமாய்க் கசிந்து உருக

என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்

யான் இதற்கு ஓர் கைம்மாறு" *(திருவாசகம்,* கோயில் –திருப்பதிகம்*: 2)*

அன்பின் காரணமாய் அடியேனாகிய நான் என்னுயிரும் உடலும் ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருக என் தகுதிக்கு மேலான அருட்செல்வத்தை அருளியுள்ளவனே, இதற்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேன் என மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கூறியுள்ளார்.

"மைகலந்த கண்ணி பங்க

வந்து நின் கழல்பட - கணே

மெய் கலந்த அன்பர் அன்பு

எனக்கு ஈக வேண்டும்" *(திருவாசகம்,* திருச்சதகம் : *77)*

தாமே அன்பு உருக்கொண்ட மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அன்பு வெள்ளமாகிய சிவபெருமானைத் தனக்கு அவன் திருத்தொண்டர்கள் அவன் திருவடிக் கமலங்களைச் சேர்ந்து மெய்மையிற் கலந்தது போன்று உண்மையான அன்பு வேண்டுமென்று மனமுருகிப் பாடுகிறார்.

"வேண்டும் நின் கழற்கண் அன்பு

பொய்மை தீர்த்து மெய்மையே" *(திருவாசகம்,* திருச்சதகம்*: 78)*

அன்பே உருவான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இடையறாது சிவபெருமானை நோக்கித் தனக்கு அவன்பால் உண்மையாக அன்பு வேண்டுமென்று மனம் நெகிழப் பாடுகிறார்.

"யானே பொய் என் அன்பும் பொய்

ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப்பெறலாமே?" *(திருவாசகம்,* திருச்சதகம்*: 94)*

அன்பே உருவான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இடையறாது சிவபெருமானை நோக்கித் தனக்கு அவள்பால் உண்மையாக அன்பு வேண்டுமென்று மனம் நெகிழப் பாடுகிறார்.

"ஆட்கச்சீர் மணிக்குன்றே இடையஅறா அன்பு உனக்கு என்

ஊடு அகத்தே நின்று உருகத்தந்தருள் எம் உடையானே" *(திருவாசகம்,* திருச்சதகம் : *11)*

அடிகளார் திரும்பத் திரும்பத் தனக்கு அவன்பால் உண்மையான அன்பு வேண்டும் மாறா அன்பு வேண்டும் என்று வணங்குகிறார்.

"ஆடுகன் நிலை கூத்துடையான் கழற்கு
அன்பு இலை என்புஉருகிப்
பாடுகின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை
பணிகிலை பாத மலர்
சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதும் இலை
துணை இலிபிண நெஞ்சே" (திருவாசகம், திருச்சதகம் :35)

மேற் கூறியவாறு ஆடிப்பாடித் தேடி மலர் சூடுகின்ற இவ்வாறான இறை வழிபாடுகளெல்லாம், இறைவன்பால் கொண்ட அன்பினால் வரத்தக்கவை. அன்பு இருந்தால் தான் இவ்வாறெல்லாம் வழிபட முடியும். ஆகவே அடிகளால் ஆடலரசனை வேண்டி அவன் கழல் இணையடிகள் பேரில் தனக்கு மீளா இடையறா, மென்மையான அன்பு வேண்டுமென்று வழிபடுகிறார்.

திருவாசகம் காட்டும் இன்ப நெறி

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற சொற்றொடரைத் திருமூலரது திருவாக்கிலே காண்கிறோம். அதுபோலவே அமைந்துள்ள பல சொற்றொடர்கள் திருவாசகத்திலேயும் காணப்படுகின்றன.

"பூவார்சென்னி மன்னன் எம்
புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
ஓவாதள்ளங்கலந்துணர்வாய்
உருக்கும் வெள்ளக்கருணையினால்
அவா என்னப்பட்டன்பாய்
ஆட்பட்டீர்வந்தொருப்படுமின்
போவோம் காலம் வந்ததுகாண்
பொய்விட்டுடையோன் கழல் புகவே" (திருவாசகம், யாத்திரைப்பத்து :1)

என்றமைந்த யாத்திரைப் பத்து என்னும் பதிகம் முழுவதும் தாம் பெற்ற இன்பத்தை அடியார்களும் பெற்று அனுபவிக்க அழைப்பவனாகவே இருத்தல் காணத்தக்கது.

"ஆராத இன்பம் அருளும்மலை போற்றி" (சிவபுராணம் -16)
"ஆராஅமுதே அளவிலாப் பெருமானே" (சிவபுராணம் -67)
"ஆற்றின் வெள்ளமே அத்தா" (சிவபுராணம் -79)
"ஊற்று இருந்து உள்ளம் களிப்போன் போற்றி" (அண்டப்பகுதி -121)

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபெருமான் மீது கொண்ட இறை இன்பத்தைத் திருவாசக பதிகங்களில் கூறியுள்ளார்.

திருவாசகம் காட்டும் பணிவுடமை

உலக மக்கள் யாவரும் தாம் இறைவனிடத்தில் சிறிது அன்பு செய்து, சில வழிபாடுகளைச் செய்வாராயின் தமது செயலையே பெரிதாகவும் அச்செயலுக்கு ஏற்ற பயனை இறைவன் தரவில்லை எனவும் எண்ணி இறைவனை வெறுத்துக் கொள்பவராகவே இருப்பர். ஆனால் பெரியோர்கள் நிலை இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. இறைவன் தமக்குச் செய்யும் சலங்கள் யாவும் அவன் கருணை மிகுதியையே காட்டும். தமது தவத்தின் பெருமையைக் காட்டா எனவும் எண்ணி இறைவனிடத்து மேலும் மேலும் அன்பு மீதூரப்பெறுவர்.

"பணியுமாம் என்றும் பெருமை; சிறுமை
அணியுமாம் தன்னை வியந்து" (திருக்குறள்-978)

என்னும் திருக்குறளிலும் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது. இந்தப் பணிவு நிலையைத் திருவாசகமும் அறிவுறுத்துகிறது.

"கடையவனேனைக்கருணையி
னாற்கலந் தாண்டு கொண்ட விடையவனே" (திருவாசகம்,நீத்தல் விண்ணப்பம்:1)

என்பதில் மாணிக்கவாசகர் தம்மைக் கடையவராகவே கருதியமை வெளிப்படுகின்றது.

“ஆய நான்மறையவனும் நீயே யாதல்

அறிந்து, யான் யாவரினம் கடைய னாய

நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டு

நாதனே நான் உனக்கோர் அன்பன் என்பேன்” (திருவாசகம், திருச்சதகம் : 27)

என்பதில் **‘கடையேன்’** என்று மட்டும் கூறாமல் யாவரினும்கடையேன் என்கிறார். அதனால் தம்மினம் கடைப்பட்டவர் ஒருவரும் இல்லாது தாமே. அனைவரிலும் கடைப்பட்டவராகக் கருதுகின்ற அவரது மனநிலை நன்குப் புலனாகிறது.

“நாயிற்கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்

தாயிற் சிறந்த தயாவானதத்துவனே” (திருவாசகம், சிவபுராணம் : 60 -61)

தம்மை நாயோடு ஒப்புமைப் படுத்தலோடு மட்டுமின்றி, நாயினும் கீழ்ப்படுத்திக் கூறுதலைக் காண முடிகிறது. இந்தப் பணிவு நிலை மனித வாழ்க்கையின் சிறந்த நெறியினைத் திருவாசகப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

திருவாசகத்தில் மனத்தூய்மை

மனத்தூய்மை என்பது மனிதராய்ப் பிறந்த அனைவருக்கும் ஓர் உயர்ந்த நெறியாகும்

“மனத்துக்கண் மாசுஇலன் ஆதல் அனைத்துஅறன்” (திருக்குறள்:34)

மனதில் மாசில்லாமல் குற்றமில்லாமல் வாழ்வதே சிறந்த அறமாகும். ஏனெனில் ஒருவன் செய்யும் செயல்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் அமைவது அவனுடைய மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களே ஆகும்.

“என் மனமேஒன்றிப்புக்கனன்போந்தசுவடில்லேயே

இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க” (திருவாசகம், சிவபுராணம் -8)

இமைக்கும் கால அளவு கூட என்னுடைய நெஞ்சில் நீங்காதவனாய் இறைவன் இருக்கின்றான்.

நம் எண்ணங்களையும் செயல்களையும் கண்காணித்து வரும் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் இல்லாத இடமே இல்லை. எனவே மனதில் தூய எண்ணங்களையே புக விட வேண்டும் என்கிறார். இதுவே மாசில்லாமல் வாழ்வதற்குரிய வழியாகும் என்கிறார். மாசற்ற மனங்களில் ஈசன் குடி யிருப்பான் என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகின்றார்.

முடிவுரை

இவ்வாறு மனிதன் மாண்புடன் வாழ்வதற்கான அறச் சிந்தனைகளைக் கொண்ட கருவூலமாக திருவாசகம் திகழ்கிறது. திருவாசகம் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அன்பு, பணிவு, மனத்தூய்மையைக் கூறுவதோடு வாழ்வின் இன்ப நெறியையும் காண்பிக்கிறது. மேலும், ஒவ்வொரு மனிதனும் அறநெறி வழுவாமல் வாழ வேண்டும் என்பதையும் மனத் தூய்மையுடன் அருள் உள்ளத்தோடு திகழ வேண்டும் என்பதையும் அன்பு உள்ளத்தோடு அஞ்சா நெஞ்சினராய் வாழ வேண்டும் என்பதையும் திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் எடுத்துரைத்துள்ளார். இந்து சமய இலக்கியங்கள் மனிதனை அற நெறியுடன் வாழ வழிகாட்டும் மிகப்பெரும் வழிகாட்டிகள். எனவே, அத்தகைய இலக்கியமான திருவாசகத்தை வரும் இளம் தலைமுறையினர் வாசிப்பது மிகவும் அவசியம். இந்த திருவாசகத்தை படிப்பதன் மூலம் அன்பும், கருணையும், அறச் சிந்தனையும் கொண்ட எதிர்கால சமுதாயம் உருவாகும் என்று உறுதியாக நம்பலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

இளவரசு, சோம., நன்னூல் எழுத்ததிகாரம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2018

சாமி சிதம்பரனார்(உரை), திருக்குறள் பொருள் விளக்கம், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2018

சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா(உரை), திருவாசகம், ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், சென்னை, 2018

சேயோன், முனைவர்(பதிப்பாசிரியர்), திருவள்ளுவர் மலர், மயிலைத் திருவள்ளுவர் தமிழ்ச் சங்கம், சென்னை, 2023

புலியூர் கேசிகன்(உரை), தொல்காப்பியம், பாரி நிலையம்,சென்னை, 2009

விமலானந்தம், மது.ச., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, அபிராமி பதிப்பகம், சென்னை, 2002

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)
An international open access, peer- reviewed, refereed journal

பாரதி வசந்தனின் தலைநிமிர்வில் தலித்தியப் பார்வை

முனைவர் கி. அய்யப்பன்
கௌரவ விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,
உ. நா. அரசினர் கல்லூரி, பொன்னேரி- 601204
பேசி: 9962660279
மின்னஞ்சல்: agniiyyappan@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாரதி வசந்தன் என்கிற ப. அன்பழகன் புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த நெல்லித்தோப்பில் 3.10.1956 அன்று பிறந்தவர். 25க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி, தொடர்ந்து தன் பங்களிப்பைச் செய்து வந்தார். தம் படைப்புகளுக்காக பரிசுகளையும், விருதுகளையும் பெற்றிருக்கும் இவர் இலக்கிய முன்னோடிகள் பலராலும், இலக்கிய அமைப்புகளாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டார். தலை நிமிர்வு என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் பெரும் பாலான கவிதைகள் பெரு வாரியான இதழ்கள் வெளியிட மறுத்தன. காரணம் கவிதைகளின் உண்மைத் தன்மையும், கலகக் குணமும் ஆகும். பாரதி வசந்தனின் துணிவு பாராட்டிற்குரியது. ஒரு கவிஞராக பேசத் தொடங்கிய பாரதி வசந்தன் இத் தொகுப்பின் மூலம் ஒரு தமிழனாகவும் பேசியுள்ளார். ஒரு தலித்தாகவும் பேசியுள்ளார். ஒரு மனிதனாகவும் பேசியுள்ளார். சமுதாயத்தில் தலித்துகளின் நிலையை பதிவு செய்வதுடன், அடக்கு முறைக்கு எதிராக கூக்குரலிடுகிறார். எவரிடமும் வணங்காமல் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார். எல்லோரையும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கவும் செய்கிறார்.

குறிச்சொற்கள்

பாரதி வசந்தன், தலைநிமிர்வு, தலித்தியம், புதுச்சேரி, நெல்லித்தோப்பு, அன்பழகன்

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது கவிஞனின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு. உள்ளத்து எழும் உணர்வுகளை உணர்ச்சி பீறிட வெளிப்படுத்தும் கருவிகளுள் தலையாயது கவிதை எனலாம். காலந்தோறும் தமிழ்க் கவிதைகள் பல்வேறு வடிவங்களாக, பல்வேறு பாடுபொருள்களைக் கொண்டு தோன்றிய வண்ணம் உள்ளது. அதில் ஒரு கூறு தலித்தியம் பற்றி பேசுவது. தலித்திய கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் பாரதி வசந்தன். மனிதர்க்குக் கொள்கை அவசியம். கொள்கையற்ற மனிதர் வாழ்தல் கூடாது. `கவிஞர்களிலும் கொள்கையோடு ஒன்றியும், மாறுபட்டும் இருப்பவர்கள் உண்டு. ஒரு கவிஞராக கொள்கையை விடாதும் மாறாதும் எழுதியும், இயங்கியும் வருபவர் கவிஞர் பாரதி வசந்தன். 'முப்பது ஆண்டு கால கவிதை வாழ்வின் வெள்ளை அறிக்கை' என்னும் அறிவிப்புடன் கவிஞர் தந்திருக்கும் கவிதைத் தொகுப்பு 'தலை நிமிர்வு'. வெள்ளை அறிக்கை என்பது உண்மை நிலையை நேர்மையுடன் அரசு மக்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியதாகும். ஆனால், ஒரு கவிஞர் வெள்ளை அறிக்கை என்னும் தலைப்பில் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியிட்டிருப்பது அவரின் நேர்மையையும், துணிவையும் காட்டுகிறது. ஆகவே, இவரின் தலைநிமிர்வு கவிதைத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள தலித்திய கவிதைகள் எவ்வாறு பேசப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பாரதி வசந்தன்: வாழ்க்கைக் குறிப்பு

பாரதி வசந்தன் என்கிற ப. அன்பழகன் புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த நெல்லித்தோப்பில் 3.10.1956 அன்று பிறந்தவர். பெற்றோர் பெயர் இ. பழனி - புட்லாய் அம்மாள். 70களில் தொடங்கி சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், நாவல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், புத்தக விமர்சனங்கள், ஹைக்கூ கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், சிறுவர் இலக்கியம், தலித்

இலக்கியம் என்று தமிழின் பல்வேறு இலக்கியப் பரிமாணங்களில் 25க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி, தொடர்ந்து தன் பங்களிப்பைச் செய்து வந்தார். தம் படைப்புகளுக்காக பரிசுகளையும், விருதுகளையும் பெற்றிருக்கும் இவர் இலக்கிய முன்னோடிகள் பலராலும், இலக்கிய அமைப்புகளாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டார்.

தலை நிமிர்வு என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளில் பெரும் பாலான கவிதைகள் பெரு வாரியான இதழ்கள் வெளியிட மறுத்தன. காரணம் கவிதைகளின் உண்மைத் தன்மையும், கலகக் குணமும் ஆகும். பாரதி வசந்தனின் துணிவு பாராட்டிற்குரியது. ஒரு கவிஞராக பேசத் தொடங்கிய பாரதி வசந்தன் இத் தொகுப்பின் மூலம் ஒரு தமிழனாகவும் பேசியுள்ளார். ஒரு தலித்தாகவும் பேசியுள்ளார். ஒரு மனிதனாகவும் பேசியுள்ளார். சமுதாயத்தில் தலித்துகளின் நிலையை பதிவு செய்வதுடன், அடக்கு முறைக்கு எதிராக கூக்குரலிடுகிறார். எவரிடமும் வணங்காமல் தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார். எல்லோரையும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கவும் செய்கிறார். இத்தகைய பெருமகனார் 07.12.2024 அன்று இயற்கை எய்தினார். இவரின் இழப்பு தமிழுலகிற்கு ஈடுசெய்யமுடியாத இழப்பு ஆகும்.

எழுத்தாளனாய் பிரகடனம்

கவிஞர் பாரதி வசந்தன் தன் இலட்சியத்தையும், கொள்கையையும் கவிதைகளில் பிரகடனம் செய்கிறார். 'எழுது கோல் யுத்தம்' தலைப்பிலான கவிதையின் மூலம் தன்னிலையைத் தெரிவித்துத் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்துள்ளார். தன் தடத்திலிருந்து மாறாமல் எழுதியுள்ளார். எழுது கோல் யுத்தம் என்னும் தலைப்பே கவிஞர் நியாயமான போராட்டத்திற்காக களத்தில் நிற்பது தெரிகிறது.

"இலக்கியம் மக்கள் விடுதலைக்கே - என
எழுத்தில் கலகம் செய்பவன் நான்
இலக்கியம் போன்றே வாழ்ந்திருப்பேன்-ஆம்
இதுவே எனது பிரகடனம்"(தலை நிமிர்வு, ப. 26)

என்ற கவிதையில் தன் நிலையைப் பிரகடனம் செய்கிறார்.

மொழிப்போராளிகள் நடராசன், தாளமுத்து

தமிழ் மொழிக்கு ஏராளமானச் சிறப்புகள் உண்டு. அளவற்ற பெருமைகள் உண்டு. உலகில் ஒரு மொழிக்காக உயிர் விட்டுள்ளனர் என்றால் அது தமிழ் மொழிக்கே. ஒரு மொழிக்கானப் போராட்டம் நடந்துள்ளது என்றால் அது தமிழ் மொழிக்கே என்றால் மிகையில்லை. மொழிப் போராட்டத்தில் உயிர் விட்டவர்கள் என தாளமுத்து நடராஜன் எனப் பரவலாகப் பேசுகின்றனர், எழுதுகின்றனர். இது தவறு என்கிறார். காரணம் முதலில் பலியானவர் நடராசன் என்றும், இரண்டாவதாக தாளமுத்தும் என்று குறிப்பிட்டு, நடராசன் தாளமுத்து என்றே கூற வேண்டும் என்கிறார்.

"தாளமுத்து நடராசன் என்றாலும்
நடராசன் தாளமுத்து என்றாலும்
தமிழை அமிழ்து என்பதும்
அமிழ்தைத் தமிழ் என்பதும் போல
இரண்டுமே ஒன்றுதான்"(தலை நிமிர்வு, ப. 33)

ஏன்ற ‘தமிழ் நெருப்பு’ என்னும் கவிதை வரிகளில், நடராசன் தலித் ஆனாலும் தாளமுத்து நாடரசன் ஆனாலும் மொழிப் போராளியாகவே இருவரையும் பார்க்க வேண்டும் என்கிறார். இருவருக்கும் சாதி கிடையாது என்பதுடன் அவர்களைத் 'தமிழின் அடையாளம், தமிழரின் இன மானம்' என்றும் போற்றுகிறார். கவிஞர் ஒரு 'தமிழ் நெருப்பை' மூட்டியுள்ளார்.

சேரி- மக்கள் சேர்ந்து வாழ்தல்

தலித் என்பவர்கள் “தீண்டத்தகாதவர்களும், தீண்டாமைக்கு ஆளாகாவிட்டாலும் மிகுந்த துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் உட்பட்டுச் சிதறிப்போயிருக்கும் சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதிகளும் ஆவார்கள்”(தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.538) என்று மு. அருணாசலம் கூறுவதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. சேரி என்றால் பள்ளர், பறையர், சக்கிலியர் வாழும் பகுதி என அடையாளப் படுத்தப் பட்டுள்ளது. மற்றவர் தங்களை, உயர் சாதியினர் என அறிவித்துக் கொண்டு மேற்படி மூன்று வகையினரை ஒதுக்கி வைத்ததுடன் அவர்கள் வாழும் பகுதியையும் புறக்கணித்து வருகின்றனர்.

“சேரி எனில்/ மக்கள் சேர்ந்து வாழ்தலென”(தலை நிமிர்வு, ப. 37)

என கவிஞர் உணர்த்துகிறார். சேரி என்னும் பெயரில் மனிதர்களைப் பிரித்து வைத்திருப்பதைக் கண்டித்துள்ளார். சேரிகள் எத்தனைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இருந்துள்ளன எனப் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

தலித் துரோகி

தலித்தியம் பற்றி இவர் எழுதினாலும், தலித் மக்களின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி சாடுகிறார். தலித்தாகப் பிறந்தவன் தலித்தாக வாழ வேண்டும் என்கிறார். தலித் என்று பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். வேலையும் வசதியும் வந்தவுடன் தலித் என்னும் அடையாளத்தை மறப்பவர்களை 'துரோகி' என்று வசைபாடியுள்ளார்.

“அரசாங்க/உத்தியோகத்துக்குப் போனதும்
தகப்பன் பேர் சொன்னால்/தன்சாதி தெரியுமென்று
கை நிறைய/சம்பாதிக்கிறவளாய்ப் பார்த்து
கல்யாணம் செய்துகொண்டு/டவுனில் வீடெடுத்து
தலைமறைவாய் வாழ்கிறான்/காசுக்குப் பீ தின்ன
அம்பேத்கரையே/மறந்தவனுக்கு
அப்பனாவது/மசுராவது”(தலைநிமிர்வு, ப. 73)

என்று துரோகி என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையில் தலித் மக்களுள் சிலர் தம்மை ஒரு தலித் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கே வெட்கப்படுவதைப் பதிவுசெய்கிறார். ஆனால் சில சாதிக்காரர்கள் சாதிப் பெயரைச் சொல்லியே ஆதாயம் தேடுகின்றனர் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. அந்த அளவிற்குச் சமூகத்தில் தலித்துகளுக்கான இடம் மறுக்கப்பட்டு இருப்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது. இங்ஙனம், தடுக்கப்பட்ட வார்த்தையாடல்களை, உச்சரிக்கக் கூசுகின்ற உயிர்ச் சொற்களை எல்லாம் கவிதையில் கொண்டுவந்து படைப்புகளாகியிருப்பது தலித் இலக்கியம் என்பதையும், அது பாரதி வசந்தனுக்குக் கைவந்திருக்கிறது என்பதையும் விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

தமிழ்க்குடி- பறையன்

பறையர், தாழ்த்தப் பட்டவர் என்ற கருத்துப் பரவலாக உள்ளது. 'பறையன் - மனிதன் - தமிழன்' என்னும் கவிதை மூலம் அக் கருத்தை உடைத்துள்ளார். மாட்டுக் கறி தின்பவன் பறையன் என்றால், ஆதி சிவனும் பறையன் என்கிறார். நாட்டுப் புறக் கதையொன்றில் பதிவாயிருக்கும் இத் தகவலைக் கண்டறிந்து கூறியுள்ளார். ஒரு புதுக் கருத்தைப் பரப்பியுள்ளார். மேலும், அக்கவிதையில்,

“அவன் பறையன் இல்லை/எதுவும் இல்லை மனிதன்
அதுவும் எங்கள் தமிழன்/என்று சொல்ல
ஏனடா நாயே உங்கள்/ சாதி வெறி தமிழ்ப் புத்திக்கு
ஒரு நாளும் உரைக்கவில்லை”(தலை நிமிர்வு, ப. 144)

என்று எல்லோரையும் மனிதன் என்று அழைக்க வேண்டும் என்றும், அதிலும் தமிழன் என்றே அழைக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

பறையன் தமிழ்க்குடியே

'பறையன்' என்பதற்கு சென்னைப் பல்கலைக் கழக அகராதி 'தமிழன் ஒழிந்த பிற இனத்தான்' எனப் பொருள் தந்துள்ளது. இதனால் கோபமுற்று கவிஞர் 'தமிழ்க் குடி' என்னும் கவிதையில்,

"துடியன்/பாணன்/பறையன்/கடம்பன்
என்று/இந்நான்கல்லது/குடி
புறநானூறு/ சொல்லியும்/
தமிழன் ஒழிந்த/ பிற இனத்தான்
பறையன்/எனில்/ தமிழன் புத்தியை
செருப்பால்/அடி" (தலை நிமிர்வு, ப. 158)

என்று சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூற்றில் கூறியுள்ள துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்ற நால்வகைக் குடிகளை எடுத்துக்கூறி, பறையன் தமிழன் அல்ல என்று சொன்னவனைச் செருப்பால் அடி என பொங்கியெழுகிறார்.

திருமா- தகப்பன் சாமி

தமிழர்கள் என்றால் பிரிந்துக் கிடப்பது போல் தலித்துகள் என்றாலும் பிரிவினையே. அம்பேத்கர் ஒருவரே தலித்துகளின் தலைவர். எனினும், அம்பேத்கர் பெயரிலேயே ஏராளமான கட்சிகளும், இயக்கங்களும், தலைவர்களும் உள்ளனர். அதில், விடுதலைச் சிறுத்தைகள்கட்சித் தலைவர் திருமாவளவனும் ஒருவர். அவரின் சில நடவடிக்கைகள் கவிஞருக்குப் பிடித்துள்ளது என்பதைச் சில கவிதைகள் வாயிலாக வெளிப் படுத்தியுள்ளார்.

"தகப்பன்தான் பிள்ளைக்குப் பேரை வைப்பான்
தகப்பனுக்கே பேர்வைத்த தகப்பன் சாமி"(தலை நிமிர்வு, ப. 47)

என்ற கவிதை வரிகளில் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி சார்பில் பத்தாயிரம் இந்துப் பெயர்களை இனிய தமிழ்ப் பெயர்களாக மாற்றியதற்காக திருமாவளவனை 'தகப்பன் சாமி' என போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

தொல். திருமாவளவன் அவர்களின் கால் நூற்றாண்டுக் களப் பணிக்காக, முப்பது ஆண்டுக் கால இவரின் கவிதை வாழ்வினை வெள்ளை அறிக்கையாக 'தலை நிமிர்வு' என்னும் இக்கவிதைத் தொகுப்பைச் சமர்ப்பித்துள்ளார். அடங்க மறு, அத்து மீறு, திமிறி எழு, திருப்பி அடி என்பது விடுதலைச் சிறுத்தைகளின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். வன்முறை என்று எவரோ சொன்னதற்கு எதிர் வினையாக எழுதப் பட்ட கவிதை 'உயிர் விலை'. அக்கவிதையில்,

"அது வன்முறை/இல்லையடா நாயே
வாழ்க்கை முறை" (தலை நிமிர்வு, ப. 56)

என்ற வரிகளில், அது வன்முறையல்ல, அது வாழ்க்கை முறை என்று கூறி புதிய போர் முறையைக் கூறுகிறார். விடுதலைச் சிறுத்தைகள் சார்பாக பேசியுள்ளார். விடுதலைச் சிறுத்தைகளின் அடையாளமான நீலம், சிவப்பு நிறங்களே தமிழைத் தலை நிமிரச் செய்யும் என்று கவிஞர் கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது.

தலித் எழுத்து

தலித் கவிதை என்பது "காலம் காலமாக அடிமைப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடந்த தலித் மக்கள் தற்போது வீறுகொண்டு எழுந்து போர்க் குரல் எழுப்புகின்றனர்."(ப.352) என்று ஸ்ரீசந்திரன் கூறுகிறார். மேலும், "தமிழில் தலித் கவிதை வெளிப்பாடுகள் விவாதிக்கப்படும் அளவிற்கு நூலாக்கம் பெறவில்லை."(ப.20) என்று கூறும் அ. ராமசாமியின் கருத்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன. பாரதி வசந்தனின் கண்ணோட்டத்தில் நான்கு வகை வருணங்களில் இருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்படிருக்கும் பஞ்சமனின் எழுத்து ஆதி எழுத்து. அவன் எழுத்து கலக எழுத்து; அவன் பெயர் இப்போது தலித் எழுத்து.

"ஆதி எழுத்து/அவன் எழுத்து
அடிக்கு அடி/உதைக்கு உதை
ஆகா...வென்று எழுந்தது
கலக எழுத்து/அதன் பெயரே இப்போது
தலித் எழுத்து" (தலை நிமிர்வு, ப.27)

என்று பதிவு செய்கிறார்.

அப்பா- அம்மா- அம்பேத்கர்

பெரியார் கடவுள் இல்லை என்றார். பாரதி வசந்தன் இதை மறுத்து கடவுள் என்பது மெய்யானவை, எவராலும் மறுக்க முடியாதவை என்பதை 'தெய்வங்கள்' என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கவிதையில்,

“கடவுள் இல்லையென்று எவனாவது
சொன்னால் சொல்லி விட்டுப் போகட்டும்
அப்பாவும் அம்மாவும்தான் எங்களுக்கு
ஆயிரங் காலத்துத் தெய்வம்
அதற்கடுத்தத் தெய்வம்/அம்பேத்கர்”(தலை நிமிர்வு, ப. 198)

என்கிறார். பெற்றோர் தெய்வம் என்பது பொதுவானது. அம்பேத்கர் தலித்துகளின் தெய்வம் என்பதை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

தமிழ் ஒளி

புதுச் சேரியில் வாழ்ந்த பாரதியையும், புதுச் சேரியில் பிறந்த பாரதி தாசனையும் தமிழ்க் கூறும் நல்லுலகம் வெகுவாக அறியும். ஆனால், புதுச் சேரியில் பிறந்த ஒரு சிறந்த கவிஞரான தமிழ் ஒளியை பெரும் பாலோர் அறிய வாய்ப்பில்லை. 'தமிழ் ஒளி' என்னும் கவிஞனின் மீது ஓர் இருட்டுப் பாய்ச்சப் பட்டுள்ளது. கவிஞர் பாரதி வசந்தன் 'தமிழ் ஒளி' மீது ஒரு 'தமிழ் ஒளி' யைப் பாய்ச்சியுள்ளார். தமிழ் இலக்கிய உலகம் அறியச் செய்துள்ளார்.

“சேரியிலே பூத்ததொரு/சிவப்புப்பூ வசந்தம்- அவன்
சிந்தித்த அத்தனையும்/செங்கொடியை உயர்த்தும்
யாரிடமும் தலை வணங்கா
இனமான முழக்கம்/யாசித்தும் வாழ்ந்ததில்லை
இது அவன்கதைச் சுருக்கம்”(தலை நிமிர்வு, ப. 152)

எனும் கவிதையில் கவிஞர் தமிழ் ஒளியின் வாழ்வுச் சுருக்கத்தை எட்டே வரியில் சுருக்கிக் கூறியுள்ளார். சிறப்பாகச் சொல்லியுள்ளார்.

திருவள்ளுவர்

திருவள்ளுவர் எந்த சாதி என்று தெரியாது. ஆனால், அவருடையத் திருக்குறள், சாதி பேதமற்று எல்லோராலும் போற்றப் படுகிறது, பாராட்டப் படுகிறது, பின் பற்றப் படுகிறது. ஆராய்ச்சி என்னும் பெயரில் அறிஞர்கள் சிலர் திருவள்ளுவரை வள்ளுவர் என்று சுருக்கி பறையர் இனத்தில் உள்ள வள்ளுவப் பிரிவுடன் சேர்த்து 'வள்ளுவப் பறையன்' என திருவள்ளுவரை ஓர் இனத்திற்கு உரியவராக விட்டனர். கவிஞருக்கு இதில் உடன் பாடில்லை. இதனை, ‘அறிஞர்’ என்ற கவிதையில்,

“இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக/வள்ளுவர் தமிழர்
இப்போது பறையர்” (தலை நிமிர்வு, ப. 51)

எனச் சொல்லுவதை ஏற்க முடியாது என்கிறார். மேலும், திருவள்ளுவரை வள்ளுவப் பறையன் என ஆக்க முயன்ற அறிஞர்களைச் சாடி, விமரிசித்துள்ளார்.

சாதித் திமிரும் மத வெறியும்

தமிழன் மூத்த குடி என்று பெயர் பெற்றவன். தொன்மையானவன் என்று அறியப் பட்டவன். இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலத்திற்கு மேலான பண்பாடு பெற்றவனாகத் தமிழன் இருந்தாலும், இன்றும் தமிழன் தலை நிமிர்ந்து வாழ முடியவில்லை. இதற்கு முக்கியக் காரணமாகக் கவிஞர் கூறுவது "சாதித் திமிரும் மத வெறியுமே" என்கிறார். சாதித் திமிரும் மதவெறியும் மனிதர்க்குக் கூடாது என்கிறார். சாதியையும் மதத்தையும் துறந்து தமிழர்கள் தலை நிமிர்ந்து வாழ வேண்டும் என 'தலை நிமிர்ந்து' கூறுகிறார். தமிழன் நிலையையும் தலித் மக்களின் நிலையையும் எடுத்துரைத்து, தன் நிலையையும் புரியச் செய்துள்ளார். வடிவங்களிலும் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். 'தமிழா உனக்கொரு சேதி' என்னும் கவிதை 'குறும்பா' என்னும் வடிவில் எழுதப் பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தில் லிமரிக் என்பதாகும்.

"இமயம் வென்ற வீரம்
இருந்தது முன்பொரு காலம்
சமயம் பார்த்தே/சாதிகள் வளர்ப்பாய்
சரிதான் உன் செயல் சோரம்"(தலை நிமிர்வு, ப. 88)

என்ற கவிதை வரிகளில் தமிழனின் முந்தைய நிலையையும் தற்போதைய நிலையையும் இக் குறும்பா மூலம் அறியச் செய்துள்ளார்.

தலித், தமிழ், தமிழ்நாடு

கவிஞர் பாரதி வசந்தன், தலித்தியம், தமிழியம் என்னும் இரண்டு தளங்களிலும் இயங்கியுள்ளார். தலித்தாகப் பிறந்தவனுக்கு இந்த இரண்டும் வேண்டும் என்கிறார். தலித்தியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள் போலியாக இருக்கக் கூடாது என்றும் எச்சரித்துள்ளார்.

"தலித்தியத்திற்கு/அம்பேத்கரியம்.
தமிழியத்திற்கு/பெரியாரியம்.
பொதுவுடமைக்கு/மார்க்சியம்.
தமிழ் நாட்டின்/விடுதலைக்கு
இந்த மூன்றும் அவசியம்"(தலை நிமிர்வு, ப. 159)

என்ற கவிதை வரிகளில் தலித், தமிழ், தமிழ் நாடு என மூன்றின் விடுதலைக்கும் வழி வகுத்து, அவ்வழியே நடக்கிறார். வெற்றிப் பெற ஒத்துழைப்பது அவசியம் என்கிறார்.

தலித் குழந்தைகள் நிலை

தலித்துகளை ஒதுக்கி வைத்தல் என்ற நிலை குழந்தைகளிடமிருந்து தொடங்கப்படுகிறது என்கிறார். இதனை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ள,

"சேரித் தோட்டத்தில்/சீண்டுவாரற்றுப்
பூத்துக் கிடக்கும்/நாங்கள்!
……………
குழந்தைகள் ஆண்டு/கொண்டாடுவோரே!
நாங்களும்/இந்தத் தேசத்து
மழலைப் பூக்கள்தான்
எங்களுக்கு/எப்போது விழா
எடுக்கப் போகிறீர்கள்…?"(சின்னப்பறவையின் வண்ணச் சிறகுகள், 69-71)

என வரும் இக்கவிதையில் தலித் குழந்தைகளின் நிலையை மனக்குமுறலாக எடுத்துக்கூறுகிறார்.

மரணத்தை நேசிக்கும் மனிதர்கள்

மரணத்தை நேசிக்கும் மனிதர்கள் என்ற கவிதை இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்கின்ற தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றியதாக உள்ளது. பணத்தை விரும்புகின்ற மக்களுக்கு மத்தியில், இவர்கள் ஒரு வேளைச் சோற்றுக்காக மரணத்தை நேசிப்பவர்களாக இருப்பதையும் விளக்குகிறது. அக்கவிதை, அதேபோன்று அவர் **வேண்டுதல்** என்னும் தலைப்பில் வித்தியாசமான பார்வையில் ஒரு தலித் கவிதை எழுதியிருக்கிறார். அதில்,

"சாதி வெறி பிடித்த/அயோக்கியன்
இறந்து போனான்
இருக்கும் வரை/சக மனிதனை
எட்டிப் போடா/என்று ஒதுக்கி வைத்த
அந்த/இழி பிறவியின்
எரி பிணத்தை/கிட்ட நின்று அடித்துத்

தன் பழி தீர்த்துக் கொண்டது

வெட்டியானின்/தடி

அடுத்த ஜென்மத்திலாவது

எதற்கும் உதவாத/கவியாகப் பிறக்காமல்

சாதியத்தை தவிடு பொடியாக்கும்

அந்தத்/தடியாகப் பிறக்க வேண்டும்" (பாரதி வசந்தன் படைப்புலகம், ப. 50)

என்று தலித் விடுதலைக்கான ஆவேசத்துடன் பாரதி வசந்தன் பதிவு செய்வது தமிழ்ப் படைப்புலகைப் பொறுத்த வரையில் இந்தப் பாடுபொருளில் இதுவே முதல் முறை. இது சாதியச் சமூகத்தில் காலம் காலமாக நிலவிவரும் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யக் கவிதையை ஆயுதமாக்கி இருக்கும் சிறந்ததொரு பதிவு. 'வெட்டியானின் தடியை சாதி ஒழிப்புக்கான கவிதைக் குறியீடாகச் செய்திருக்கும் பாரதி வசந்தனின் இந்தக் கவிதை தலித் இலக்கியத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.' இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் தலித் இலக்கியம் "தலித் மக்களின் வாழ்வை, அவலத்தைச் சொல்வதாக மட்டுமில்லாமல், அவர்களின் வாழ்வியல் மாற்றத்திற்கான புதுத் தடங்களையும் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கிறது"(தலித் அறம், ப.54) என்கிறார் அரங்க மல்லிகா. இவர் கூறுவது போன்றே 'தலை நிமிர்வு' கவிதைத் தொகுப்பில் கவிஞர் பாரதி வசந்தன் தலித்தியம் சார்ந்த பல கவிதைகளைக் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

பாரதி வசந்தனிடம் கவிதையும் இருக்கிறது, கோபமும் இருக்கிறது என்பதற்குச் சான்றாக 'தலை நிமிர்வு' விளங்குகிறது. ஒரு கவிஞன் என்பவன் அநியாயத்தைக் கண்டு பொங்கி எழ வேண்டும். பாரதி வசந்தன் தலித்துகளின் உரிமைக்காகப் பொங்கி எழுந்துள்ளார். இக் கட்டுரை வழி காணலாகும் கவிதையிலும் கோபத்தைக் காண முடிகிறது. வேகத்தையும் உணர முடிகிறது. உடனுக்குடன் எதிர் வினையாற்றியுள்ளார். உணர்வுகளை வெளிப் படுத்தியுள்ளார். தவறு செய்பவர் எவராயினும், துரோகம் செய்பவர் எவராயினும் தட்டிக் கேட்கத் தயங்கியதில்லை. எதிரிகளை விட துரோகிகளையே தாக்கியுள்ளார். எழுதிய நாள், நேரம் மூலம் உறுதிப் படுத்தியுள்ளார். களத்தில் நிற்கும் போராளி போல் பாரதி வசந்தன் எழுத்தில் ஒரு போராளியாக உள்ளார்.

துணை நூற் பட்டியல்

அய்யப்பன், முனைவர் கி. பாரதி வசந்தன் படைப்புலகம், கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை, 2018.

அருணாசலம், முனைவர் மு. மற்றும் இராஜா வரதராஜா, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை, 2022.

அரங்க மல்லிகா, தலித் அறம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2011.

பாரதி வசந்தன், சின்னப் பறவையின் வண்ணச் சிறகுகள், திருமகள் நிலையம், சென்னை, 1987.

பாரதி வசந்தன், தலை நிமிர்வு, அகநாழிகை பதிப்பகம், மதுராந்தகம், 2010.

ராமசாமி, அ. மையம் கலைந்த விளிம்புகள், ஆழி பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை,2008.

ஸ்ரீசந்திரன், ஜெ. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 1998.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

www.boomiirjt.com Volume 1, Issue1 May 2025

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL (BIRJT)

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஜவ்வாதுமலை பழங்குடி மக்களின் கார்த்திகை விளக்கீடு

முனைவர் ரே. கோவிந்தராஜ்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை -9.

மின்னஞ்சல்; regovindaraj@gmail.com

ஆய்வுச் சுருக்கம்

திருப்பத்தூர், திருவண்ணாமலை, மற்றும் வேலூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் பரந்து விரிந்தப் பகுதியாக ஜவ்வாது மலை இருந்து வருகின்றது. இம்மலைப் பகுதியில் வாழும் மலையாளிப் பழங்குடி மக்களின் கார்த்திகை விளக்கீட்டிற்காக வீடு பூசுதல், ஓவியம் தீட்டுதல், மணியாட்டுதல், மாவுவிளக்கு மற்றும் சோற்று விளக்கு ஏற்றுதல் ஆகியவை குறித்து இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது.

திறவுச் சொற்கள்

கார்த்திகை விளக்கீடு, அகநானூறு, மலைபடுகடாம், சூடாமணி நிகண்டு, வீடு பூசுதல், செம்மண், மாவு விளக்கு, சோற்று விளக்கு, பட்டி, கதண்டு, காதல் பாடல்.

முன்னுரை

கார்த்திகை விளக்கீடு தொன்மையான மரபாக தமிழ்நாட்டில் கொண்டாடப் படுகின்றது.தொல்காப்பியம் மற்றும்சங்க இலக்கியங்களில் இவ்விளக்கீடு குறித்தப் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அகநானூற்றில் தொழில் நிமித்தமாக வெளியூர் சென்ற கணவன் கார்த்திகை விளக்கீட்டிற்கு வரவேண்டும் என்று மனைவி சொல்லும் பதிவு இடம்பெறுகிறது.

“குறு முயல் மறுநிறம் கிளர மதி நிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகல் இருநடுநாள்
அறுகு விளக்குறுத்து மாலை தூக்கி” (அகம் -141)

இதேபோல் அகநானூறு 185 வது பாடல் நற்றிணை 58, 202 ஆகிய பாடல்களிலும் கார்த்திகை விளக்கு பற்றிசிறப்பிக்கப்படுகின்றன. மலைபடுகடாம் என்னும் சங்க இலக்கிய நூல் நிலத்தில் பூத்திருந்த முசுண்டை பூக்கள் கார்த்திகை விண்மீன் கூட்டம் போல் ஒளி நிறைந்ததாய் மலர்ந்திருந்தன என்று உவமை கூறுகின்றது.

“அகலிரு விசும்பின் ஆஅல்போல
வாலிதின் விரிந்த புன்கொடி முசுண்டை” (மலைபடுகடாம் - 10)

மேற்கண்ட பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'ஆஅல்' என்னும் சொல் கார்த்திகை மாதத்தில் தோன்றும் கார்த்திகை என்னும் நாள் 'மீன் கூட்டத்தை' குறிப்பதாகும். அழல் எனும் சொல்லும் கார்த்திகை என்பதை குறிக்கின்றது. சமய இலக்கியக் காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் இரண்டாம் திருமுறையில் கார்த்திகை விளக்கீடு குறித்து 'மட்டிட்ட புன்னைங்கானல்' எனத் தொடங்கும் பதிகம் வழி விளக்கியுள்ளார். இறைவன் சோதி வடிவில் இருப்பதாக திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில் விளக்கியுள்ளமையினை அறியலாம்.

சூடாமணி நிகண்டில் கார்த்திகை மாதம் பற்றி 'தெறுகால், தேள், விருச்சகம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறே கார்த்திகை நாளை "அங்கி, அளக்கர், அளகு, அறுவாய், ஆரல், இறால், எரிநாள், நாவிதன்" ஆகிய சொற்கள் இந்நிகண்டில் இடம்பெற்றுள்ளன.

எனவே சங்க காலத்திலிருந்தே தொல் தமிழர்களிடம் கார்த்திகை விளக்கீடு வழிபாடாக இருந்திருக்கின்றது. இன்றளவும் தமிழகத்தில் கார்த்திகை தீபத்தன்று சொக்கப்பனை கொளுத்தும் மரபு இருந்து வருகின்றன. அந்தவகையில் ஜவ்வாதுமலை பழங்குடி மக்களிடம் அவர்களுக்குரிய தனித்துவமான கார்த்திகை விளக்கீடு குறித்து இவ்வாய்வு விளக்குகின்றது.

1. வீடு பூசுதல்

ஜவ்வாது மலை மலையும் மலை சார்ந்த இடமாகும்.இங்கு வாழும் மக்கள் மலையாளிப் பழங்குடி என்னும் மக்களினமாகும்.இவர்களின் வீடு மஞ்சம் புல் அல்லது வைக்கோல் தாள்களைக் கொண்டு வேயப்பட்டதாகும்.செம்மண்ணுடன் களிமண்ணைக் கலந்து நன்றாகப் பிசைந்துச் சுவர் எழுப்பப் படுகின்றது.சுவரின் மேற்பகுதியில் செம்மண் உடன் மாட்டுசாணத்தைக் கலந்து மெழுகுகின்றனர்.இத்தகைய வீட்டிற்குக் கார்த்திகை தீபத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே தங்களின் வீட்டு சுவருக்குச் சுண்ணாம்புப் பூசுகின்றனர்.அவ்வாறே வீட்டின் உள்பகுதியில் மாட்டு சாணம் கொண்டு தரைப் பகுதியை மெழுகுகின்றனர்.இத்தகைய தொல்வடிவம் ஜவ்வாது மலை பழங்குடிகளிடம் நவீனமயமாதல் மற்றும் உலகமயமாதல்தாக்கத்தினால் மாற்றம் எய்து வருகின்றது.அரசின் நலத் திட்டங்களில் ஒன்றான கான்கிரீட் வீடு வழங்கும் திட்டத்தினால் தொல் வடிவ வீடு அமைப்புகள் குறைந்து வருகின்றன.ஆனாலும் தற்காலத்தில் கட்டப்பட்ட வீடுகளுக்குச் சுண்ணாம்பு அடித்து வருகின்றனர்.

2. ஓவியம் தீட்டுதல்

சுண்ணாம்புப் பூசிய வீடுகளின் சுவர்களின் மேல் செம்மண்ணைக் கரைத்துக் கம்மஞ் சக்கையால் ஓவியம் தீட்டுகின்றனர்.சுவர்களின் மேல் புள்ளி வைத்து விளக்குகளை ஓவியமாக வரைந்து வைக்கும் வழக்கம்காணப்படுகின்றன.வீட்டின் உள்பகுதியில் உள்ள தரையிலும் செம்மண்ணால் கோலமிட்டு அழகுப் படுத்தி வருகின்றனர். தங்களின் நடுவீடு பகுதியில் உள்ள சுவரில் இறந்துபோன முன்னோர்களுக்குச் சதுரங்க வடிவில் கோலமிட்டு அதனுள் அவரை தளைகளின் சாயத்தைப் பூசிப் பச்சை நிறமாக மாற்றி; அதன்மேல் சந்தன பொட்டிட்டு வழிபடுகின்றனர்.

3. மணி ஆட்டுதல்

கார்த்திகை விளக்கு வழிபாட்டிற்காக வீடு பூசிய நாளிலிருந்து இரவு நேரங்களில் மணி ஆட்டும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. இந்நிகழ்வு கார்த்திகை விளக்கீட்டுக்கு மறுநாள் வரை நிகழ்கின்றன.ஜவ்வாது மலையில் வாழும் பழங்குடியின மக்கள் ஆநிரைகளோடு தொடர்பு உடையவர்கள்.பிற இனக்குழு மக்கள் இம்மலைப் பகுதியில் உள்ள ஆநிரைகளைக் கவரும் தருணத்தில் ஆநிரைபோர் ஏற்பட்டுள்ளது. அப்போது வீரமரணமடைந்த ஒருவருக்கு நடுகல் எடுத்துள்ளனர்.இந்நடுகல் நெல்லிவாசல் கிராமத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது.இன்றளவும் இம்மலைப் பகுதியில் நாட்டு மாடுகள் மட்டுமேகாணப்படுகின்றன.அம்மாடு இனங்கள் பருகூர் இனத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இம்மாடுகள் மலைக்காடுகளில் மேய்ந்து வருகின்றன.மாடுகளை கண்காணிப்பதற்கும் அழகு படுத்துவதற்கும் மணிகளைக் கட்டுகின்றனர். காளை மாடுகளுக்கு வெண்கலம் மணியும் பசு மாடுகளுக்குத் தகரத்தாலான மணியும் கட்டப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உள்ள இளைஞர்கள் தகரத்தால் ஆன மணிகளைத் தங்களின் இடுப்புகளில் கட்டிக்கொண்டு தெருவாரியாக வீடு வீடாகச் சென்று மணி ஆட்டி வருகின்ற வழக்கம் இருக்கிறது. அக்கிராமத்தில் பொருளாதாரத்தில் சற்று மேம்பட்டு இருக்கும் குடும்பத்தினர் முன்னொரு காலத்தில் பூசணிக்காய் சோறு பொங்கி அதனை உருண்டை பிடித்துத் தந்துள்ளனர். அக்குடும்பத்தார்கள் இன்றளவும் தெருவாரியாக வீடு வீடாகச் சென்று மணியாட்டி வரும் இளைஞர்களுக்குப் பூசணிக்காய் சோறுடன் பசுநெய், வெல்லம் கலந்து உபசரிக்கும் மரபு இருந்து வருகின்றது. அத்தகைய உணவை உண்ட இளைஞர்கள் உணவு கொடுத்த வீட்டில் சுமார் ஐந்து நிமிடங்கள் மணி ஆட்டுகின்றனர். இவர்களின் முதன்மையானசெல்வமாகக் கருதுகின்ற மாடுகள் பல்கிப் பெருகும் என்னும் நம்பிக்கையில் மணி ஆட்டப்படுகின்றது.

4. கார்த்திகை விளக்குகள்

கார்த்திகை விளக்குகள் இரண்டு வகைப்படும்.

1) மாவு விளக்கு

2) சோற்று விளக்கு

4.1 மாவிளக்கு

கார்த்திகை தீபத்தன்று ஏற்றப்படும் விளக்கு மாவு விளக்கு எனப்படும்.இம்மலைப் பகுதியில் வீடு பூசுவது முடிந்த பிறகு அரிசிக் குற்றி மாவாக்கி அவற்றில் விளக்கு ஏற்றும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது.இம்மக்களுக்கு உரிய மலை நிலத்தில் தீபத்தன்று மாவிளக்குக் காட்டப்படுகிறது.அதனைத் தொடர்ந்துத் தங்களின் நிலத்தில் உள்ள மாடுகளை அடைக்கும் படிக்கும் விளக்குக் காட்டுகின்றனர். அப்போது,

“மாவு விளக்கைப் பார்த்துக்கோ நாளைக்குச்
சோற்று விளக்கைப்பார்த்துக்கோ”

என்று தங்களின் மலை நிலத்தைப் பார்த்துக் கூறுகின்றனர். அதனைத் தொடர்ந்து பட்டியில் இருக்கும் மாடுகளைப் பார்த்து,

“தண்ணீரைக் கண்டால் குடிச்சுக்கோ
புல்லைக்கண்டால் மேய்ந்துகோ
கார்த்திகை விளக்கைப் பார்த்துக்கோ
மாவு விளக்கைப் பார்த்துக்கோ
நாளைக்குச் சோற்று விளக்கைப் பார்த்துக்கோ”

என்று இவ்வாறு கூறி மரத்தால் செய்த அகல் விளக்கில் மாவு விளக்கை ஏற்றி வைக்கும் மரபு காணப்படுகின்றன.

4.1.1. பட்டி முன்பு மர விளக்கு அமைத்தல்

மாடுகளை அடைப்பதற்கு மூங்கில் தப்பைகளைக் கொண்டு படல் உருவாக்கப்படுகிறது.படல்கள் பலவற்றைக் கொண்டு மரக் கொம்புகளின் துணையால் பட்டி அமைக்கப்படுகின்றன.அதனுள் மாடுகள் அடைக்கப்படுகின்றன. இம்மக்களின் முதன்மையான செல்வமாக மாடுகள் இருப்பதால் அம்மாடுகளுக்குக் கார்த்திகைத்விளக்கீடன்றுவலிமையான மரத்தினால் கூம்பு வடிவில், மரத்தால் செய்த மரவிளக்கை நடுகின்றனர். மரவிளக்குக் கூம்பு வடிவில் உள்ளதால் காற்று மற்றும் மழையின் போது அனைவதில்லை.இத்தகைய விளக்குத் திருநாளை அண்ணாமலையார் காத்தில் என்று இம்மலைமக்கள் அழைக்கின்றனர்.(கார்த்திகை- காத்தில்)

4.2. சோற்று விளக்கு

நாட்டு கார்த்திகை அன்று ஏற்றப்படும் விளக்கு சோற்று விளக்காகும்.தீபத்திருநாளின் மறுநாள் நாட்டு காத்தில் என்று மலைமக்கள் அழைக்கின்றனர். இறந்துபோன தம் முன்னோர்களுக்கு வீடுகளில் சந்தனத்தால் போட்டுவைத்து; கோழி அறுக்கின்றனர். அதன் கறியை சமைத்துப் படைக்கின்றனர்.தொடர்ந்து சோறு பொங்கி அவற்றில் விளக்குச் செய்து வீடுகளில் ஏற்றுகின்றனர். மாவு விளக்கு எவ்வாறு காண்பிக்கப்பட்டதோ அவ்வாறுச் சோற்று விளக்கும் காட்டப்படுகிறது.

"சோற்று விளக்கைப் பார்த்துக்கோ
கார்த்திகை விளக்கை பார்த்துக்கோ
தண்ணீரைக் கண்டால் குடித்துக்கோ
புல்லைக் கண்டால் மேய்ந்துக்கோ "

என்று மாடுகளைப் பார்த்துச் சோற்று விளக்கினைக் காண்பித்து மரவிளக்கில் வைக்கின்றனர்.

4.2.1. சோறு எடுத்துச் செல்லுதல்

நாட்டு கார்த்திகையன்று வெளியூரில் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட தன் மகளுக்கு, முன்னோர்களுக்குப் படைத்த உணவுப்பொருள்களையும் மற்றும் கிழங்குடன் தேனையும் எடுத்துச்சென்று கொடுத்து வருகின்றனர்.

4.2.2. கதண்டு அறுத்தல்

கதண்டு என்பது செங்குளவிகளின் பெரியதொரு கூடு ஆகும்.இது தேன்கூட்டின் அமைப்பை ஒத்ததாகும்.மலைமக்கள் இதனை 'கதண்டு' என்று அழைக்கின்றனர். புதர் நிறைந்த பகுதியில் கதண்டுக்கூடு கட்டியிருக்கும். இக்கூண்டில் இருக்கும் குளவிகள் கடிக்காதவாறு ஆமணக்கு இலை கொண்டு பூச்சிகளின் நுழையும் பகுதியை மறைத்து அவற்றிற்குப் பூசை செய்கின்றனர்.

கதண்டு கூடு

பிறகு கூட்டுக் கூட்டை அறுத்து; பறை ஒலி,கொம்பு இசை ஆகிய இசை களுடன் ஓஓஓ.....குலீலீலீ என்ற ஓசை எழுப்பியவாறு மிக ஆரவாரத்துடன் ஊருக்குள் தூக்கி வருகின்றனர். ஊரில் குலதெய்வத்தின் அருகில் உள்ள மரக்கிளையில் கதண்டுக்Vகூட்டைக் கட்டித் தொங்கவிடுகின்றனர் தொங்கவிடப்படுகிறது. அவ்வாறு கதண்டு ஊரில் தம் குலதெய்வத்திற்கு படைத்தால் மாடுகள் இன விருத்தியாகும் மழை வளம் பெருகும் மக்கள் இன்பமுடன் வாழ்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மேற்குறித்த நிகழ்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது .

5. காதல் பாடல்

வீடு பூசும் நாளையிலிருந்து கார்த்திகை விளக்கீடு மறுநாள் வரை தொடர்ந்து ஐந்து நாட்கள் இரவு நேரங்களில் காதல் பாடல் பாடும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. இப்பாடல்கள் காதல் உணர்வை தூண்டுவதுடன் முறை மாமன் மகள் அல்லது மாமன் மகன், அத்தை மகள் அல்லது மகன் முதலானவர்களிடம் காதலை வலுப்படுத்தும் இடமாக அமைகின்றது. அந்த காலத்தில் கார்த்திகை மாதத்தில் வீடு பூசும் நாளிலிருந்து ஊர் மந்தையில் ஆண் பெண் என இருபாலரும் கூடுவார்களாம். ஆண்களெல்லாம் பள்ளமான பகுதியில் நின்று கொண்டும் பெண்கள் எல்லாம் மேடான பகுதியில் நின்று கொண்டும் மாமன் மச்சான் முறை உள்ளவர்கள் இட்டுக்கட்டி காதல் பாடல் பாடும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. அம்மரபு பிறரால் மாற்றப்பட்டு இருக்கின்றது. அதாவது எங்க ஊரில் சோழர் காலத்துச் சிவன் கோயில் ஒன்று உள்ளது. இக்கோயிலைக் கட்டுவதற்காக திருவண்ணாமலையிலிருந்து வந்த ஸ்தபதி ஒருவர் தங்கியிருக்கிறார். அப்போது கார்த்திகை மாதமாக இருந்ததனால் கீழூர் கிராமப் பெண்கள் ஸ்தபதி மேல் பாடல் ஒன்றினை இட்டுக்கட்டி பாடி உள்ளனர்.அப்பாடல் அவருக்கு அவமானமாக இருந்ததாக கருதி ஊர் மன்றத்தில் முறையிட்டு, இது மாதிரியான பாடல்களைப் படக்கூடாது.

திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் அண்ணாமலையார் மீதும் அவன் பிள்ளைகள் விநாயகர் முருகர் மற்றும் மனைவி உண்ணாமலை அம்மன் ஆகியோரின் பெயரில் பாடல் பாட வேண்டும் என்று கூறி அப்பாடல்களை கற்றும் தந்திருக்கிறார். அப்பாடல்களைத்தான் தற்போது இங்குள்ள மக்கள் பாடி வருகின்றனர்.சடங்கிற்காக சில பாடல்களை மட்டும் இறுதியாகப் பாடுகின்றனர்.இக்காலத்து பெண்கள் இப்பாடலை பாடுவதற்கு வருவதில்லை". கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக கார்த்திகை மாதத்தில் ஐயப்பன் வழிபாடு வந்துள்ளதால் சிவன் மேல் பாடும் கார்த்திகை பாடல்கள் மட்டும் பாடப்படுகிறது. காதல் சார்ந்தப் பாடல்களைத் தவிர்த்து வருகின்றனர்.

முடிவுரை

ஜவ்வாது மலை பகுதி பெருங்கற்காலத்தில் இருந்து தற்போது வரை பல வரலாற்றுக் களமாக இருந்து வருகிறது.இங்கு வாழும் பழங்குடி மக்களுக்கே உரித்தான பண்பாட்டு கூறுகள் பல காணப்படுகின்றன. கார்த்திகை விளக்கீடு வழிபாட்டு கூறுகள் உலகமயமாதல் மற்றும் நவீனமயமாதலால் தொல் மரபுகள் சில அழிவுற்ற போதிலும் அப்பழங்குடி மக்களுக்கே உரித்தான மண்சார்ந்த,மரபுசார்ந்தச் சடங்குகளுடன் இவ்விழா கொண்டாடப்படுதை அறிய முடிகிறன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அகநானூறு, மூலமும் உரையும் ந.மு .வேங்கடசாமி நாட்டார், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.

2. பத்துப்பாட்டு, முனைவர் ச.வே.சுப்பிரமணியன் உரை, கோவிலூர் மடாலயம் பதிப்பகம், காரைக்குடி, 2003.

3. சூடாமணி நிகண்டு, மூலமும் உரையும் ஆறுமுக நாவலர், திருமகள் விலாச அச்சுக்கூடம், 1938.

தகவலாளர்கள்

1. மொட்டைய வேந்தன், வயது- 70, கீழூர் புதூர் நாடு.

2 ரேணுகோபால், வயது- 60 , கீழூர், புதூ நாடு.

3. மோட்டா காளி, வயது -68, மேலூர், புதூர் நாடு.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.